

HÀC XANH

ai sẽ mang
giày cao gót
cho em?

PHẦN MỀM BÀN
VĂN HỌC

vh

Ai Sẽ Mang Giày Cao Gót Cho Em

Tác Giả: Hạc Xanh

Mục Lục

[Chương 1 – Trời xui đất khiến](#)

[Chương 2 – Lại là anh?](#)

[Chương 3 – Tổ tình](#)

[Chương 4 – Yêu ai cũng được, miễn không phải là anh!](#)

[Chương 5 – Yêu trong sáng, hành động trong tối](#)

[Chương 6 – Nhất định phải xa anh!](#)

[Chương 7 – Cô ấy hay là em?](#)

[Chương 8 – Đi đường vòng cũng được](#)

[Chương 9 – Về nhà thôi!](#)

[Chương 10 – Đợi anh lâu thế có sốt ruột lắm không?](#)

[Ngoại Truyện](#)

Lời đầu

Ai đã từng đọc truyện cổ tích Nàng Lọ Lem sẽ không thể quên được chiếc giày thủy tinh nàng đánh rơi khi chạy trốn hoàng tử trong đêm vũ hội. Và chính chiếc giày đó mang Lọ Lem trở về với người mình yêu thương - chàng hoàng tử sẽ bảo bọc cho nàng suốt cuộc đời. Cổ tích là vậy, nhưng với “Ai sẽ mang giày cao gót cho em?” nàng “Lọ Lem” lại là một cô gái không chịu yên phận. Ngoài việc chọn lựa sống cùng “hoàng tử”, cô ấy còn muốn tự định đoạt và nuôi dưỡng giấc mơ của mình, muốn đánh cược với tuổi trẻ và không muốn phí hoài thanh xuân. Chàng “hoàng tử” trong truyện cũng không phải là một người đàn ông toàn vẹn, anh ấy chỉ dành trọn trái tim yêu để bảo bọc và chở che cho người con gái anh yêu thương. Đối với phụ nữ, chiếc giày cao gót cũng giống như đàn ông. Không nhất thiết phải sở hữu bề ngoài nổi bật, cũng không cần cầu kỳ xa xỉ. Chỉ cần vừa vặn hợp ý với đôi chân mình, người phụ nữ sẽ đủ tự tin để đi đến bất cứ nơi đâu, luôn luôn có thể mỉm cười hạnh phúc.

Truyện xoay quanh câu chuyện tình yêu của Ngọc Lam và anh chàng sếp Tổng của mình. Ngọc Lam ý thức được một điều rằng, nếu đơn thuần làm “Lọ Lem” thì chỉ việc yêu và tận hưởng hạnh phúc. Với Lam, điều đó không xảy ra, cô chấp nhận thử thách, vén bức màn xám xịt của bản thân kém may mắn. Cô gái luôn mang một tấm chân tình muốn giúp đỡ người bạn có cuộc

đời bất hạnh là Bảo - người đàn ông vẫn sẵn lòng đi bên lề cuộc sống của cô, dù cho anh có phải đơn độc một mình...

Mối quan hệ giữa ba người là sự gặp gỡ của định mệnh, là trò chơi thời thơ ấu nhiều ám ảnh, là những toan tính sắp đặt bởi cái được nhân danh “tình yêu”. Giữa ba người còn là một chuỗi những dùng dằng ở và đi: Một người chỉ có thể chấp nhận đi bên lề cuộc sống của một người khác, chỉ cần nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc; Một cô gái phải lựa chọn đánh đổi giữa yêu và thương, giữa trách nhiệm và quyền lợi. Đối với nhiều người, có thể họ sẽ không chọn cách sống như Lam, sẽ không đại khờ chờ đợi một người ngay cả khi người đó không còn là “hoàng tử”, sẽ bám víu vào một người khác dù chỉ là một người đàn ông bình thường nhưng có thể là một cái phao cứu hộ an toàn.

Câu chuyện với những tình tiết đời thường nhỏ nhặt đi từ cổ tích đến thực tại. Là cảnh một người đàn ông sẵn lòng cúi người, ướm giày vào chân cho người con gái mà anh ta yêu. Cũng là cảnh một người đàn ông sẵn lòng dẹp bỏ những món ngon thức lạ, đi vào bếp xắn tay áo nấu mì cho người con gái ấy. Hay như cảnh một căn nhà trống người vẫn luôn sáng đèn, như ý niệm của sự chờ đợi. Dù nhà trống nhưng chỉ cần có chút ánh sáng le lói, người ta cũng sẽ không còn cảm thấy cô đơn nhiều nữa. Ý niệm về nhà và tổ ấm thực sự thôi thúc người ta đi tìm hạnh phúc, đuổi theo hạnh phúc và nắm bắt lấy hạnh phúc.

Khi đọc những trang viết “Ai sẽ mang giày cao gót cho em?” bạn sẽ thấy một câu chuyện tình tựa như cổ tích, nhưng hãy tin, một phần cổ tích là có thật!

Hạc Xanh

Chương 1 – Trời xui đất khiến

Lam chợt thấy chói mắt, cảm giác những tia nắng đầu ngày xiên ngang qua ô cửa kính, thô lỗ đâm vào đôi rèm mi đang mơ màng. Đầu óc váng vất, Lam ý thức được rằng mình vừa trải qua một trận say. Biếng nhác kéo tấm chăn lên che ngang mặt, Lam xoay người, thở dài:

“Ngày cuối tuần mà, ngủ nướng một lát nữa thôi!”

Tự nhủ thầm như vậy, môi cô gái xuất hiện một nụ cười. Bất chợt tấm chăn vừa được kéo lên che ngang tầm mắt bị ai đó giật mạnh xuống, cái nhìn như

xuyên thấu, giọng nói trầm và vang, hết sức lạ lùng:

- Vẫn còn muốn ngủ nữa sao?

- Ừm... hôm nay được nghỉ mà... ừm...

Lam vẫn cố thủ trong chăn ấm đệm êm, không thèm mở mắt mà đáp lại câu hỏi châm chọc như một cái máy. Chừng năm giây sau, khi não bộ đã tỉnh táo hơn một chút đủ để ý thức rằng Lam sống một mình, không hề có ai bên cạnh, vậy giọng của người vừa nói là ai? Sao lại ở trong nhà Lam? Sao lại bắt gặp Lam đang ngủ?

Hàng loạt câu hỏi ngân lên, gõ leng keng vào vỏ não, khiến các nơron thần kinh trở nên nhanh nhạy hẳn. Lam chồm người dậy, ti hí mắt vì vẫn còn ngại va chạm với những sợi nắng hắt qua song cửa sổ:

- Anh là ai? Sao lại ở nhà tôi?

Người đối diện đã ngồi ung dung bên bàn uống nước, tay cầm một cốc thơm nồng hương café. Nắng và làn khói mảnh tỏa ra từ đó vẫn vít quanh khuôn mặt người lạ khiến Lam dù cố mở to đôi mắt cũng không thể nhìn rõ phía đối diện mình rốt cuộc là ai.

- Dậy rồi à?

Người đối diện khẽ nhếch môi, bỏ qua tất cả những câu hỏi của Lam, gãi đưa cốc café lên nhấp một ngụm rồi đứng dậy, đi ra phía Lam đang ngồi.

- Chuẩn bị đi, tôi đưa em về!

- Về? Về đâu?

Lam đưa mắt nhìn quanh, lúc bấy giờ mới nhận ra tình cảnh éo le của mình. Không phải giường của Lam, không phải phòng của Lam, lại càng không phải là nhà của Lam. Mọi thứ đảo lộn, Lam cảm giác như mắt mình máy liên hồi. Bất giác sợ hãi, Lam đưa tay lên túm lấy chăn che ngang ngực, người đối diện lại nhoẻn miệng cười, cười như thế: “Em không cần phải che đây gì đâu!”.

- Anh là ai? Và sao tôi lại ở đây?

Cuối cùng Lam cũng cất tiếng hỏi sau một hồi cắn chặt môi khiến cho đôi môi hồng trở nên trắng bệch. Nắng vẫn đùa dai dăng bằng cách hắt sáng qua khuôn mặt cô gái, phảng phất một nét sợ hãi mơ hồ. Một đứa con gái trinh

nguyên, sau khi thức dậy trong phòng người lạ mặt, lại là người khác giới, có thể không sợ hãi được không?

- Trên đường về chúng ta sẽ nói chuyện. Nhanh lên nhé, vì em mà tôi muộn làm rồi.

Lam vốn không phải là cô gái ngoan ngoãn một dạ hai vâng, càng không phải là cô gái dễ dàng nghe theo sự sắp đặt của người khác. Trong lúc còn đang ngẩn ngơ về tình cảnh của mình, Lam bàng hoàng còn chưa hết, anh ta sao lại dám chỉ trích Lam? Ít nhất thì cũng phải cho cô một câu trả lời tử tế, ngắn gọn cũng được, miễn sao không phải là một câu ra lệnh hay phàn nàn.

- À, chúng ta không có gì với nhau đâu, đừng lo.

Như đọc được suy nghĩ bay loạn xạ trong đầu Lam, trước khi đi ra ngoài anh ta ném nhanh lại câu nói đó. Kèm theo một nụ cười nửa miệng chìm trong thinh không, anh ta lại tiếp:

- Nhưng nếu có lần sau thì tôi không chắc lắm!

Nói rồi con người lạ mặt đó điềm đạm dứt tay vào túi quần âu, thông dong đi ra phía ngoài, không thèm nhìn nét biểu cảm trên khuôn mặt Lam lấy một giây nào cả. Lam thấy trán mình rịn mồ hôi, bao nhiêu căng thẳng, bao nhiêu sợ hãi, bao nhiêu điều thắc mắc vây quanh cô. Khi mà người đó đi mất Lam mới nhận ra tình trạng tồi tệ của mình, cô nàng cúi nhìn từ ngực trở xuống chân, những ngón chân hồng hào bám chặt vào nền nhà như một cây non sợ gió quạt ngã, trên người mặc một áo sơ mi nam rộng thùng thình.

- Thế này mà là không có gì sao? Quần áo của tôi đâu?

Lam gào thét trong tưởng tượng. Đầu óc cô nàng lại nghĩ đến tận đâu tận đâu. Vừa kịp lúc nhìn sang phía tủ đầu giường thì thấy bộ quần áo công sở được gấp cẩn thận cùng túi xách đặt ngay ngắn bên cạnh.

- Em có nhanh lên không? Hay là muốn tôi lên bế em xuống?

Nghe giọng thúc giục của người lạ khiến Lam ức muốn khóc. Nhưng càng những lúc như thế này càng phải mạnh mẽ, không được để đối phương có thể hù dọa một cái là khiến chân tay run lấy bấy được. Lam vội vội quần áo rồi chạy vào toilet, thay quần áo nhanh hết sức có thể, chải lại đầu tóc. Những hành động qua loa được gói gọn trong vòng vài phút đồng hồ. Năm phút sau

Lam có mặt trước hiên nhà, nơi người lạ mặt đang đứng.

- Đi thôi!

- Khoan!

- Sao?

- Nói cho tôi biết chuyện hôm qua!

- Lên xe đi rồi nói, muộn rồi.

Lam chỉ định hỏi cho xong xuôi mọi chuyện rồi chạy vụt đi mất. Còn tâm trạng nào mà ngồi xe chờ người ta đưa đi nữa!

- Không cần đâu, giải thích ngắn gọn cho tôi nghe rồi tôi tự về.

- Lên xe đi!

Người lạ dứt khoát nắm tay Lam kéo đi, mở cửa xe rồi ấn cô nàng vào ghế ngồi. Đúng thật là chưa từng thấy một ai ngây ngốc như cô gái này. Rượu mời không muốn lại muốn rượu phạt. Có lẽ cũng vì tính khí ngang bướng không biết nghe lời ai mà bị sa thải khỏi công ty. Cũng vì bị sa thải mới có buổi tối kinh thiên động địa ngày hôm qua. Và cũng vì thế mà người lạ quen Lam.

Cuối cùng Lam chịu yên vị trên ghế phụ, lúc xe chạy thì quay nghiêng nhìn người lạ rất chăm chú, cái nhìn khiến người khác phải thấy nhột.

- Đừng nhìn nữa. Em sắp thiêu trụi tôi rồi!

- Anh nói đi!

- Chuyện đêm qua?

- Ừ.

- Chẳng có gì cả. Em say, tôi đưa em về. Không biết nhà em nên đưa về nhà tôi. Vậy thôi.

- Ngắn gọn vậy thôi?

- Có muốn kể thêm hành động của nam chính và nữ chính luôn không?

Lam tròn mắt ngạc nhiên, người lạ cố nén một nụ cười, nhếch môi như đùa bỡn.

- Đoán là em không muốn nghe nên tôi lược đi rồi. Tóm lại là chỉ có thể

thôi.

Lam dăm chiêu ra chiêu suy nghĩ. Có cái quái gì mà phải suy nghĩ chứ? Không cần nói thì cũng đủ hiểu câu nói kia đến chín mươi phần trăm là những hành động đen tối mà nếu chiếu trên tivi thì sẽ bị nhà đài cắt xén đi hết. Thấy tay Lam vịn vẹo vào nhau, người lạ tiếp tục:

- Sao? Sợ à?

- Nhưng... anh đã nói... chúng ta... không có làm gì...

Thấy đối phương vẫn thản nhiên như chuyện ấy là chuyện rất bình thường, Lam bỗng trở nên nặng nề:

- Cho tôi xuống xe!

- ...

- Tôi nói cho tôi xuống xe!

- Em mà nói nữa là sẽ có tai nạn đấy!

Xe đột ngột dừng lại ở một góc đường, người lạ cho xe tạt vào bên trong gần vỉa hè, quay sang nhìn gần vào mặt Lam.

- Cũng biết sợ? Sợ sao còn uống nhiều rượu thế làm gì?

- Liên... liên quan gì tới anh?

- Chứ không phải đang ngồi trên xe tôi sao?

- Tôi... tôi... tôi...

Lam vốn là người rất bình tĩnh, nhưng khi đối diện với con người này thì lý trí bỗng bay biến đi đâu mất. Đôi mắt anh ta nhìn thẳng vào khuôn mặt Lam không chút ngại ngùng, ánh nhìn như muốn xuyên thấu, khóe miệng khẽ nhếch lên, nửa cười nửa không.

- Ngoan. Đọc địa chỉ nhà, tôi đưa em về!

- Đi sai đường rồi, đường ngược lại...

- Em...

- Anh đâu có hỏi.

Lam nhún vai, quay mặt nhìn ra phía cửa coi như không biết trên đầu người đối diện có một vầng mây xám, chỗ ấy hẳn sắp có trận mưa to kèm

theo sấm chớp, còn bên chỗ Lam ngồi là mặt trời tỏa sáng lung linh. Chỉ vì làm người ta tức trong mấy phút mà Lam đã thấy cuộc đời tươi sáng, đúng là suy nghĩ có phần rất đơn giản, đơn giản như một đứa trẻ không nhớ đến những chuyện trước sau, chỉ biết trước mặt có niềm vui là hưng phấn.

Về đến nhà, Lam còn chưa biết nói gì với người đối diện thì chợt điện thoại rung, một dãy số lạ đang gọi đến, cô nghe máy.

- Là tôi! Nhớ lưu số của tôi vào.

Lam còn chưa kịp tra hỏi tiếp về chuyện hôm qua, về chuyện quần áo, và tại sao anh ta lại xuất hiện? Hoàn toàn không có một manh mối nào để cô có thể tìm ra, chỉ còn cách muối mặt mở lời hỏi chính anh ta. Nhưng ngay khi ngẩng mặt lên thì xe vụt đi mất, anh ta biến mất mà ngay cả một câu chào hỏi thông thường cũng không có. Lam hừ mũi, tức giận xóa nhật ký cuộc gọi. Sao lại phải lưu số anh ta vào máy? Đến nhìn mặt Lam còn không muốn, chỉ nghĩ tới thôi đã thấy rất ghét. Tại sao phải lưu số một người như thế vào danh bạ của mình? Lam nghĩ sao làm vậy, nhanh chóng mở cửa phòng và chạy vào nhà, chỉ mong nằm trên giường bù đắp giấc ngủ bị đánh thức sớm nay.

- A! Nhớ rồi, mình bị đuổi việc!

- A! Lại nhớ rồi, đi bar một mình!!!

- A!!!!!!! Lúc say có gọi điện cho ai đó!

- Thôi, hết nhớ nổi rồi!!!!

Lam trùm chăn kín đầu và tự cảm thán. Nghĩ về cảnh tối qua cô nàng vẫn hậm hực. Tại sao bộ quần áo công sở kín cổng cao tường lại bị thay bằng một áo sơ mi nam giới rộng thùng thình như thế? Tại sao lại không được đưa về nhà mà lại đưa đến nhà người lạ? Qua đêm nhà người lạ, lại là nam giới, có thể chấp nhận được không?

Lại thêm ánh mắt của anh ta quá sức thâm trầm, người ngây ngô như Lam nhìn vào không tài nào đoán ra câu nào của anh là nói thật, câu nào là nói dối. Kiểu nói lấp lửng và che đậy khiến người cô như phát sốt. Cứ thế, không cần phải phí một chút sức lực nào thì người con trai ấy cũng lọt vào trí nhớ của Lam một cách rất toàn diện, rất hoàn hảo, không hổ người làm kinh doanh, bất cứ thứ gì cũng phải nhanh - gọn - nhẹ và sinh lời!!!

Lam tự mắng bản thân mình quá ngốc nghếch, đã không biết uống rượu còn cố uống đến say mềm. Sau khi đã chán chê với màn độc thoại tẻ nhạt,

Lam gọi cho bạn thân, hẹn một buổi café để “đàm đạo”. Có thể ngày hôm qua người mà cô gọi là Yên, bạn thân của cô. Ở thành phố xa lạ này Lam còn ai khác để bám víu vào đâu.

Yên có mặt sau chừng ba mươi phút, vừa nhìn thấy Lam đã nhoẻn cười. Lam vẫn tị nạnh vì Yên sở hữu vẻ đẹp quá mặn mà sắc sảo, đến Lam là con gái nhìn còn thích hưởng hồ là đàn ông con trai. Bù lại, Yên cũng đôi lần an ủi Lam có vẻ đẹp baby, nghe giống như một lời khen nhưng Lam thấy tủi thân hơn là vui sướng. Đẹp kiểu baby có phải là rất trẻ con? Nhìn rất ngốc?

- Hôm qua tao có gọi cho mày không?
- Có. Mày ổn hơn chưa?
- Tao làm sao?
- Không nhớ gì à? Không đến mức ấy chứ?

Yên làm động tác sờ lên trán Lam để kiểm tra nhiệt độ. Thấy thái độ của bạn mình có vẻ như đêm qua Lam đã có những hành động rất điên rồ. Chợt xấu hổ, má Lam đỏ bừng.

- Tao... tao...
- Lần sau đừng uống rượu quá như thế. Không có ai đi cùng nguy hiểm lắm!

Yên nhìn Lam lo lắng. Vẫn là Yên quan tâm đến cô nhiều nhất, yêu thương cô nhiều nhất, xem cô như chị em trong nhà. Nhưng sao đêm qua Yên không đưa cô về nhà Yên? Mà, Yên có quen biết anh chàng kia không?

- Lâm nói gì với mày chưa?
- Lâm? Là ai?
- Mày không nhớ gì thật à?
- Ờ... ừm... tao chỉ nhớ lúc say có gọi cho ai đó, rồi tao không nhớ gì nữa.

Yên tủm tỉm cười, cô bạn kể lại cho Lam nghe một cách chi tiết nhất, rõ ràng nhất tất cả những lời nói và hành động điên rồ của Lam lúc cô say rượu. Thật khó có thể chấp nhận được Lam lúc ấy. Đến cô còn không dám nhận ra mình thì còn ai dám tin đó là cô?

Chuyện là Lam sau khi bị đuổi việc thì ý thức được rằng tình trạng của mình rất bi đát. Hình như trong công ty còn cạnh khỏe chuyện cô có tình ý

nhập nhằng với giám đốc nên bị phu nhân sắp đánh ghen. Chính vì quá uất ức nên Lam mượn rượu giải sầu, còn nhất quyết phải tìm được một anh người yêu hoàn hảo, vượt trội hơn người thường để đem đến công ty vừa-mới-cũ khoe với đồng nghiệp. Lúc Yên đến là lúc Lam gục trên bàn. Yên đi cùng Lâm, bạn chơi cùng trong khoảng thời gian Yên bên nước ngoài du học. Yên đang bàn một số chuyện với Lâm nên tiện nhờ Lâm đánh xe qua đón Lam về nhà. Khổ nỗi nhà Lam chuyển một tháng ba bốn lần, lần gần nhất Yên cũng chưa ghé qua thăm nên không biết địa chỉ, còn Yên thì ở chung với bạn trai. Vậy nên Yên nhờ cậy Lâm cho gửi nhờ cô bạn đang say ngất ngưỡng. Lúc Lâm bế Lam ra xe, cô nàng đứng thật vì quá say nên không biết xấu hổ, liên tục bẹo má, rồi túm tóc anh chàng, miệng không ngừng nhận Lâm làm bạn trai của mình.

Nghe Yên kể mà Lam toát mồ hôi hột. Đầu óc choáng váng, muốn lập tức có cái hố để mình chui xuống. Đó là còn chưa kể cảm giác khi đối đầu với anh chàng kia. Lam ngượng ngịu:

- Nhưng... còn áo sơ mi là sao?

- À, Lâm sợ tối mày bị nôn ra quần áo nên đưa áo sơ mi của anh ấy cho tao bảo thay cho mày. Mày yên tâm đi, Lâm không phải người xấu đâu!

- Cái đó... ai mà biết được...

Lam cố vớt vát chút danh dự cuối cùng, vênh mặt lên rồi nhìn Yên ngượng dài:

- Cũng tại mày ham trai bỏ bạn. Nếu không vì tèn tén ten với ông Tùng thì mày có bỏ tao cho người lạ hoặc lạ huơ thế không?

Biết Lam đang cố gắng tự trấn an tinh thần, bắt ép bản thân không được tỏ ra cảm phục Lâm trước mặt Yên nên Yên chỉ nhoẻn cười. Chơi với nhau từ những năm đầu đại học, Yên chỉ liếc qua một cái là biết tâm tư Lam nghĩ gì. Cô nàng này bình thường suy nghĩ rất đơn giản, có bao nhiêu cảm xúc cũng dễ dàng bị trỗi lên mặt, người khác nhìn vào đáng vẻ ấy và nghe lời Lam thao thao bất tuyệt hẳn sẽ thấy rất thú vị.

Kết quả của buổi café vạch trần chân tướng lại hóa tên tò vì người sai mười mươi là mình, Lam uể oải rủ Yên đi mua sắm. Dù sao thì cô nàng cũng đang là tỷ phú thời gian, vừa mới bị đuổi việc, vô cùng rảnh rỗi.

- Không được, tao có hẹn với Tùng rồi. Khi khác vậy nha!

Nói rồi Yên cũng ra về. Lam ngồi ủ ê, ngán ngẫm cho hiện tại của bản thân. Công việc không có. Bạn trai để dựa dẫm cũng không. Hoàn toàn là một đũa đi buôn mất sạch vốn liếng. Ngay từ đầu Lam không nghĩ mình phải đặt nặng chuyện tình cảm khi mà bản thân vẫn còn thấy mình rất trẻ. Lam yêu đời, yêu công việc, yêu gia đình và gắn bó thân thiết với bạn bè. Có lẽ cũng vì vậy mà chuỗi ngày đã qua dù mệt mỏi vẫn khiến cô nàng lao nhanh như một mũi tên, chỉ phăm phăm tiến về cái đích của cuộc sống. Cái đích đó là niềm vui, là hạnh phúc được sẻ chia cùng người thân và bạn bè, được thăng tiến trong công việc. Cô gái tuổi đôi mươi chỉ cần có như vậy mà thôi!

Nhưng rồi bụp một cái, sợi dây kết nối tâm hồn Lam với cuộc sống xô bồ này bỗng dưng đứt. Mất đi công việc yêu thích chỉ vì quá bướng bỉnh, sống trong tập thể không biết học cách lờ đi mọi chuyện, luôn quan tâm người khác để rồi bị đồng nghiệp xỏ xiên. Lam thấy nước mắt dâng đầy khóe mi, bỗng muốn khóc òa lên vai một ai đó. Những lúc như thế này thấy trống vắng và cô đơn đến lạc lõng. Nếu là đi giữa phố, lúc phố đã lên đèn, chắc là đủ lạc lõng đến xót lòng.

Lam vẫn ngồi trong một góc quán vắng. Từ lúc Yên đi, Lam ngồi yên bất động như thế. Nghĩ về những ngày đã qua, về những ngày hiện tại và những ngày sắp tới. Lam thấy những bóng hình nhàn nhạt trôi chậm chậm qua trong từng thước phim cũ kĩ. Phải, Lam cũng từng có nhiều chàng trai để ý, nhưng ai đó đều không đủ kiên trì để ở lại bên cạnh Lam. Lam từng ngốc nghếch ôm hư ảo về một mối tình trong sáng như tiểu thuyết. Lam biết, đời thực rất khó có được. Lam không cố ý đi tìm một chàng hoàng tử, chỉ là một người có thể hiểu và đồng điệu cùng Lam, có thể yêu thương bằng một cái nắm tay, một cái ôm lúc mỏi mệt, một cái tựa đầu bên vai, hay một bàn tay lau nước mắt.

Nhưng rồi Lam cứ loay hoay, loay hoay mãi khi nhận ra rằng những chàng trai đến với mình không mong muốn như thế. Họ mong muốn những điều thực tế hơn, hoặc là xa xôi hơn. Cứ thế, trôi đến cái ngưỡng hai mươi ba tuổi, Lam không bầu víu nổi vào một mảnh tình nào. Báo hại cho những lúc tâm trạng như thế này, muốn lục lọi một vài hồi sâu kỷ niệm với tình cũ cũng không có, muốn nhớ da diết và tha thiết anh chàng người yêu cũ lại càng không. Làm gì đã yêu ai đâu mà nhớ!

Chợt bên cạnh cách một tiếng, một cốc café thơm nồng, khói bay cao, vờn quanh khuôn mặt bị hắt sáng mờ nhạt. Người lạ mặt ngồi xuống, nhìn ra phía cửa sổ, xuyên qua làn khói mỏng mảnh, nói vài câu vu vơ với Lam.

- Anh về rồi! Không ngờ lại gặp em ở đây!

***

Cùng lúc đó, trong một văn phòng công ty, Lâm đang ngồi xoay ghế lại với người trợ lý, nghiên cứu kỹ tập hồ sơ trong tay, nhíu mày hỏi:

- Đã đầy đủ thông tin chưa?

- Dạ rồi, thưa sếp!

- Hình như vẫn còn thiếu gì đó. Ví như: thích màu gì, thích ăn món gì, thích đi chơi ở đâu...

Lâm đưa những ngón tay thon dài lên gõ nhịp vào tập hồ sơ, khéo léo quay người lại, nở một nụ cười như có như không.

- Và còn... thích mẫu người như thế nào?

Người trợ lý hơi nhíu mày, không nghĩ rằng đi điều tra người trong mộng cho sếp Tổng lại khó đến thế. Sếp Tổng vốn bình thường miễn nhiễm với gái đẹp, gái thông minh giỏi giang lại càng không. Hóa ra là bị chinh phục bởi một cô gái ngốc. Tất nhiên đó chỉ là những gì mà trợ lý nghĩ trong đầu. Cô gái đó có đôi phần ngờ nghệch, hình thức lại không có gì bắt mắt, không trưng diện cầu kỳ, cuộc sống vô cùng giản đơn. Không thể hiểu được, tại sao đối với một người ở một thế giới dường như cách biệt, sếp Tổng lại có thể xiêu lòng?

- Vâng. Tôi sẽ tiếp tục tìm hiểu thêm về cô ấy! Nếu không còn gì, tôi xin phép được ra ngoài.

Lâm gật đầu. Người trợ lý cầm tập hồ sơ lui nhanh ra ngoài, vừa đi vừa lắc đầu, nói caravat ra một chút, nổi bần khoản gợn lên ngày càng nhiều. Chưa bao giờ thấy sếp Tổng có hứng thú với một cô gái đến nhường ấy. Cũng chưa bao giờ thấy sếp Tổng vui như thế khi tiếp xúc với một cô gái lạ. Cái cách sếp Lâm cười khi sáng nay vào phòng họp khiến cả phòng bừng lên một sức sống mới mẻ, nữ nhân viên mê mải nhìn sếp cười, các cổ đông cũng chột dạ mà quan sát. Có phải đây gọi là lãng đãng vì tình không?

Vẫn là những cái lắc đầu khó hiểu, người trợ lý khuất dần phía hành lang. Một cô gái đang đứng ở đó. Bất ngờ bị người đẹp chặn giữa đường, viên trợ lý giật mình, mất năm giây ngỡ ngàng mới kịp nhận ra:

- Vũ Du, cô về nước rồi sao?

Cô gái với vóc người nhỏ nhắn cân đối, diện một bộ váy bó sát gợi cảm, tay cầm chiếc ví nhỏ màu đen cùng tông màu với bộ váy. Khi cô ấy nhoẻn cười, mọi tiêu chuẩn về nét đẹp quý phái, trẻ trung đều được nâng lên một bậc.

- Anh Tuấn, anh trai tôi có trong đó chứ?

- Vâng. Sếp Tổng vừa họp về, vẫn đang ngồi trong văn phòng.

Nghe vừa dứt câu cô gái liền chạy nhanh về phía văn phòng của Phan Lâm. Lúc này không giữ ý gì nữa, cô ấy nhảy chân sáo với dáng vẻ rất vui mừng. Vẫn là một cô tiểu thư với tính khí trẻ con, việc cô ấy xuất hiện trở lại chắc chắn sẽ khiến sếp Tổng gặp không ít chuyện bi hài. Hai anh em họ vốn gặp nhau là sẽ có chuyện vui để xem. Trờ lý vừa đi vừa mỉm cười, caravat được nới rộng hơn. Tất nhiên, sếp Tổng có chuyện gì không vui thì thân làm trợ lý cũng rất khó bề yên ổn.

- Anh à, em theo lời mẹ về dắt anh đi xem mặt. Chỉ thị của mẹ là cuối năm nay anh phải lấy vợ!!!!

Người chưa thấy đâu nhưng giọng Võ Du đã vang lanh lảnh khắp phòng. Lâm nhú mào, chờ cho cô em gái thôi phấn khích mới cất tiếng:

- Võ Du, đừng làm ồn!

- Em đâu có làm ồn!

- Em chỗ nào cũng có!

- Em đến để sắp lịch cho anh đi hẹn hò đây, anh trai...

- ...

- Có rất nhiều cô gái rất được, đều là con nhà gia giáo, lại rất xinh xắn đáng yêu. Em cũng đi điều tra rồi, tất cả họ đều không phẩu thuật thẩm mỹ, đều là hàng thật!

Lâm xoay người lại đối diện cô em nhỏ, mắt Võ Du sáng long lanh, trong ánh mắt tinh nghịch ấy như thể vẽ ra cả một viễn cảnh tươi đẹp. Lâm nghiêm mặt, giọng nói trầm xuống:

- Võ Du, đừng nhiều chuyện!

- Đừng có nói với em là anh không thích! Không thích cũng phải đi.

- Du à, anh có đối tượng rồi.

Chỉ một câu nói mà có sức nặng như đá tảng. Cô em gái bỗng như hóa đá, khuôn mặt đang cười không biết nên tiếp tục cười hay mếu:

- Là ai thế?

- Là ai không thể tùy tiện cho em biết được. Nhưng anh đã có đối tượng rồi. Em có thể bay sang đó báo cáo với mẹ.

- Anh đuổi em?

- Là em tự nói.

Nói rồi sắp Lâm lấy áo khoác phủ trên ghế xoay, nhìn cô em đang biểu cảm đủ mọi cảm xúc, bật cười:

- Thôi nào, anh đưa em về nhà.

Vỹ Du vẫn cho rằng Lâm nói dối, cô không tin anh trai mình vốn kén cá chọn canh lại có người thương nhanh đến thế. Càng thắc mắc thì nổi tò mò càng lớn, giống như một quả bóng được bơm đầy khí. Người có thể làm cho anh trai cô xiêu lòng rốt cuộc là người như thế nào? Liệu cô ấy đã từng đi phẫu thuật thẩm mỹ hay chưa? Nhất định Vỹ Du sẽ tìm cách điều tra ra người con gái bí ẩn này.

***

Lam trở về nhà sau cuộc gặp lại bạn cũ đầy bất ngờ. Người bạn cũ này đến đúng lúc cô cảm thấy cô đơn và chơi vui nhất. Anh ấy trở về sau một thời gian ra nước ngoài làm việc. Cuộc sống bên đó cũng đã ổn định, nhưng vì nhớ nhà và nhớ quê hương nên anh thu xếp trở lại Việt Nam để bắt đầu một công việc mới. Hình như trong câu chuyện anh ấy kể còn vì một cô gái nào đó. Con người ta thật hạnh phúc khi có một người để yêu thương. Dù đó là một mối tình chưa nói, cũng chưa biết trước kết quả giữa hai người sẽ đi về đâu, nhưng quả thật, có người để nhung nhớ, có người để phấn đấu làm việc, có người để chờ đợi, đó đã là điều hạnh phúc. Còn Lam bây giờ, chợt thấy mình như bất định. Đến một bóng hình mờ nhạt để gợi nhớ cũng không. Cô nàng chợt thấy mắt môi mình lem nhem nước, thấm hại như một con mèo vừa rơi tòm xuống vũng nước, ướt sũng.

- Sao lại là anh?

- Sao lại không thể là tôi?

Vừa lúc Lam về đến cửa thì thấy người lạ xuất hiện. Người này đến dáng

đứng cũng phong trần, chân vắt tréo, vẻ trầm mặc, hai tay khoanh lại trước ngực, đôi mắt nhìn vào một điểm cố định, đầu hơi nghiêng. Nếu không phải vì nhận ra dáng vẻ cao ngạo ấy thì Lam cũng giật mình không biết có người lạ nào định ghé thăm mình giữa đêm như vậy.

- Sao em không nghe điện thoại?

Lam nhớ ra mình đã để điện thoại chế độ im lặng, có lẽ vì vậy mà khi anh chàng này gọi đến cô mới không hay biết gì. Lục túi lấy điện thoại ra, đến mười lăm cuộc gọi nhỡ. Con số đủ lớn để khiến Lam cảm động. Từ trước đến nay chẳng mấy ai gọi cho cô kiên trì đến mức này.

- Em không lưu số?

Người lạ thấy Lam đứng bất động, tiện tay với lấy điện thoại cô đang cầm.

- Không biết tên.

- Cứ lưu là Anh Yêu đi! Hôm qua, em gọi tôi như thế!

Sau đó Lâm cầm điện thoại lưu luôn tên mình vào đó, nói sao làm vậy, không cần quan sát động thái của người đối diện. Lúc này Lam ngờ ngợ nhìn Lâm, lại thở dài tự mắng mình hôm qua đúng là quá điên rồ.

- Sao tự nhiên lại đến nhà tôi?

- Muốn đến xem em thế nào, ổn hơn chưa?

Nếu là người khác nói câu này Lam sẽ hạnh phúc đến ngất ngây. Từ trước đến nay hình như chưa có ai nói vậy với Lam. Nhưng con người này thì lại không đáng tin một chút nào. Đến câu hỏi quan tâm mà giọng cũng không cao không thấp, không cho người khác thấy một chút lòng thành. Huống hồ hai người chỉ vừa mới gặp nhau có một ngày, cũng không phải mối quan hệ thân thiết gì cho cam. Nghĩ là nghĩ vậy nhưng Lam vẫn đáp một cách thành thật:

- Hôm qua tôi say nên làm phiền anh rồi!

- Cũng không phiền lắm, đối với người yêu mình thì tôi không thấy phiền chút nào.

Lam nghĩ đến những lời Yên kể, lại thấy mình thê thảm, vội vàng nói:

- Xin lỗi. Anh cứ coi như chưa nghe thấy gì...

- Sao như thế được? Hôm qua em nói thích tôi giữa bao nhiêu người, còn

gọi tôi là anh yêu trước mặt bao nhiêu người. Em không chịu trách nhiệm với tôi thì tôi phải làm sao?

- Tôi xin lỗi. Hôm qua tôi say, anh cũng biết mà, đúng không?

- Nếu việc gì cũng có thể xin lỗi được thì cần tới cảnh sát làm gì? Thêm nữa, những người hôm qua chứng kiến đâu có biết là em say nên nói thế. Tóm lại, em phải chịu trách nhiệm với tôi!

Lam cố gắng nhún nhường thì Lâm càng được đà lấn tới. Rõ ràng cảm giác với cô gái này rất thú vị. Nhìn biểu cảm gương mặt cô ấy nửa như trẻ con sắp khóc, nửa lại muốn vùng lên, bất giác Lâm muốn đưa tay lên chạm vào má cô ấy, muốn lại thật gần để nhìn vào mắt cô ấy, muốn lắng nghe hơi thở của cô ấy. Tất cả chỉ vì thấy tim đập nhanh, lồng ngực như gom đầy nhiệt huyết yêu đương với Lam, cũng lại vì trong đầu anh cả ngày hôm nay chỉ toàn là hình ảnh cô gái đáng yêu này.

- Thôi được rồi. Phải làm sao thì anh mới buông tha cho tôi?

- Không cần phải làm gì cả. Em cứ là em thôi!

Nói rồi Lâm bỏ đi. Được một đoạn khá xa, anh quay lại dõi theo nhìn bóng Lam khuất sau cánh cửa, đèn nhà cũng đã bật sáng, lúc bấy giờ anh mới yên tâm về nhà. Đây là lần đầu tiên Lâm thấy mình hành động kì quặc như thế. Nhưng ngay từ khi chạm mặt cô ở quán bar, nhìn vẻ say mèm, mắt môi hoe đỏ, Lam trong mắt Lâm đã trở thành một cô gái quá sức đặc biệt. Cô gái ấy đến khóc cũng không dám khóc to, đến mắng chửi người khác đã ám hại mình cũng không dám. Cô gái ấy chỉ biết tìm quên trong những ly rượu mạnh, chỉ biết gục đầu thở than với chính mình. Một cô gái luôn tỏ ra mạnh mẽ nhưng bên trong lại quá yếu mềm.

Lâm thở dài, lái xe chậm chậm, bắt đầu có những ý nghĩ mơ hồ.

Rốt cuộc, trời xui đất khiến thế nào chúng ta lại gặp nhau?

Và rốt cuộc, trời xui đất khiến thế nào anh lại nhất định phải đến bên em?

Chương 2 – Lại là anh?

Lam vẫn còn bị chấn động nặng nề từ sau chuyện bị buộc thôi việc. Xét cho cùng vì Lam không phải là một người khôn khéo, cũng không phải là người đủ nhạy cảm để nhận ra những vấn đề đang xảy ra bên lề cuộc sống của mình. Lam là một cô gái sống quá đổi vô tư, suy nghĩ đơn thuần, không

màng xem người khác rồi cuộc nghĩ sao về mình. Cô gái này chỉ nghĩ mình như thế nào thì người khác cũng như vậy, mình tốt với người thì người cũng tốt với mình. Nhưng thực tế vốn dĩ không dễ dàng như thế. Và cũng vì bao người có bao cách nghĩ khác xa nhau, hành động cũng không giống nhau mới tạo nên xã hội đông đúc nhộn nhịp và muôn màu đến vậy. Lam dành cho mình chút thời gian để la cà phố xá ngày mới, đang đi thì nhận được điện thoại của anh bạn lần trước vô tình gặp lại ở quán café quen.

Hai người hẹn gặp nhau nhân một ngày cả hai cùng rảnh rỗi. Trong ký ức của Lam, người anh vừa hẹn gặp khi này có một vị trí khá đặc biệt đối với cô. Bảo là một người anh lớn hơn cô bốn tuổi, vốn là hàng xóm cùng chơi đùa bên nhau ngày thơ ấu. Cuộc sống của anh không trải nhiều hoa hồng như người bên ngoài vẫn lầm tưởng, nhưng anh là một con người mạnh mẽ, giàu nghị lực vươn lên. Bảo đã luôn mong muốn được vươn ra đại dương rộng lớn để thỏa chí vẫy vùng. Rồi vì một vài sự cố, anh trở về với cái ao nhỏ nhà mình. Nhưng dù sao, với Lam, ao nhỏ vẫn vô cùng đáng yêu bởi nước ở ao nhỏ vốn luôn ấm áp và thân thuộc.

Khi Bảo đến hai người đã có cuộc trò chuyện kéo dài hàng giờ đồng hồ. Từ lúc trời chiều cho tới khi phố xá lên đèn và sương bắt đầu phủ lên hè phố. Lam lắng nghe về cuộc sống của anh, về những suy nghĩ và trăn trở của người đàn ông trưởng thành. Anh chia sẻ với cô rất nhiều, cuối cùng, và anh đã hỏi một câu làm Lam nhất thời không tìm được câu trả lời thỏa đáng:

- Theo em, một cô gái như thế nào được gọi là hạnh phúc?

Lam chưa từng tự hỏi mình câu hỏi này. Những cô gái xung quanh Lam ư?

Có người yêu là hạnh phúc? Chưa chắc!

Có công việc là hạnh phúc? Cũng có thể, nhưng vẫn thiếu!

Có sắc đẹp là hạnh phúc? Quá phù vân!

Có tiền là hạnh phúc? Hình như không ổn ở đâu đó...

Lam vẫn chưa biết trả lời sao, Bảo lại hỏi tiếp:

- Còn em, lúc nào thì em thấy mình hạnh phúc nhất?

Lam còn đang loay hoay, còn chưa tìm được lời giải cho câu hỏi đầu tiên. Đầu óc Lam bắt đầu suy nghĩ mông lung. Con người ta chẳng phải vẫn đi tìm

câu trả lời cho câu hỏi của Bảo hay sao? Con người ta cũng phấn đấu rất nhiều để đạt được cái gọi là hạnh phúc đó. Người ta thậm chí còn dám hy sinh rất nhiều thứ để đánh đổi hạnh phúc. Vậy rốt cuộc, hạnh phúc là gì? Phải làm sao để có được?

Lam ngây người, đặt cốc café sữa nóng lên môi và nhấp một ngụm nhỏ.

- Em... không biết!

Bảo cười, khuôn mặt anh khi cười có những nếp nhăn nhỏ xíu xuất hiện nơi đuôi mắt. Nhưng điều đó không có nghĩa rằng anh bị tuổi tác làm cho già nua, mà vì đôi mắt của anh cũng biết cười, tươi tắn và dễ nhìn, có thể dễ chạm vào góc khuất sâu nhất trong trái tim người đối diện, đối với Lam, nó còn tựa hồ như làm tan chảy trái tim những cô nàng vốn dĩ rất lạnh lùng.

- Em thật thú vị. Ngay cả khi hạnh phúc cũng không biết. Có phải là em đang rất-không-ổn không?

Có lẽ vậy. Lam tự nhủ với mình. Tình trạng của Lam hiện tại rõ ràng là không ổn, người bình thường nhìn sơ qua một cái là biết. Bảo nói đúng chứ. Nói quá đúng còn gì. Không có công việc để làm, lại chưa có hứng thú để tìm công việc mới. Không có người yêu để hẹn hò, không có ai đó để hờn dỗi hoặc trưng diện thật đẹp cho người ta ngắm. Lam như đứng ngoài lề cuộc đua mà những cô gái cùng trang lứa đang theo đuổi. Chính là cuộc đua với tuổi thanh xuân. Con người ta có tuổi thanh xuân là không bao giờ có thể lấy lại. Lam thậm chí còn hơi tiếc rẻ, tại sao mình còn chưa yêu một lần nào? Đến hồi ức về tình yêu học trò cũng không có.

- Anh có quen một người bạn, công ty của bạn anh đang tuyển người. Hay là anh giới thiệu em nhé!

Bảo đã im lặng rất lâu để nhìn những thay đổi trên khuôn mặt Lam. Trong mắt Bảo, Lam từng là cô em hàng xóm vô tư đến ngờ nghệch. Bảo đã cùng cô đi qua những ngày thơ ấu êm đềm tươi đẹp, đó cũng chính là một trong những lý do níu kéo anh trở về Việt Nam khi anh còn đang sống nơi đất khách quê người. Bảo nhớ trò cô dâu chú rể, vào những ngày hè bóng râm, vòng hoa đại trên đầu Lam được kết bằng bàn tay vụng về của Bảo. Lam là cô dâu, Bảo là chú rể, lễ cưới chỉ có hai người, và sau đó là những câu chuyện về gia đình, khi Bảo trở thành bố và Lam trở thành mẹ. Bảo bất giác bật cười, nhìn khuôn mặt Lam đang quay nghiêng đắm chiêu suy nghĩ.

- Lam, em nghĩ ngợi gì thế?

- Dạ. Em... em không cần đâu. Để em tự tìm. Hì hì.

Lam cười ngây ngốc, tay lại với cốc café đưa lên nhấp một ngụm nhỏ. Rõ ràng Lam không ý thức được ánh mắt Bảo dành cho mình, cũng không ý thức được tình cảm của anh. Với Lam, Bảo giống anh trai hơn là một người bạn trai. Mà không, chính xác thì với Lam, Bảo không được nằm trong danh sách đối tượng bạn bè khác giới, chính vì vậy cô luôn vô tình trước mọi tín hiệu tình cảm từ phía Bảo.

“Lam này, anh đi sao em không giữ anh lại? Sao không giống ngày xưa khóc nhè đòi anh cho đi học cùng?”

“Vì em không còn nhỏ nữa. Anh còn có đường riêng của anh, em đâu thể bám theo anh mãi được.”

Trước khi ra nước ngoài công tác, Bảo đã uống đến say mềm, không kìm lòng được anh đã sang nhà Lam để hỏi câu ấy. Mặc dù say nhưng Bảo vẫn ý thức rõ được hành động và lời nói của mình, bởi hôm ấy, anh nạp đầy quyết tâm và hy vọng, rượu chỉ làm tăng thêm sự can đảm cho anh. Nhưng trái ngược với những gì Bảo mong muốn, Lam không quá buồn, không níu kéo, cô chỉ cười và trả lời anh như vậy.

- Chết, muộn rồi, em phải về thôi!

Lam bất giác luống cuống nhìn đồng hồ và xin phép ra về. Bảo muốn đưa Lam về nhưng cô từ chối. Cuối cùng, việc Bảo có thể làm chỉ là ngồi nhìn cô rời xa mình, khuất sau cánh cửa kính của quán café họ đang ngồi, rồi biến mất trên con đường nhộn nhịp người qua lại. Bảo mơ hồ nhớ về quá khứ tuổi thơ giữa họ, nhớ về quãng thời gian mình ở một nơi xa lạ nhưng vẫn dành sự quan tâm để dõi theo Lam. Cho đến khi Bảo quyết định sẽ trở về cũng là lúc anh đưa ra một quyết định khác cho chuyện tình cảm của mình.

***

Lam lang thang trên hè phố, đi qua biết bao con đường nhưng không nhớ nổi tên. Cô mơ hồ nhận ra sự khác lạ trong cách trò chuyện của Bảo, mơ hồ hình dung ra một khoảng cách nào đó len vào giữa hai người. Lam vẫn dành cho anh sự quan tâm như trước, vẫn dành cho anh tình cảm như trước, nhưng cảm giác mọi thứ chợt trở nên khác lạ, và Bảo cũng vậy. Lúc này Lam đã cố tình nói dối để chạy trốn Bảo. Cô sợ phải nhìn lâu vào ánh mắt trầm tư của Bảo, sợ mình trượt rơi vào đó sẽ không thể thoát ra. Dù sao, so với thời còn thơ trẻ, hai người bây giờ đều đã trưởng thành, không thể mãi vô tư hồn

nhien như ngày xưa nữa. Nhất là lúc này, thời điểm vô cùng nhạy cảm với Lam, khi mà cô cứ thấy mình ôm cô đơn khờ dại, thấy cô độc và lạc lõng giữa thành phố đông người nhưng không tìm ra nổi một người dành riêng cho mình. Lam sợ sẽ vì quá quen thân với Bảo mà ngộ nhận, vì anh quan tâm đến cô như em gái mà cô tự lừa dối bản thân mình. Vậy nên vùng chạy trước khi lỡ bước. Lam luôn lựa chọn cách để mình và đối phương ít bị tổn thương nhất.

Đi mãi cuối cùng cũng đến lúc dừng chân, Lam lạc bước vào một cửa hàng giày nằm ở một góc phố. Quán nhỏ xiu, những kệ gỗ treo đèn như mời gọi. Từ xa xa nhìn thấy những mẫu giày mình yêu thích, Lam ghé ngay vào đó. Vừa đến cửa, Lam đụng phải một người dáng cao lớn. Vô ý đâm vào người khác khiến Lam lúng túng, mặt cúi xuống ửng đỏ lí nhí câu xin lỗi rồi né sang bên tránh đường. Ngay lúc đó bàn tay người lạ đặt ngang eo cô, kéo cô nép vào người mình.

- Cần thận!

Lam chưa kịp định thần thì thấy từ trên cao biển treo báo có hàng mới bị rơi xuống đất. Người bên cạnh vẫn ôm chặt Lam vào lòng, hình như còn cúi đầu xuống nhìn vào khuôn mặt đang hoảng loạn của Lam.

- Em để đầu óc ở đâu thế?

Lam ngơ ngẩn nhìn không chớp mắt vào khuôn mặt đối diện. Như không tin vào sự thật cô còn chớp chớp mấy cái, thậm chí còn định đưa tay lên dụi mắt. Lam tự nghĩ chắc số mình cũng không quá đen đủi, đến mức vừa gặp hôm qua hôm nay lại phải gặp. Nhưng sự thật diễn ra trước mắt đang phủ nhận điều đó. Vẫn là người Lam không có thiện cảm, hơn nữa còn không muốn chạm mặt.

- Tôi hỏi em để đầu óc ở đâu thế?

Lam cố lờ đi không trả lời câu hỏi của Lâm. Trước dáng vẻ phớt lờ của cô, Lâm càng thấy cô thú vị. Vừa hay hôm nay anh còn chưa tìm ra lý do nào để gặp cô thì cô lại xuất hiện, điều đó khiến anh tin vào cái gọi là “có duyên hạp ngộ”. Hôm trước vốn vô tình nhìn thấy đôi giày cũ của Lam, cô gái ấy nhón nhón những ngón chân hồng nhỏ nhắn trong một đôi giày đã cũ, Lâm chợt thấy xót xa. Lạ lùng là anh muốn mua cho cô một đôi giày mới ngay cả khi anh còn chưa kịp làm quen với cô. Đó là lý do vì sao hôm nay anh xuất hiện ở đây.

- Cảm ơn vì vừa nãy đã giúp tôi.

Lam nói nhanh rồi đi ngang qua Lâm vào bên trong cửa hàng, bỏ lại sự tồn tại của Lâm ở đó. Nhưng Lâm không ra về mà quay vào, quan sát một lúc lâu rồi thì thầm gì đó với cô gái bán hàng.

Lam nhận ra rằng đã lâu rồi cô không đi xem những mẫu giày mới, cũng lâu rồi cô chưa mua một đôi cao gót nào. Trong khi cuộc sống của những cô gái trẻ tuổi như cô không tẻ nhạt đến thế. Các cô ấy vẫn chạy theo những mẫu quần áo mới, những màu son mới và tất nhiên, cả những đôi giày mới. Lam chột thử dài. Cuộc sống của Lam lúc này không có nhiều lựa chọn. Huống hồ cô còn quen đóng khung mình với những khoản chi tiêu có phần hạn chế. Lam từng nhủ, mình vẫn sống rất ổn, và mình vẫn hạnh phúc. Cô chỉ cần nói đi nói lại câu nói ấy như niệm thần chú là cuộc sống của cô hết như có phép màu, vẫn diễn ra vô cùng bình yên.

Thấy Lam dừng lại khá lâu trước một đôi giày cao gót màu nude, Lâm tiến lại gần, cầm lên xem rồi cúi người xuống, nâng chân Lam đặt lên ghế thử giày.

- Mượn chút!

Nói rồi không cần Lam đồng ý, Lâm tháo chiếc giày thể thao cô đang đi, lại nhẹ nhàng đặt chân cô vào đôi giày cao gót anh cầm trên tay. Một khoảng im lặng trôi qua, khi Lam vừa định lên tiếng nói gì đó thì Lâm gọi nhân viên bán hàng:

- Lấy cho tôi đôi này, nhưng số nhỏ hơn!

Khi nhân viên đưa ra một đôi giày cỡ nhỏ hơn một số, Lâm nhú mào, lại cẩn thận ướm giày vào chân Lam như vừa nãy. Hành động của Lâm rất dễ khiến bất cứ cô gái nào cảm động, nhưng Lam chỉ thấy nó lạ lùng. Sao lại làm thế với cô?

- Này, anh làm gì thế?

- Yên nào! Thử giày cho bạn gái tôi!

- Thì liên quan gì tới tôi?

- Mượn chút!

Lam từng rất thần tượng những anh chàng trong những bộ phim Hàn, khi các anh có thể đi chọn cho người yêu một đôi giày cao gót thật đẹp, thật sang

trọng, rồi sau đó tự tay mang giày cao gót cho người mình yêu. Đối với Lam, đó là những câu chuyện cổ tích vô cùng đẹp, hành động đó cũng phản ánh một người đàn ông vừa lãng mạn vừa tinh tế. Nhưng tất nhiên, Lam không nghĩ ở ngoài cuộc sống xô bồ này vẫn có thể tồn tại được những anh chàng tinh tế đến vậy. Bây giờ, ít nhất trước mặt Lam, cũng có một anh chàng như thế. Lam bất giác thấy trong tim mơn man một cơn gió mát lạnh và dịu ngọt, mặc dù biết rằng đôi giày đó không phải dành cho mình, người đàn ông đó cũng không phải dành cho mình, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy cô gái ấy thật hạnh phúc.

Lúc Lam bừng tỉnh thì Lâm đã nói nhân viên bán hàng gói đôi giày vào một hộp nhỏ, để trong một chiếc túi giấy xinh xắn. Lam không nén được tò mò, bèn hỏi:

- Anh vừa lấy đôi giày ấy à?

- Ừ. Đẹp không?

- Ừm. Nhưng nhớ người yêu anh không thích thì sao?

- Em thích là được.

- Sao thế được? Con gái thích màu sắc đa dạng lắm. Tôi thấy màu này cũng đẹp, nhưng cô ấy chắc là thích màu khác. Anh có biết người yêu mình thích màu nào không?

Lam vô thức đi theo Lâm ra đến tận cửa quán, quên mất mục đích của mình đến cửa hàng là gì. Thật ra, bây giờ hiếm có thể tìm thấy cô gái nào lạ lùng như Lam, sẵn lòng đi theo sự tò mò của bản thân mà quên mất những thứ khác đang diễn ra. Cũng vì vậy mà cô vô thức đi vào một vòng tròn quanh quẩn, không phải dành riêng cho cô, nhưng vốn dĩ vì cô mà quanh quẩn.

- Em thích là được. Khác gì nhau đâu.

Bỗng Lâm quay người lại, nhìn vào đôi mắt còn đang háo hức được nghe câu trả lời của Lam, anh hỏi:

- Về luôn không? Tiện đường, tôi đưa em về.

- À, không cần đâu. Tôi... tôi tự về được.

Lâm nhú mày nhìn Lam, chừng ba giây suy nghĩ, anh không nói gì, chỉ quay đi và nắm lấy tay Lam, kéo đến chỗ để xe.

- Muộn rồi, có việc đi đâu để ngày mai đi!

Nói rồi anh cứ nắm lấy tay Lam kéo đi, ngang nhiên như thể cô là vật sở hữu của anh. Lam hơi bất bình, chột nghĩ, cô gái kia thật ra cũng không quá may mắn, vì anh chàng này vốn dĩ là người rất không biết nghe lời, chỉ khẳng khái làm theo ý mình, căn bản là gia trưởng. Lam không thích đàn ông gia trưởng, rất dễ trở nên đàn áp phụ nữ khi nóng giận. Lam toan vung tay ra thì cửa xe mở, cô bị đẩy nhẹ vào trong xe, ngồi gọn trên ghế phụ.

- Anh làm gì thế? Tôi nói không cần mà!

- Rồi sao? Em đi bộ mấy cây số nữa để về nhà? Giờ này xe bus cũng hết rồi, tôi đưa em về thì có gì không tốt?

Lam im lặng. Đúng là được người khác đưa về chẳng có gì không tốt, khi trời đã muộn, xe bus hết tuyến, huống hồ con ngõ vào nhà Lam cũng vắng người. Lam không biết nên nói thế nào cho phải, chỉ vì cô cảm thấy không thân thiết với con người này, sao có thể đi xe của người ta về nhà? Nhất là, cô sợ khoảng cách sẽ tự nhiên gần lại. Vốn dĩ Lam chưa có một mảnh tình nào vấp vại cũng bởi cô luôn tìm cách né tránh mọi mối quan hệ khi cô cảm thấy nó không an toàn. Nhưng sự thật thì ai mà biết được mối quan hệ có an toàn hay không khi chưa có đủ thời gian tìm hiểu.

Lúc Lam mừng lung nghĩ thì người và xe đã được đưa đi trên đường, thoáng chốc đã gần về đến nhà Lam. Cô thấy dường như con người này cũng rất quen thuộc đường đi lối lại nơi đây. Không khí trên xe yên lặng, chỉ có tiếng nhạc từ đài vẫn vang lên đều đặn. Lam không biết đôi bàn tay mình vì sao trở nên thừa thãi, bất giác nắm lại với nhau, vắn vẹo. Cô cảm giác người ngồi cạnh đang nhìn mình, một thoáng lại xua suy nghĩ ấy đi.

Xe dừng lại trước cổng, Lam vội vàng mở cửa xe bước ra như chạy trốn một nỗi ám ảnh mơ hồ nào đó. Cô còn chưa kịp nhìn lại phía sau thì một bàn tay đã nắm hờ lấy vai cô, níu nhẹ.

- Khoan đã. Chờ chút!

Lam quay người lại, thấy mắt Lâm sáng lên một cách kỳ lạ, đôi vành tai anh ửng đỏ, nhưng khuôn mặt vẫn giữ vẻ điềm nhiên, thâm trầm như mọi khi.

- Tôi nghĩ lại rồi, có lẽ sẽ mua cho cô ấy một đôi màu khác. Thế nên... em cầm đôi này đi.

Lâm nói nhanh rồi ấn túi giày vào tay Lam. Cô lúng túng, rõ là một đôi

giày đắt tiền, lại chọn lựa cẩn thận như thế, sao có thể nói không tặng là không tặng được? Huống hồ cô gái kia một khi được tặng đôi giày này từ chính người yêu mình thì dù không phải màu cô ấy thích cô ấy cũng nhất định rất vui.

- Này, sao cho tôi được? Tôi không lấy đâu, cầm về cho bạn gái anh đi!

- Em không lấy thì làm gì nó cũng được. Tùy em!

Nói rồi Lâm lên xe và đi mất. Lam ngỡ ngàng. Người đàn ông này rõ thật là! Sao có thể tùy tiện vứt bỏ một đôi giày đắt tiền như thế? Lam quả thật hơi tiếc rẻ, cô đồ rằng cô gái kia mà biết được thì sẽ không vui một chút nào. Dù sao đôi giày này cũng không có tội, người ta đã coi nó là đồ thừa thì Lam sẽ ra tay nghĩa hiệp thu nhận về. Lam đã thích nó ngay từ khi bước vào cửa hàng bán giày đó, đã đứng lại rất lâu ngắm nhìn nó và cũng nuối tiếc rất nhiều khi nhìn giá được ghi trên kệ giày.

Sau khi đi được một đoạn, Lâm dừng lại và nhìn về phía ngôi nhà của Lam, nhìn thấy cô ngẩn tò te ở đó một lúc, lại ngắm nghía túi đựng giày, khóe môi Lâm khẽ nở một nụ cười. Anh bất giác nhớ lại hình ảnh đôi bàn chân nhỏ nhắn, trắng hồng của cô chạm trên nền nhà, khi hơi lạnh còn nhón nhón khiến bàn chân trở nên hồng hào hơn, những tia nắng của buổi bình minh hôm ấy tinh nghịch nhảy nhót những đốm nhỏ theo từng bước chân cô. Khi thấy Lam đi vào nhà cùng túi giày trên tay, Lâm mới yên tâm lái xe ra về.

Những ngày sau khi nhận được món quà bất ngờ từ người lạ, Lam tự thấy mình may mắn hơn một chút. Cô ngồi hàng giờ liền trước máy tính và chỉ ăn mì gói để tìm hiểu về thông tin tuyển dụng, đồng thời rải CV đi khắp nơi mong sớm tìm được công việc mới. May mắn là ngay khi buổi sáng gửi CV thì buổi chiều đã có một công ty gọi cho cô hẹn phỏng vấn. Lam mừng rỡ nhảy nhót liên hồi.

Sáng ngày có hẹn phỏng vấn, Lam đứng rất lâu trước gương để ngắm nhìn cô gái trong đó. Cô hài lòng với áo sơ mi trắng bằng vải voan khá điệu, chân váy công sở là phẳng phiu, dưới chân là đôi giày cao gót được Lâm tặng hôm trước. Đúng là đôi giày rất đẹp, lại vừa vặn với chân cô nên cảm giác hạnh phúc rất chân thực. Hạnh phúc ư? Chính là ngẫu nhiên được tặng một đôi giày vừa vặn với sở thích và cỡ chân của mình, lại vừa may có dịp diện nó cho buổi phỏng vấn việc làm mới. Như thế còn đòi hỏi gì hơn nữa? Với Lam,

đó chính là hạnh phúc. Hóa ra, hạnh phúc của cô chỉ giản dị và bé nhỏ vậy thôi...

Đến công ty mới, Lam toát mồ hôi trán khi phòng chờ phỏng vấn chật kín người. Dáng vẻ người nào người nấy cũng đều như ra trận. Rõ ràng vấn đề việc làm không chỉ đeo bám những người trẻ mới ra trường như Lam, mà còn là vấn đề của rất rất nhiều người, với rất nhiều hoàn cảnh và độ tuổi khác nhau. Cô ngồi ở một góc, bắt chuyện với những người đã có mặt từ trước. Với những gì mà họ trao đổi, Lam bỗng thấy run. Không phải vì năng lực cô không có, mà là so với người khác thì không có gì quá vượt trội, công ty này lại là một công ty lớn, cô thấy sự tự tin trong người bị rút kiệt. Lúc ngồi đối diện với hội đồng tuyển dụng, cô vừa ngẩng mặt lên định giới thiệu về bản thân thì miệng lưỡi như đông cứng lại. Người lạ lùng kia cũng xuất hiện ở đây, trước mặt còn là tấm biển “Tổng giám đốc Phan Lâm” rất uy nghiêm. Lam giật mình thon thót, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tự nhiên không biết nên tiếp tục nán lại để nắm lấy cơ hội được làm việc hay chạy vụt đi vì muốn tránh mặt con người xui xẻo kia.

Lam tự cười khổ trong lòng, người ta là Tổng giám đốc, sao có thể cùng một hạng như cô được mà gán cho người ta hai từ “xui xẻo”.

- Cô Ngọc Lam, mời cô!

Tiếng của một vị đầu trọc ngồi ngay bên cạnh Phan Lâm lên tiếng. Hai người trước đó hình như có nhìn nhau một lúc, rồi Lâm nói gì đó với anh ta, anh ta mỉm cười, nhìn Lam, tiếp tục hỏi:

- Cô Lam, cô thấy đãi ngộ của công ty chúng tôi thế nào?

- Rất tốt ạ!

- Cô có muốn được làm việc trong một công ty như công ty chúng tôi?

- Tất nhiên là có ạ!

- Vậy được, hẹn gặp cô vào ngày mai! Cảm ơn cô, buổi phỏng vấn cô đã vượt qua rồi.

Lam thấy đầu óc như trên mây, rõ ràng thấy mình không tỉnh táo, còn nghĩ rằng mình quá ước ao được đi làm nên mới mơ hồ tưởng tượng ra những thứ không thực tế như thế. Làm gì có buổi phỏng vấn nào đơn giản thế này! Thế này đâu phải là phỏng vấn tuyển nhân viên mà giống như là mời nhân viên vậy. Lam len lén nhìn qua chỗ Lâm đang ngồi, thấy anh đưa mắt nhìn xuống

đôi giày cô đi ở chân, môi anh lại bất giác nhoẻn cười, nụ cười như có như không, lúc ẩn lúc hiện, nhưng đôi mắt thì sáng lấp lánh.

Khi đi ra đến cửa phòng phỏng vấn, cánh cửa đã khép lại, chắc chắn những gì mình trải qua không phải là mơ, Lam mới giật mình.

“Tại sao lại là anh ta? Là công ty của anh ta, là anh ta trực tiếp phỏng vấn mình? Rồi từ bây giờ, chúng ta cùng làm chung một công ty?”

Nghe từ chúng ta có vẻ thân mật, nhưng đúng là từ ngày mai Lam và người đàn ông đó sẽ làm chung một công ty. Cô lại tự trấn an mình:

“Không sao. Là anh cũng được, anh là Tổng giám đốc, ở tít trên cao, tôi chỉ là một nhân viên quen thôi, không thể gặp nhau thường xuyên được.”

Dù đã trấn an mình bằng nhiều lý do, bằng những màn độc thoại, nhưng suốt đoạn đường về Lam vẫn không ngừng thắc mắc.

“Lại là anh. Cuối cùng lại vẫn là anh!”

Chương 3 – Tổ tình

Dù không biết sự bất ngờ xảy ra với mình là điềm lành hay dữ, nhưng Lam vẫn không thể phủ nhận rằng cô đang rất vui vẻ và hào hứng với công việc mới. Ngay khi cô vừa về đến nhà liền nhận được điện thoại, một giọng nữ ngọt ngào tự giới thiệu là người của công ty, thông báo cho cô về cuộc họp dành cho nhân viên mới vào ngày mai. Lam hình dung đến chuỗi ngày bắt đầu được làm nhân viên ở một công ty lớn. Cô nhất định sẽ trân trọng công việc của mình. Mặc dù cô đã không khó khăn gì để được tuyển dụng nhưng tên công ty đó nói ra thì ai cũng biết, thật sự rất đáng để tự hào. Lam mỉm cười, cũng bắt đầu thấy bụng mình réo ầm ĩ, cô nàng lười nhác mở tủ để tìm mì gói như thường lệ nhưng tủ trống không. Khẽ thở dài, Lam khoác một chiếc áo khoác mỏng đi ra phố, vừa ra tới cửa thì thấy Bảo đứng ngập ngừng ở đó.

- Lam à, rảnh không? Đi ăn với anh nhé!

Lam còn chưa biết vì sao Bảo lại xuất hiện ở trước cửa nhà mình thì kịp nhận ra khuôn mặt anh có nét cười, đuôi mắt hơi cong lên.

- Nghe nói em vừa xin được việc làm mới?

Lam ngần người, không biết sao thông tin lại được truyền đi nhanh đến

thế. Rồi Lam à lên ngơ ngẩn, hóa ra trên đường đi về cô đã gọi điện cho Yên, khoe ríu rít về chuyện phỏng vấn ban sáng. Mà Yên cũng lại quen với Bảo. Có thể vì thế... Mà chắc là vì thế...

- Coi như anh mời để chúc mừng em tìm được việc mới. Bao giờ có tháng lương đầu tiên thì em mời lại anh.

Sợ Lam ngại nên Bảo tìm cách xua đi những suy nghĩ mơ hồ của cô. Lam đồng ý, cũng chỉ là đi ăn một bữa cơm với nhau, hơn nữa hai người còn là anh em chơi với nhau từ những ngày thơ bé. Bây giờ, ở thành phố đông đúc này, Lam vẫn chỉ có anh và Yên là những người hiếm hoi gắn bó thân thuộc với cuộc sống của mình.

Hai người ngồi đối diện, bình lặng bên cạnh nhau. Lam kể cho anh nghe về chuyện phỏng vấn ban sáng. Không giống như vẻ ngạc nhiên của Yên dành cho cô, anh hơi nhúm mày, thoáng im lặng và trầm ngâm. Nhưng rồi anh cũng nhoẻn cười, khi nói còn đưa tay lên xoa đầu Lam giống như đang vỗ về một đứa trẻ:

- Đi làm là tốt rồi!

Sau đó, hai người cùng đi xem phim, Bảo rất khéo léo nói rằng vì chuỗi ngày sắp tới có thể sẽ rất bận rộn nên muốn kéo cô đi chơi cho khuây khỏa.

- Dù sao những ngày qua em cũng vất vả nhiều rồi. Nhìn xem, em gầy đi rồi đấy!

Nói rồi Bảo choàng áo vest lên vai Lam, khi Lam còn ngờ ngàng, Bảo kéo tay Lam đi nhanh về phía quầy mua vé. Hình như tối đó Lam lại cảm giác mọi thứ rất khác. Rõ ràng Bảo đối xử với Lam hết mực nhẹ nhàng, lại ga lăng và ân cần như một người đàn ông theo đuổi một người phụ nữ, chứ không đơn thuần như anh trai đối với em gái giống ngày xưa nữa.

Khi ra về, Lam vẫn còn quẩn quanh đâu đó những suy nghĩ trong đầu. Cô vẫn hy vọng có thể làm bạn với anh giống như ngày xưa hai anh em chơi với nhau, đơn giản, vô tư và thuần khiết.

Người ta vẫn nói tình yêu có thể vỡ vụn rất nhanh, để lại vết thương rất lâu và sau khi chia tay hai người sẽ không thể làm bạn với nhau được nữa. Nhưng tình bạn thì khác, tình bạn luôn bình ổn, luôn là nơi cho con người ta nương tựa những lúc yếu lòng nhất. Tình bạn luôn tồn tại rất an toàn, và người trong cuộc cũng vô cùng an yên. Chúng ta quan tâm lẫn nhau, chia sẻ

cùng nhau, không phải là yêu mà là thương, là cảm thông và sẵn lòng giúp đỡ. Hơn nữa, tình bạn không tồn tại thứ cảm xúc ích kỷ như tình yêu. Có lẽ, tình bạn cũng là thứ tình cảm duy nhất không chiếm hữu riêng một người, riêng một tấm lòng và riêng một trái tim của ai đó dành cho ai đó. Tình bạn vốn đơn giản nhưng mát lành như ngọn gió ban chiều, Lam luôn nghĩ như vậy.

Khi Bảo chào Lam ra về thì cũng khá muộn, một ngày dài trôi qua với những cảm xúc lúc vui vẻ hồn nhiên, lúc mệt mỏi suy nghĩ. Lam hơi mệt vì ngày hôm nay Lam đã nói quá nhiều và cười quá nhiều, cả suy nghĩ nữa. Bình thường Lam vẫn quần quanh đâu đó trong một xó xỉnh của riêng mình, ít va chạm và tiếp xúc với mọi người, vẫn thường giấu kín đi những vất vả cá nhân. Nhưng hình như Lam đã có thể mở lòng hơn với cuộc sống thân thuộc này, hoặc là do nhận được công việc mới nên Lam trở nên vui vẻ đến vậy.

Lam gọi điện về nhà báo tin mừng cho mẹ. Nhân tiện từ chuyện công việc, mẹ Lam gấp gáp lái sang chuyện hẹn hò, bạn trai bạn gái:

- Nghe nói Bảo về nước hả con?
- Dạ.
- Thế thì xúc tiến luôn đi. Hai đứa còn đợi đến bao giờ?
- Mẹ! Xúc tiến gì mà xúc tiến?

Lam vừa áp điện thoại vào má vừa nằm phịch xuống giường. Cảm giác cuối ngày được nằm dài cuộn mình vào chăn và nói chuyện điện thoại với mẹ khiến Lam thấy ấm áp. Những người xa nhà xa quê như Lam chỉ cần như thế này là hạnh phúc. Những lúc gặp chuyện buồn thì tuyệt nhiên không dám gọi điện về, chỉ sợ mẹ hỏi han mấy câu là chuyện buồn tuôn ra hết, lại còn nước mắt ngấn dài như con nít nhõng nhẽo mẹ. Nên lúc ấy sợ mẹ buồn, sợ mẹ lo nghĩ, Lam không dám nhắc điện thoại lên gọi về nhà, dù có nhớ đến mức nào cũng nén lòng chịu đựng. Còn như bây giờ thật tốt, cảm giác yên bình và thanh thản lạ kỳ, chỉ muốn được chia sẻ với mẹ thật nhiều chuyện, cũng muốn mẹ kể cho nghe chuyện ở nhà. Mẹ Lam bảo, con gái hai mươi ba tuổi đầu mà vẫn như đứa con nít hai, ba tuổi. Nghe vậy Lam thấy mình hóa trẻ con thật, cứ ngồi cười một mình ngắm nghía điện thoại.

- Vừa nãy gọi cho em không được?

Giọng Lâm có phần mất kiên nhẫn. Đúng là khi Lam nói chuyện cùng mẹ thì có mấy cuộc gọi đến từ số máy của Lâm. Cô ngạc nhiên hỏi:

- Sao tự nhiên lại gọi cho tôi?

- Hôm nay vẫn chưa chúc mừng em nhận được công việc mới. Chúc mừng em!

Lâm nói có phần khách sáo khiến Lam ngại ngùng. Nhắc mới nhớ, chính Lâm là sếp mới chỗ Lam làm việc, lại còn là sếp Tổng. Thêm nữa, hôm nay cũng là chính Lâm phỏng vấn Lam nên cô mới có cơ hội vào đó làm việc. Vậy mà không hiểu sao Lam vẫn luôn mặc định Lâm là vận xui của mình, còn không ít lần thầm rửa anh là sao chổi luôn xuất hiện trước mặt cô. Nghĩ lại gần đây sự việc trong mấy ngày gần gũi, Lam vẫn cảm thấy nên nói lời khách sáo với Lâm. Bất giác má Lam ửng hồng, cô nói khẽ bên điện thoại:

- Chuyện hôm nay... cảm ơn anh!

- Không cần phải cảm ơn, nhìn hồ sơ của em phù hợp với công việc nên không cần phỏng vấn vòng vo. Em ngủ sớm đi! Mai đừng đến muộn.

Hóa ra cũng có lúc giọng Lâm dịu dàng và dễ nghe đến vậy. Lam chào Lâm rồi đi ngủ. Tối đó cô đã ngủ một giấc ngon lành đến sáng, thậm chí khi thức dậy còn thấy hào hứng vì giấc mơ của một đêm trôi qua đẹp như truyện cổ tích.

Trong khi đó, ở cùng một thành phố, một người khác vẫn lặng lẽ dõi theo cô. Người đàn ông này như nuôi tiếc một điều rằng đã không thể sớm ở bên cạnh cô hơn. Tại sao đến bây giờ mới có thể lại gần cô? Cuối cùng đêm cũng chìm trong thình lạng, và bờ môi khẽ cười như một nét chờ mong.

***

Những ngày đầu tiên đi làm của Lam trôi qua rất nhẹ nhàng. Cô học cách thích nghi với cuộc sống công sở, không chia sẻ quá nhiều chuyện, cũng không quá tách mình khỏi đám đông. Mặc dù vậy, Lam vẫn giữ nét cá tính riêng biệt của một cô gái trẻ, độc lập và ham học hỏi. Có lẽ vì vậy mà cô chiếm được nhiều thiện cảm của đồng nghiệp. Lam được phân vào một tổ sự kiện, công việc phù hợp với những người trẻ trung và năng động như Lam, bản thân cô cũng rất yêu thích công việc này. Tự thấy đây là may mắn, Lam cố gắng để hoàn thành nhiệm vụ mỗi ngày một cách tốt nhất có thể. Phản ứng của cấp trên đối với cô cũng rất tốt, anh ấy thường ngỏ ý khen ngợi Lam khi

hai người cùng ngồi ăn trưa trong nhà ăn.

Thêm một điều may mắn nữa là kể từ sau khi nhận việc ở chỗ làm mới, Lam hầu như không chạm mặt Lâm. Một lần cũng không, tuyệt nhiên không thấy bóng dáng anh đâu. Theo như lời Yên nói thì Lam cũng nên mời Lâm một bữa cơm gọi là cảm ơn sự chiếu cố hôm phỏng vấn. Người ngoài không biết hai người có quan hệ gì cũng đoán ra tám chín phần là Lam có quen biết với Lâm, còn mức độ thân sơ thì người ta không để ý đến. Chẳng ai lại đi hỏi ứng viên vền vẹn hai câu hỏi vô cùng đơn giản rồi mời vào làm việc ngay lập tức như thế. Lam thậm chí còn nghĩ trong phút chốc Lâm nổi hứng lên trêu đùa với số phận cô mới làm vậy. Nhưng hình như cô đã nghĩ sai cho người tốt, anh ta cũng không cố ý làm phiền cô, lại càng không gây khó dễ cho cô, công việc mà Lam đang làm hoàn toàn phù hợp với khả năng và trình độ của cô. Vậy nên, Lam chẳng còn bất cứ lý do gì để ghét bỏ Lâm thêm nữa. Ngoại trừ sáng hôm ấy thức dậy thấy mình mặc áo sơ mi của Lâm. Lam mãi mãi không thể quên được hình ảnh đáng xấu hổ đó. Nếu cô quên thì Lâm có chịu xóa nó đi giống như cô không?

Lam nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy nên mời Lâm một bữa. Nhưng xét cho cùng người ta thân là sếp Tổng, dễ gì chịu ăn với cô một bữa cơm đạm bạc? Lam lại chạy trốn khỏi những câu hỏi của mình. Vốn dĩ Lam luôn bỏ ngỏ những câu trả lời nếu biết chắc rằng cô không thể tìm ra câu trả lời thích đáng.

***

Không biết có phải vì ở công ty có người nhắc đến tên mình quá nhiều lần không mà Lâm đang công tác ở nước ngoài bỗng hắt hơi liên tục. Anh thấy trợ lý tròn mắt nhìn mình, lại nhìn xuống tập hồ sơ.

- Sếp Tổng! Không cần gấp thế chứ? Cứ để đây mai làm tiếp cũng được. Hai ngày nay anh chỉ ngủ được bốn giờ đồng hồ.

- Không được. Phải xong nhanh rồi về thôi!

Lâm nghiêm nghị cúi xuống xem xét cẩn thận từng tập hồ sơ trên tay, gọng kính hơi trễ xuống trên sống mũi, mắt anh dõi theo từng con số trong bản báo cáo kinh doanh, phía bên ngoài cửa sổ hắt những vạt nắng màu vàng chanh dịu ngọt, có những vạt nắng mỏng manh tranh thủ lọt vào lòng anh ít phút trước khi bóng mặt trời đi qua. Lâm bất giác nhìn ra ngoài cửa sổ, phía dưới là sắc thu rợp vàng đến say lòng. Lâm chợt nghĩ, nếu có thể dặt tay cô ấy đến đây thì thật tốt. Nếu có thể cùng cô ấy đi dạo dưới những công viên rợp bóng

với hàng ngàn chim bồ câu, cùng ngồi trên băng ghế đá và tựa đầu vào nhau trò chuyện. Hoặc có thể cùng cô gái ấy đi dạo bên bờ sông Seine thơ mộng những đêm lấp lánh ánh trăng.

- Có phải... vì anh muốn sớm trở về gặp cô gái ấy không?

Tuấn hỏi dò, dù biết không nên hỏi chuyện riêng của sếp Tổng, nhưng anh vẫn không nén được tò mò.

- Không biết kịp làm quen với môi trường mới hay chưa?

Nói rồi Lâm như bừng tỉnh, thoát ra khỏi những phút giây mộng mị mơ hồ. Lâm tiếp tục làm việc, nhìn qua lịch những buổi họp không có lấy một phút giây tĩnh tại nào. Anh chợt thở dài:

- Có cô ấy ở đây thì tốt biết mấy!

Ngay đêm hôm đó, sau khi ký kết hợp đồng, Lâm bay trở về Việt Nam. Lâm không rõ tại sao trong nỗi nhớ mơ hồ lúc bấy giờ lại gọi tên cô ấy. Có lẽ cô ấy là một cô gái chỉ mới gặp đôi lần nhưng ấn tượng để lại quá sâu sắc. Anh nhận ra rằng mình đã tự ý kéo cô ấy đi vào vùng thương nhớ của mình, vốn rất riêng biệt, tách khỏi những ồn ào từ mọi va đập cuộc sống. Nơi đó không một ai biết, cũng chưa từng có một ai đặt chân vào. Vậy mà cô ấy có thể. Cứ nghĩ đến cảnh cùng cô ấy nắm tay đi dạo trên từng con phố, anh lại thấy tim mình như run lên, thứ cảm xúc khó nắm bắt khiến anh muốn được gặp lại Lam ngay lập tức, ngay khi anh vừa đặt chân xuống sân bay. Nhưng đó là điều không thể, Lâm bất giác cười buồn, đi về phía ngôi nhà chìm trong im lặng. Vốn dĩ đã đặt chân đến đây nhiều lần kể từ khi quen Lam, tự nói với chính mình: “Tôi nhớ em!”, nhưng Lâm lại không thể đến gần cô hơn, cũng không thể cho cô biết. Ngôi nhà đột nhiên bật sáng, ô cửa sổ bật mở tung, Lam ngồi ngả người biếng nhác bên thành cửa sổ, đưa mắt nhìn ra phía thăm thẳm trời đêm.

Lam ở đó, cách Lâm không quá xa. Nhưng cô không biết đến sự tồn tại của anh. Cô vừa trải qua một cơn ác mộng, cô chứng kiến Lâm bị cướp trên đường, rồi cô khóc thét, nhìn thấy rất nhiều máu túa ra phía sau. Không rõ là của ai, nhưng Lâm đang bất tỉnh. Lam sợ hãi đến mức nghe tim mình nhói từng cơn, rồi cô tỉnh giấc, thấy khuôn mặt mướt mát mồ hôi vì sợ hãi, cô đành bật điện sáng trưng để trấn an mình, mở cửa sổ cho thoáng khí và ngồi đó ngẩn ngơ ngẫm trăng đêm. Tại sao cô lại mơ thấy anh? Có phải vì ban ngày nghĩ quá nhiều về anh nên mới gặp anh cả trong giấc mơ? Hay vì những

ngày qua không được gặp anh nên tự nhiên thấy nhớ? Nhưng sao giấc mơ lại đáng sợ đến thế? Lam tự nhủ mình, hãy tỉnh lại đi. Ngay cả ác mộng cũng đã tỉnh được rồi thì hãy dứt luôn khỏi giấc mơ đang ám ảnh ở hiện thực đi thôi. Lâm là ai và Lam là ai? Họ vốn dĩ không cùng chung một thế giới, những thứ mơ mộng viễn vông không thể tồn tại ở hiện thực nghiệt ngã này. Dù có nhớ anh và biết lý do vì sao thì cũng nên nhất định dập tắt. Huống hồ chỉ là do Lam đơn phương ôm thương nhớ mà thôi...

***

Sáng hôm sau, trên đường đi làm, Lam nhìn thấy xe của Lâm đỗ trước ngõ nhà mình, ngạc nhiên vì vẫn bị ám ảnh bởi cơn ác mộng đêm qua, cô chạy lại gần, gõ nhanh vào cửa kính khi thấy anh đang ngả đầu ra phía sau. Lâm tựa mình tỉnh giấc, khuôn mặt Lam hiện ra bên ngoài ô cửa xe. Như còn chưa tin vào mắt mình, Lâm dụi mắt mấy lần vẫn thấy cô xuất hiện ở đó, miệng còn không ngừng thắc mắc:

- Sao anh lại ở đây? Anh không bị sao chứ?

- Em đang quan tâm tôi?

Đôi má Lam ửng hồng, cô vội lắc đầu xua tay:

- Là vì xe của anh, đỗ xe không đúng quy định thế này làm ách tắc giao thông đấy!

- Không phải câu đó, là câu sau!

Lâm vừa mở cửa xe vừa đi vòng ra phía trước, lại gần chỗ Lam, nhìn tận mặt cô khiến cô lúng túng.

- Chẳng sao cả. Tiện thì hỏi thăm thôi.

Lâm nhoẻn cười, người hơi cúi xuống để gần sát Lam hơn, một tay vẫn cho trong túi quần âu, một tay mở cửa xe, vui vẻ nói:

- Thừa nhận là quan tâm đến tôi có làm em xấu xí đi không?

Nói rồi Lâm kéo tay Lam để cô ngồi vào ghế phụ, khi quay trở lại trong xe trên môi anh vẫn còn vương một nét cười. Nụ cười của Lâm giữa một sớm ngày khiến không gian bừng lên sự ấm áp và vui tươi, Lam thấy mình tự nhiên trở nên ngoan ngoãn một cách kỳ lạ.

Hai người cùng đi trên xe, cùng chịu cảnh tắc đường, cùng ngán ngẫm nhìn

kim đồng hồ kiên nhẫn nhích từng chút một. Lam thấy hơi sốt ruột vì cô sợ đi làm muộn, nhưng người bên cạnh cô thì không ra vẻ nôn nóng cho lắm. Lam thấy Lâm vẫn giữ nét vui vẻ khi này. Thật ra, nói một cách công bằng, khi Lâm cười nhìn anh vô cùng cuốn hút. Vẻ điển trai sẵn có và nụ cười ấm như nắng xuân khiến người ta vấn vương mãi không thôi. Lam tự thấy mình ngốc nghếch, lại quàng vào chân mình một sợi dây vô hình, cô vội vàng lấy tay đập đập vào đầu ra vẻ bất mãn với chính mình. Tại sao tim cô cứ nhảy nhót lung tung thế? Tại sao lại vì khuôn mặt điển trai kia mà bán đứng chính mình như thế?

- Đừng làm thế, nhân viên của tôi sẽ đau lắm!

Lâm đưa tay lên nắm lấy tay Lam đang liên hồi vỗ vào đầu mình. Lam mới chợt nhớ rằng cô là nhân viên của anh, lại ngay lập tức thoát khỏi giấc mơ ảo ảnh. Sau đó hai người cùng im lặng, Lâm cũng thu tay lại để tiếp tục lái xe. Lam cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay anh, bất giác vịn vịn những ngón tay. Thật ra cũng không quá đáng ghét, thật ra cũng không quá lạnh lùng. Cô tự nhủ, dù biết mình đang nói đến ai nhưng vẫn cố tình coi như không biết.

***

Dạo gần đây có vẻ như Bảo thường xuyên rủ Lam đi ăn trưa hơn. Ngay cả khi Lam nói sẽ ăn tại chỗ làm thì anh cũng rất hồ hởi đến công ty và cùng ăn trưa với cô. Bạn bè đồng nghiệp trong phòng bắt đầu bàn tán, nói rằng Lam với Bảo là một cặp rất xứng đôi. Lam không tài nào giải thích được cũng như không có cách nào dập tắt ngọn lửa tò mò nơi bọn họ, cô đành cười trừ và chỉ nói qua loa:

- Đâu có, bọn em là bạn chơi với nhau từ bé thôi mà!

Cho đến khi không nén được lòng mình, Lam đành hỏi thẳng anh. Lúc bấy giờ hai người đang ngồi trên tầng thượng của một quán café ven Hồ Tây. Không khí buổi đêm chớm thu Hà thành rất dễ chịu, gió mơn nhẹ qua vai qua mặt, thổi cả những miền miên man vô định, khẽ khàng lật lại từng trang quá khứ của hai người. Lam không muốn mất đi một người anh tốt trong quá khứ, nhưng cũng không muốn mình vờ làm ngơ trước tình cảm của anh. Giữa hai người đáng lý ra không nên có những lúc ngại ngùng đến thế. Lam chợt thấy sợ sự đổ vỡ, thấy sợ sự mất mát, và sợ cả sự vô tâm của chính mình.

- Hình như dạo gần đây... anh dành cho em nhiều thời gian hơn đúng

không?

- Lam này!

- Dạ?

- Lần này anh về nước, là vì em...

Bảo thẳng thắn hơn Lam nghĩ. Trong khi cô còn đang muốn rào trước đón sau để nói ra được điều cần nói thì Bảo chỉ việc gói gọn trong một câu. Mắt anh ngập tràn xúc cảm, dáng vẻ hồi hộp chờ đợi nhưng vẫn rất tự tin. Lam bần thần không biết nên trả lời như thế nào cho phải. Bảo nắm lấy tay cô đặt hờ trên mặt bàn, hôn nhẹ bàn tay cô, anh nhìn trực diện vào đôi mắt long lanh của Lam.

- Cô gái mà anh kể cho em nghe trong câu chuyện hôm gặp lại, chẳng lẽ em không nhận ra?

- ...

- Anh muốn được ở bên cạnh em, được gần gũi và bảo vệ em. Bây giờ thì ổn rồi, anh cũng có thể bày tỏ tình cảm của mình với em. Hãy để cho anh được bên cạnh em!

Lời Bảo nói dịu dàng và muốn khóa lấp mọi âu lo, ngờ vực trong đáy mắt Lam. Anh chồm người lên, khẽ nghiêng đầu hôn lên mi mắt cô, trượt nụ hôn xuống má, dư vị ấm áp để lại khiến má Lam đỏ bừng. Cô muốn vùng bỏ chạy, ngay lúc này, nhưng không thể. Lam ngẩn ngơ nhớ về tuổi thơ của mình. Phải, trong giấc mơ tuổi thơ của cả hai, anh chính là chú rể, Lam là cô dâu, vòng hoa trên đầu Lam cũng là do anh bứt hoa để kết lại. Giấc mơ thời thơ ấu liệu có còn tiếp diễn? Bảo là một người đàn ông hoàn hảo trong mắt bao phụ nữ khác. Anh có tài, có chí, gia cảnh ổn định, lại thấu hiểu cô từ khi cô còn nhỏ xíu. Nhưng Lam vẫn cảm giác có điều gì đó mờ mờ lung lung rất khó gọi tên. Cô toan mở lời thì bị chặn lại, bởi một nụ hôn dài khác, nồng nàn và đắm say. Bảo miên man trong vũ điệu tình cảm của mình, nếm vị ngọt từ đôi môi mềm run rẩy. Anh đưa tay ôm Lam vào lòng, khẽ khàng như sợ cô sẽ hóa gió bay đi. Bảo còn chưa kể cho Lam nghe về những năm tháng anh phải chống chọi với cuộc sống đơn độc nơi đất khách, về những nỗi nhớ bất chợt, về mộng ước được đoàn viên. Cuối cùng, anh cũng có thể với lấy hạnh phúc cho mình. Những tưởng rất mong manh nhưng vô cùng gần gũi.

Phía đối diện, Lâm xuất hiện cùng Vỹ Du, vốn dĩ cô em gái lắm điều muốn

anh trai cùng đi chơi cho khuây khỏa, cuối cùng lại tình cờ xuất hiện ở chỗ có người quen của Lâm. Anh đứng chỉ cách Lâm năm sáu bước chân đi nhanh. Lâm đứng nhìn khuôn mặt Lam nhỏ bé, khuất lấp sau bàn tay Bảo, khuất lấp sau cái nhìn mê đắm của người con trai ấy. Bất giác Lâm siết chặt những ngón tay, trong mắt hằn lên những tia đau đớn. Cô gái ấy là gì đối với anh mà làm anh đau đến thế? Cô gái ấy có bạn trai hay không thì liên quan gì tới anh mà khiến anh chơi với như một kẻ đi đến đường cùng phải lao vào vực thẳm? Lâm còn không nhớ mình đến đây để làm gì, anh vội vã bỏ về, em gái anh theo sau nhưng vẫn cố quay đầu nhìn lại, muốn nhìn rõ khuôn mặt hai người lạ làm anh trai mình bị kích động, nhưng rồi bóng tối phủ nhanh, Lâm cũng đã bỏ đi một quãng khá xa. Vỹ Du mơ hồ nhận ra, hình như anh trai cô thật sự đang rung động trước một người con gái, người đó không đâu xa lạ, chính là người đang đứng trên ban công quán café thơ mộng này...

Bảo đưa Lam về nhà, suốt quãng đường Lam chỉ im lặng. Cô cố tách những lời tranh đấu giữa lý trí và trái tim. Làm sao có thể dễ dàng phó mặc tình cảm của mình đến thế? Một thứ tình cảm không rõ là yêu hay thương lại được vo viên lại, đóng gói rồi đặt trong tim như thế đó là chuyện tất nhiên?

Lam không quen sống dối lòng và dối người như thế, cô bèn quay ngang người, nhìn hồi lâu khuôn mặt Bảo, cho đến khi anh quay lại nhìn cô, cô mới nhẹ nhàng hỏi:

- Thật sự chúng ta không thể trở về như ngày xưa sao anh? Anh là anh trai tốt của em, em là em gái anh. Chúng ta như ngày xưa thì thật tốt!

Lam hơi nhăn mặt, cô biết mình rất ích kỷ khi yêu cầu điều này. Cô từng được nghe Yên nói khá nhiều về chuyện từ chối tình cảm một chàng trai. Cô cần phải tỉnh táo nhận ra rằng, với cô, hiện tại Bảo không phải là anh hàng xóm ngày xưa, cũng không phải là một người anh trai thân thiết, mà anh chính là một người đàn ông đang theo đuổi cô, anh muốn yêu thương cô bằng tình yêu của một người đàn ông dành cho một người phụ nữ. Lam thất vọng nhìn nét cười trên khuôn mặt Bảo, dường như những lời nói của Lam chẳng thay đổi được gì, anh thậm chí còn coi như đó là lời bẽn lễn ngại ngùng của cô gái lần đầu biết yêu.

Thực ra Lam có rung động, có chứ, không thể nói là không, gần đây cũng trở nên thấp thỏm lo âu và đợi mong rất nhiều. Nhưng đó không phải là cảm xúc đối với Bảo, mà là với một người khác kìa. Mặc dù Lam ý thức rất rõ rằng mình và con người đó không phù hợp, cũng tự dập tắt những suy nghĩ

viễn vông của mình, nhưng điều đó không có nghĩa là Lam được phép chơi đùa với tình cảm của Bảo, càng không được coi anh như một người khóa lấp chỗ trống trong tim. Lam tự trách mình. Đến việc không thể do cô điều khiển là Bảo thích cô cũng khiến cô lấy làm cái cớ mà tự mắng nhiếc mình. Cứ thế, quãng đường về nhà vốn không quá dài nhưng bị tâm trạng của cô làm cho kéo dài tít tắp, vô tận.

Về đến cổng, Lam toan từ biệt thì Bảo níu tay cô lại, thấy má cô ửng hồng càng khiến anh tin vào hạnh phúc mà mình đang nắm trong tay. Dịu dàng hết sức có thể, Bảo nói:

- Em lo sợ gì? Có anh ở đây rồi!

Là Bảo sợ Lam lo lắng với tình yêu đầu tiên, lo lắng với những cảm xúc vụng dại đầu tiên. Anh có ngờ đâu chính vì câu nói “Có anh ở đây rồi!” mới càng khiến cô thấy tim đập nhanh và bức bối, khổ nỗi cô không muốn mở lời ra nói những điều quá đau lòng, cô sợ rằng cô sẽ làm Bảo bị tổn thương.

Lam ủ ê đi vào nhà như một con mèo bị nhúng nước, khuôn mặt không có lấy một chút vui vẻ như những cô gái đang hẹn hò yêu đương cùng bạn trai. Lam còn cảm giác khuôn mặt mình trở nên già nua khắc khổ, đến mức không dám nhìn vào trong gương. Phải rồi, kẻ tự lừa dối bản thân mình, tự lừa dối người khác đâu có đủ can đảm để nhìn khuôn mặt gớm ghiếc của mình trong gương. Lam thả mình rơi xuống giường và nước mắt bắt đầu chảy dài trên má. Lam tự rửa mình:

“Khóc cái gì chứ? Biết trước là thế này sao khi này không lấy hết can đảm nói với anh ấy cho xong đi? Còn sợ người ta bị tổn thương, chính vì không nói ra nên vết thương sau này mới càng loang rộng. Tưởng rằng mình nhân đạo lắm sao? Cuối cùng cũng chỉ là con bé đáng nguyên rủa!!!”

Lam bắt đầu thấy những hình ảnh gần đây hiện ra ngày một rõ nét. Là khi cô xuất hiện trong một căn phòng lạ, căn phòng ấy ngập ánh nắng, có một kẻ cô cảm thấy rất ghét, may thay giọng nói của kẻ đó lại như những giọt nắng đầu tiên, vô cùng ấm áp. Lam thấy cảnh một người con trai cao lớn cúi gập người xuống, ân cần ướm giày vào chân mình; cảnh người đó không ngừng tiến sát lại gần cô, hung hăng với cô, cười đùa với cô, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng với cô. Đáng lý ra Lam nên nhớ đến Bảo. Nếu không từ chối anh thì hãy yêu thương anh. Nhưng cô không làm được. Càng mâu thuẫn nước mắt càng rơi nhiều, ướt đầm gối. Càng khóc nhiều cô càng thấy từng tức ở lồng

ngực và tim bắt đầu đau, cơn đau dội lên theo nhịp nấc khẽ. Bây giờ Lam mới ngờ ngợ, có phải yêu một ai đó thì sẽ đau như thế này không?

***

Những ngày sau đó Bảo luôn đưa đón Lam đi làm mặc dù cô đã từ chối nhiều lần. Cuối cùng, vào một ngày mưa rả rích bên mái hiên, Lam nghĩ ra cách bèn đi sớm hơn một chút để lấy cớ không cho Bảo sang đón. Ngày hôm đó vô cùng bình yên, không bị giày vò bởi cảm xúc ngượng ngùng khi đi làm cùng Bảo. Lam cảm thấy tâm trạng vui vẻ và phấn chấn hơn rất nhiều kể từ ngày Bảo tỏ tình với cô. Quan hệ giữa hai người hiện tại vô cùng phức tạp, mỗi lần Lam định mở lời để nói chuyện nghiêm túc với anh thì Bảo luôn có cách để tránh né. Cũng có thể anh biết rằng Lam sẽ nói điều gì đó, hoặc anh nghĩ Lam cần thêm thời gian để suy nghĩ, vậy nên giữa hai người vẫn tồn tại những khoảng lặng rất ngại ngùng. Phải, ngại ngùng và ngao ngán. Lam chỉ ước có thể hóa bé nhỏ lại, đại khờ như ngày xưa, chơi trò cô dâu chú rể với Bảo, mãi mãi là như thế. Nhưng tất nhiên hiện tại không thể bị dối lừa bởi những thứ ảo ảnh trẻ thơ ấy. Bảo nói rằng anh yêu Lam từ rất lâu rồi, anh ra đi là vì muốn quên cô, trở lại cũng là vì cô. Đáng lý ra khi nghe những điều ấy Lam phải xúc động nghẹn ngào, phải cảm thấy hạnh phúc vì có người dành tình cảm cho mình sâu sắc đến thế. Nhưng Lam chỉ thấy đắng và khô khốc nơi cổ họng, không thể nói nên lời. Với Lam, những điều ấy hoàn toàn trống rỗng, không phải bởi cô không cảm nhận được, mà vì cô không rung động.

Ngay khi vừa vào tới phòng làm việc thì Lam nhận thấy sự khác lạ trong ánh mắt của đồng nghiệp. Cô mơ hồ nhận ra điều gì đó bí ẩn có liên quan đến mình. Cuối cùng anh trưởng phòng cũng nhìn Lam, vẻ mặt buồn buồn:

- Lam à, thật tiếc vì chúng ta không thể cùng làm việc với nhau nữa. Nhưng em hãy cố gắng lên! Tối nay chúng ta sẽ nhậu một bữa cho ra trò nhé!

Nói rồi anh vỗ vỗ vào vai Lam khiến cô bừng tỉnh, cả phòng bắt đầu trầm trồ, mọi người liên tục nói về việc điều chuyển của Lam, nhưng cô còn đứng sững người ra đó. Chẳng lẽ cơn ác mộng bị sa thải lại ập về? Rồi cô lại tiếp tục chuỗi ngày ăn mì tôm và ngồi hàng giờ trước máy vi tính để rải CV xin việc khắp nơi?

Cùng lúc đó cửa phòng bật mở, hai người đàn ông dáng cao lớn bước vào, một người với dáng đi quen thuộc, cái nhìn cao ngạo, một tay đút túi quần,

một tay đẩy gọng kính lên cao một chút, sau đó nghiêm túc nhìn quanh phòng làm việc, dừng lại chỗ Lam đang đứng:

- Cô Ngọc Lam, mau thu dọn đồ sang nhận công tác mới. Tôi có một số chuyện cần bàn.

Người vừa nói lại quay sang anh trưởng phòng đang đứng, tay vẫn đặt lên vai Lam, chỉ riêng ánh mắt cũng đủ sức mạnh khiến tay anh trưởng phòng tự động rời xuống khỏi vai cô, sau đó nghiêm nghị nói với tất cả mọi người:

- Mọi người đã vất vả nhiều rồi! Sẽ có nhân viên mới được bổ sung thay thế vị trí của Lam. Tất cả cùng làm cho tốt nhé! Bữa tiệc liên hoan tối nay, tôi mời!

Đúng là sếp Tổng, ngay cả một nụ cười mỉm cũng khiến người ta thấy sợ. Lam liếc mắt sang nhìn vị đầu trọc đứng ngay bên cạnh, chính là trợ lý của sếp Tổng. Giống như lần trước, anh ta nhìn Lam rồi lại nhìn Lâm, mỉm cười, cố giấu vẻ thích thú đằng sau cái quay lưng. Lam vẫn chưa hiểu hết mọi việc, cô đành vừa đi thu dọn đồ vừa phân tích tất cả.

Chương 4 – Yêu ai cũng được, miễn không phải là anh!

Lam bất ngờ được thay thế vị trí cô thư ký trực phòng sếp Tổng. Lam cảm thấy chuyện này hết sức vô lý, người như cô sao có thể làm thư ký? Không phải chân dài dáng chuẩn, cũng không phải có khuôn mặt xinh xắn hay là người khéo léo nhanh nhạy gì cho cam. Lúc trợ lý của sếp Tổng thao thao bất tuyệt về nhiệm vụ của thư ký chính trực phòng sếp Tổng, Lam thấy đầu óc như bay trên mây, có thể cảm nhận rất rõ rằng con người này đang trêu đùa mình. Bỗng người đang nói dừng hẳn lại, trịnh trọng bắt tay Lam:

- Tôi là Trần Anh Tuấn, trợ lý của sếp Lâm. Từ hôm nay, chúng ta chính thức làm việc cùng nhau rồi. Cứ gọi tôi là Tuấn.

Khuôn mặt Lam lộ rõ vẻ mệt mỏi và bất mãn. Cô hoàn toàn không phù hợp với công việc này, cô thích làm ở tổ sự kiện, thích được xông xáo trong công việc, được tổ chức những sự kiện hoành tráng, được giao tiếp với khách mời, được tự tay chuẩn bị mọi thứ dù nhỏ nhất cho một sự kiện quy mô. Sau tất cả, Lam bắt đầu thấy nỗi sợ hãi dâng lên cao hơn khi nhìn vào ánh mắt thâm trầm của Lâm. Việc đầu tiên anh làm với cô không phải là chào hỏi, hai người vốn dĩ đã quen biết từ trước, cũng không phải là đưa cho cô một tập hồ sơ và bắt cô đi làm việc, càng không phải sai cô đi pha trà rót nước. Việc đầu

tiên anh làm lại là gọi điện thoại cho cô, tiện tay lấy luôn điện thoại cô đang cầm trên tay, thấy số liên lạc hiện trên màn hình, anh nhúu mày:

- Đáng ghét?

Người trợ lý tên Tuấn kia còn chưa hiểu xảy ra cơ sự gì bèn vội vàng rút lui, nói là có việc bận gì đó. Trong phòng còn lại hai người, Lam và Lâm, đứng đối diện nhau. Anh nhìn vào mắt Lam một hồi lâu, lại nhoẻn cười, nụ cười của anh không rõ là chào đón cô hay chế giễu cô.

- Tôi đã lưu là “Anh yêu”, em lại đổi thành “Đáng ghét”?

- Có sao không?

Lam vẫn còn hậm hực vụ chuyển công việc, cô không quan tâm về giễu cợt của anh. Nhưng có lẽ Lam đã nhầm, trên khuôn mặt của Lâm không phải là vẻ giễu cợt, mà là cái nhìn như muốn xuyên thấu cô, muốn bóc tách trái tim cô xem rốt cuộc trong đó anh có vị trí gì hay không. Cơn ghen từ buổi tối hôm nọ từ đâu chạy lại, khiến Lâm tiến lại gần Lam, khóa cô bằng hai cánh tay chống vào tường, bóng dáng cao lớn của Lâm gần như phủ xuống kín khuôn mặt Lam. Anh vừa nói vừa cười, nụ cười mang vẻ đau khổ:

- Em sợ bạn trai em ghen?

- Liên quan gì tới anh?

- Em thừa nhận?

Giọng của Lâm không một chút biến chuyển, nhưng Lam thấy người như run lên, tim đập liên hồi. Cô không nghĩ lại có lúc chạm mặt Lâm gần gũi như thế, chỉ một cái thờ mạnh cũng có thể kéo anh lại gần sát bên cô, bờ môi anh mấp máy sát mặt cô. Lam cố gắng tỏ ra bình tĩnh, đẩy anh ra xa hơn một chút.

- Tổng giám đốc, tôi còn làm việc.

Lâm bất giác buông tay để Lam thoát khỏi mình. Anh quay trở lại bàn làm việc, thờ sâu và bắt đầu trở lại vị trí của một sếp Tổng, đưa cho cô mấy tập hồ sơ, yêu cầu cô gặp Tuấn để tìm hiểu rõ thêm về công việc. Khi Lam đi khuất, anh cúi đầu xuống, chống tay vào hai bên thái dương. Đúng là trước mặt cô anh vẫn chẳng là gì cả. Hoặc là một người rất bình thường, hoặc là một sếp Tổng đang nắm giữ công việc của cô. Ngoài ra không có một chút nào đặc biệt.

Lâm nhìn vào màn hình máy tính, có một số dữ liệu mới được gửi qua. Những ngón tay dài nhịp trên mặt bàn như đang phân vân một quyết định nào đó. Cuối cùng, anh soạn một email ngắn gọn gửi đi yêu cầu, ba phút sau yêu cầu được xác nhận.

Chiều tàn, Lâm kéo rèm buồng bên cửa sổ, cầm theo cặp sách và đi ra phía bàn dành cho thư ký, gọi tên Lam:

- Hôm nay bên tổ sự kiện có tiệc chia tay, em cùng tham gia với mọi người, tôi không đến được. Việc đặt chỗ và mọi chi phí khác tôi đã lo xong rồi.

- Vâng.

Lâm hồ hững đáp lại, không nhìn lên sắc mặt khó coi của Lâm. Anh tiến lại gần bàn làm việc của Lam, dùng ánh mắt thâm trầm không rõ cảm xúc, nói với cô bằng chất giọng ấm áp và trầm ổn:

- Đừng uống quá say và nhớ về sớm!

Lâm bước nhanh ra về, Lâm không thể không để ý đến câu nói cuối cùng của anh. Nhưng chút ấn tượng tốt đẹp đó nhanh chóng bị xua đi. Vốn dĩ những ấn tượng tốt đẹp được tích góp trong mấy ngày gần đây cũng vì việc bị luân chuyển công việc mà rơi vỡ tan tành. Lâm cảm thấy mình bị áp bức một cách quá đáng. Cô không thấy mình phù hợp với công việc này chút nào. Chỉ là những công việc giấy tờ sổ sách bình thường, nhưng vì quá bình thường nên cô cảm giác nhàm chán. Ngọn lửa nhiệt huyết cho công việc chỉ vừa mới nhen nhóm đã lập tức bị dập tắt, cô có thể không ghét người đã phá hoại ngọn lửa đó sao?

Bữa tiệc diễn ra khá vui vẻ và thân mật. Không phải lo lắng vấn đề tiền nong, lại được ăn chơi đập phá thỏa thích. Anh trưởng phòng có hơi thắc mắc, vì sao bỗng dưng sếp Tổng lại chịu chi đến thế? Lúc bấy giờ Lâm cảm thấy mặt mình hơi nóng, nhưng vẫn tiếp tục uống say, cô nâng chén uống cạn với mọi người hết lần này đến lần khác, chúc xong một vòng lại tiếp tục chúc rượu vòng tiếp theo. Bình thường Lâm không uống rượu, lại càng không dám uống say vì cô biết tật của mình mỗi khi bị say sẽ rất xấu xí và tồi tệ. Như lần bị Lâm bắt gặp và đưa về nhà anh, mặc dù sáng hôm sau không đủ tỉnh táo để nhớ lại nhưng nghe Yên kể thì cô có thể hình dung mức độ thảm hại như thế nào. Nhưng hôm nay thì khác, Lâm cảm thấy buồn bực, chuyện tình cảm vốn đã rối ren nay lại trù thêm chuyện công việc. Làm thế nào để được chuyển

về chỗ cũ? Làm thế nào để không bị sa thải? Tồn tại trong một công ty lớn quả là không dễ dàng, đôi khi vì nín giữ công việc ổn định phải hy sinh cả lòng tự trọng, thậm chí cả bầu nhiệt huyết sục sôi trong mình. Lam lại thắc mắc, vậy thì đi làm để làm gì? Rốt cuộc cô giống một con cá mắc cạn, mãi mê vùng vẫy nhưng vẫn không thể tự giải thoát cho mình. Cô bắt đầu thấy người như nhẹ bẫng, lời nói ra cũng sắp không kiểm soát được. Mọi người vẫn vui vẻ hát hò, Lam thấy choáng váng, chạy nhanh vào toilet và soi mặt mình trong gương. Đúng lúc đó có một cuộc gọi đến, Lam cũng không nhìn rõ tên người gọi, nghe máy như một phản xạ tự nhiên:

- Em về chưa?
- Là ai thế?
- Tôi hỏi em về chưa?
- Chưa. Còn đang vui mà, sao lại phải về?
- Em ở đâu?
- Ở đâu thì liên quan gì tới anh... Tôi còn...

Giọng Lam nhỏ dần, nhỏ dần. Người bên kia gần như mất kiên nhẫn, lập tức gác máy. Sau đó một lúc, Lam cảm giác được ai đó bế bổng lên, cô cố mở mắt thật to để nhìn cho rõ mặt, anh ta chỉ nhìn cô, rồi lắc đầu, sau đó họ cùng lên xe đi về.

Lâm đưa Lam về tới trước ngõ, quay qua định gọi cô vào nhà thì nhìn thấy cô đang ngủ ngon lành. Tóc mái xòa xuống che một bên má, tay vẫn nắm chặt lấy túi xách như sợ bị ai cướp đi. Lâm ngồi lặng yên nhìn Lam ngủ, không nỡ đánh thức cô dậy, cũng không nỡ bế cô vào trong bởi sợ làm cô tỉnh giấc. Lúc ngủ nhìn Lam như đứa trẻ, môi hơi chu ra, đầu ngả sang một bên, cô có thể ngủ say đến mức trời có sập xuống cũng không hay biết gì. Dáng vẻ của Lam lúc này lại gợi nhớ đến cảnh tượng lần trước khi Lâm đưa Lam về nhà. Tại sao cô gái này dễ uống rượu say là trở nên buồn cười đến thế? Lần trước cô ấy không ngừng làm khổ Lâm, bày đủ trò, lần này thì chỉ nhắm mắt ngủ tít. Lâm bật cười, lúc quay sang lại thấy cô bừng tỉnh, đôi mắt mơ màng, Lâm chỉ ước có thể đặt môi mình lên bờ môi cô. Tim nhói một cái, Lâm mới thấy hóa ra không chỉ có một mình Lam say, mà cả anh cũng say. Một người say rượu, một kẻ say tình.

Sáng hôm sau, Lam vẫn xuất hiện ở công ty như không có chuyện gì xảy

ra, bởi lẽ cô cũng không biết chính xác đã có chuyện gì xảy ra với mình. Cô mơ hồ nhớ ra rằng mình cùng bạn bè đồng nghiệp đi dự tiệc chia tay tổ sự kiện, rồi có ai đó đưa cô về, lúc cô hỏi thì mọi người bảo sếp Tổng tiện đường đi qua nên cho cô quá giang. Đúng là lần nào cô say cũng bị bắt gặp một cách xấu hổ như thế. Nhưng lần này tỉnh dậy thấy mình nằm trên giường của mình, trong nhà của mình, nên Lam ung dung rằng chuyện chắc không tồi tệ như lần trước.

Vừa vào văn phòng Lam được giao mang tài liệu lên cho sếp Tổng. Khi đứng bên ngoài gõ cửa cô nghe thấy một giọng nữ.

- Là bạn của em giới thiệu mà anh cũng nhất định không đi à?
- Anh không thích!
- Nhưng nó rất tốt, tất cả điều kiện đều rất tốt mà anh!
- Tốt thì em hẹn hò đi!

Lam toan bước đi thì nghe mệnh lệnh từ bên trong vọng ra:

- Lam, em vào đi! Tôi có chuyện cần gặp em!

Lam quay người trở lại vào trong, cúi đầu chào vị khách của sếp Tổng. Cô ấy là một cô gái trẻ, điệu đà đúng mực, nhỏ nhẹ đúng mực. Hóa ra tuýp phụ nữ mà sếp Tổng thích là như thế này, vừa trẻ trung xinh đẹp lại vô cùng quý phái. Lam gật gật đầu, thầm chấm cho cô gái ấy chín điểm trên thang điểm mười. Dù sao thì nhìn cô ấy vẫn có nét hơi trẻ con, so với Phan Lâm không thực sự hợp cho lắm. Có thể sẽ hợp đôi, nhưng tính cách thì không biết trước được. Lam không biết mình can dự vào đời riêng của Lâm từ bao giờ, tự nhiên thấy xấu hổ. Cô gái bên cạnh cũng đưa mắt nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới.

- Anh Lâm, là cô ấy?

Cô gái hỏi một câu khó hiểu, sếp Tổng vẫn chăm chú xem giấy tờ Lam vừa trình, nói nhanh:

- Thư ký của anh, Ngọc Lam. Đây là em gái tôi, Vỹ Du. Hai người làm quen với nhau đi, chắc sẽ còn gặp nhau nhiều đấy!

Cô gái tên Vỹ Du nường mày nhìn Lam, trong ánh mắt cô ấy có vẻ hiểu

kỳ lạ lắm. Còn Lam chỉ biết cúi đầu chào thêm lần nữa và trưng ra nụ cười ngây ngốc. Hóa ra Lam đoán sai hết cả rồi. Là em gái người ta mà gán ghép thành bạn gái!

Vỹ Du thấy anh trai bận nên không nói gì thêm, cáo bận nên về trước. Lam thấy trong phòng không còn ai nên cũng định xin phép Lâm ra về, bỗng cô như hóa đá, vừa quay qua đã chạm phải ánh mắt anh đang nhìn cô chăm chú.

- Sếp Tổng, anh còn cần gì nữa không?

- Làm việc ở đây thấy thế nào?

Lam thấy không nên nói thẳng nói thật, vì cô vẫn còn muốn được đi làm, không muốn bị sa thải, bèn đáp một câu ngắn gọn:

- Rất tốt ạ!

Lâm cười nhạt, biết trước rằng cô sẽ trở nên đề phòng với anh, chắc chắn sẽ không nói ra cảm nhận thật của mình. Nhưng dù thế nào thì cũng đúng là rất tốt. Được nhìn thấy cô mỗi khi vào làm việc, được gặp cô mỗi khi thấy nhớ, lại được bông đùa với cô mỗi khi hai người có cơ hội gần nhau. So với việc cô ở bên tổ sự kiện thì bây giờ đúng là tốt hơn rất nhiều. Lâm đã nghĩ mình hơi ích kỷ và độc đoán khi muốn chiếm giữ cô cho riêng mình, nhưng nếu không có cảm xúc ấy thì anh cũng không chắc rằng mình thực sự yêu Lam. Có người đàn ông nào không muốn được giữ hình bóng người con gái mình yêu trong tầm mắt?

- Vậy được rồi. Tuần tới em cùng tôi đi công tác Đà Nẵng, ba ngày bốn đêm, em nhớ về chuẩn bị cẩn thận. Đợt này Tuấn không đi được nên chỉ hai chúng ta đi thôi.

Lam nghe tin báo về chuyến công tác mà ngỡ ngàng:

- Tại sao lại là tôi?

- Thay vì hỏi những câu ngớ ngẩn như thế em hãy hỏi xem nên làm gì mới đúng. Không phải em là thư ký của tôi hay sao?

Lâm nhìn vào khuôn mặt hết sức biểu cảm của Lam mà nén một nụ cười. Lam hỏi hay lắm, tại sao lại là cô, chính anh cũng không biết lý giải như thế nào. Tại sao nhất định phải là cô? Nếu anh biết được câu trả lời thì sẽ không phải ngày càng bị lún sâu vào lưới tình với cô như thế.

***

Hết ngày làm việc Lam hẹn với Yên đi café, cô bạn thân không ngừng chăm chú nghe cô kể chuyện ở chỗ làm mới, lại biểu cảm hết sức thú vị khi được nghe kể về Lâm. Yên phán:

- Sếp Tổng thật oách! Nếu không phải vì mày đã có Bảo rồi thì tao khuyên mày nên tấn công sếp Tổng!

Lam cười khỏ, giờ là lúc nào mà bày trò tấn công ở đây? Người đang bị tấn công không phải là cô sao? Đà Năng rất hấp dẫn, vốn dĩ cô đã mơ ước được một lần đến thành phố xinh đẹp này. Thậm chí thời sinh viên cô từng ao ước sẽ có dịp được đến đây thực tập, sau đó sẽ yêu một anh chàng ở đây, bắt cóc anh ấy làm rể nhà mình và cô sẽ kết hôn rồi sống cùng chồng tại thành phố biển này. Nhưng gia đình Lam neo người, mẹ cô lại nhất định muốn cô kết hôn gần nhà, bà sợ con gái về làm dâu nhà người ta đến lúc chịu thiệt thòi thì sẽ khỏ, không có ai ở bên cạnh bênh vực. Chẳng thế mà dự định xin thực tập tại Đà Năng của cô bị cả gia đình gạt phăng đi không thương tiếc. Dần dần thời gian trôi, Lam cũng phải đi tìm việc làm, phải lao vào cuộc sống mưu sinh như bao nhiêu người khác, cuối cùng cô lãng quên rằng mình từng có một thời say mê với người tình mang tên thành phố biển xinh đẹp ấy.

Nhưng bây giờ, khi có cơ hội được đến thăm thú nơi ấy thì cô lại thấy vừa buồn bực, vừa lo lắng. Cô đi lần này là đi công tác, nhưng cô chỉ mới nhận chức thư ký và chưa biết cụ thể mình cần phải làm gì. Bình thường tháp tùng sếp Tổng trong những chuyến đi công tác như thế này toàn là do anh Tuấn phụ trách. Nghe mọi người đồn đại rằng anh Tuấn Không Tóc đó vốn vui tính lại tinh ý, vừa có năng lực làm việc vừa có năng lực quan sát thấu đáo ý nghĩ của sếp Tổng nên là người duy nhất được sếp Tổng tin tưởng. Vậy mà dùng một cái anh ấy có việc bận, lại đúng lúc Lam làm thư ký. Sao lại trùng hợp ngẫu nhiên nhiều đến thế?

Yên thấy Lam vẫn chưa định thần được sau tin sốc đó, bèn tìm cách an ủi:

- Cũng không có gì là không tốt, vừa giải quyết chuyện công việc, vừa giải quyết chuyện tình cảm, không phải sẽ dễ dàng hơn sao.

- Hà?

- Thì chuyện của mày với anh Bảo đấy. Anh Bảo có tình cảm với mày không phải mày không biết, đến tao còn biết, gia đình hai bên cũng ủng hộ. Nhưng sao mày cứ có vẻ trốn tránh anh ấy thế? Nếu không thể tiếp nhận người ta thì nên nói một câu, đừng để lâu sẽ khiến anh ấy ôm hy vọng.

Lời nói của Yên chạm vào đúng điểm yếu trong lòng Lam. Cô chợt thấy nỗi buồn trong mình như lan ra thành một dòng sông nhỏ. Không phải là cô không có ý định trả lời anh, mà là do Bảo không cho cô cơ hội để mở lời. Hết lần này đến lần khác, anh đều cố ý trốn tránh, dạo gần đây hình như anh còn bận chuyện công việc nên cũng không thường xuyên ghé qua nhà cô, mặc dù anh vẫn giữ liên lạc đều đặn.

- Anh ấy đang bận một số chuyện, chắc là sau khi đi công tác về tao sẽ nói với anh ấy!

Yên gật gật đầu, ngồi thêm một lúc nữa thì cô ấy cũng có điện thoại của bạn trai, hai người rủ nhau đi ăn. Yên về trước, để Lam ngồi lại một mình, lợt thỏm với cô đơn, với một cái đầu không biết nghĩ nhứt bao nhiêu luồng suy nghĩ, và một trái tim không ngừng lồi nhịp. Lam thấy những ngày này trôi qua nhanh quá, cô còn chưa kịp chạm vào mùa thu đã bị gió heo may kéo đi xa xít tắp ở một khoảng trời cảm xúc bơ vơ. Lam thở dài, đan những ngón tay vào nhau. Rốt cuộc tuổi xuân của người con gái sẽ trôi về đâu? Cuối cùng có thể tìm được một người khiến mình yêu mê đắm và nguyện cùng người ấy sống một cuộc sống lâu bền hay không? Ngoài kia mỗi phút mỗi giây đều có một người nhận lời đồng ý kết hôn cùng một người, nhưng cũng là mỗi phút mỗi giây ấy, lại có biết bao nhiêu cặp đôi phải chia tay nhau, không vì lý do này thì vì lý do khác, kể cả đã kết hôn rồi hay chưa. Cuối cùng vẫn không biết cuộc đời mình sẽ gắn kết với ai.

Lam suy nghĩ rất đơn giản, yêu ai cũng được, không cần cầu kỳ tô vẽ về một hình tượng hoàn hảo. Lam chỉ cần người đó cũng thật tâm yêu thương cô, có thể bảo vệ cô khỏi những ám ảnh sợ hãi đời thường, kéo cô ra khỏi những khoảng cô đơn không định hình sáng tối, có thể lắng nghe và chia sẻ cùng cô, thấu hiểu cô đủ để bao dung và độ lượng với lỗi lầm của cô. Với Lam, chỉ cần người đó và cô yêu nhau chân thành!

Cuối ngày, Lam trở về nhà với nỗi lòng như vơi đi một nửa. Khi thả những tâm tư cho gió mây ngoài trời cô cảm thấy lòng mình vô cùng thanh thản. Đến trước cửa nhà Lam thấy Bảo đang đứng chờ ở đó, khuôn mặt anh có vẻ xanh xao và gầy hơn trước, dáng người tiêu tụy của anh khiến Lam bỗng thấy xót xa.

- Bảo, anh sao thế?

Bảo im lặng ôm Lam vào lòng, anh tựa cằm lên tóc cô, vòng tay ôm lấy

thân hình nhỏ bé của Lam. Bảo cứ im lặng như thế, cho đến khi Lam bất giác thấy anh đã ghì chặt cô vào người thì cô khẽ cựa mình.

- Anh sao thế? Đừng làm em sợ!

Chưa bao giờ Lam thấy hình ảnh của Bảo nhạt nhòa đến thế. Anh vẫn lặng im không nói, việc mở lời với anh lúc này giống như một cực hình, đè nén nỗi khổ tâm lên con tim nhiều vết xước. Bảo sợ Lam lo lắng, nhưng cuối cùng vẫn nghĩ nên cho cô biết tình hình hiện tại, không phải vì muốn cô giúp đỡ mà vì sợ cô sẽ không yên lòng nếu như anh cứ giấu mãi chuyện này.

Cuối cùng Bảo lựa lời nói về chuyện kinh doanh của mình. Từ khi về nước Bảo đã ấp ủ việc mở công ty riêng, ngành nghề của anh là về xây dựng. Vốn dĩ công ty của Bảo được thành lập với những người bạn hết sức tài giỏi và thành công. Vốn dĩ công ty vẫn tiến triển tốt, đột nhiên nhà đầu tư dừng hẳn việc đầu tư. Đúng lúc nền kinh tế trong nước đang bấp bênh, công ty non trẻ như công ty Bảo cũng rơi vào vòng xoáy thâm tóm của những công ty lớn khác. Thương trường chính là chiến trường, cá lớn nuốt cá bé, nếu không muốn bị tiêu diệt thì phải là kẻ tiêu diệt. Tiếc rằng công ty của Bảo không đủ lực và anh cũng không thể ngờ mọi chuyện diễn ra nhanh đến thế. Đó là lý do nhiều ngày nay anh vắng mặt, vì còn phải chạy ngược chạy xuôi lo cho các công trình, tìm kiếm mối thầu mới nhằm cứu vãn tình hình. Lam nhìn vào đôi mắt âu sầu của Bảo, bất giác cô nhủ mình phải mạnh mẽ, ngay lúc này cô phải là chỗ dựa tinh thần vững chắc nhất cho anh. Lam ôm lấy Bảo, tay cô lồng vào tay anh siết nhẹ. Những lời định nói với anh, cô vẫn không thể nói ra ngay lúc này. Có lẽ sẽ đợi sau khi cô đi công tác, hoặc đợi anh ổn định công việc. Ngay lúc này nếu cô từ chối tình cảm của anh, Bảo sẽ không trụ được nữa, Lam cũng không có lý do nào để ở bên cạnh giúp đỡ anh.

- Tin em đi, mọi chuyện sẽ ổn mà!

Lam nhìn đối diện vào mắt Bảo. Niềm tin trong đôi mắt anh dường như chỉ còn một nửa, nhưng còn một nửa nghĩa là vẫn còn hy vọng để có thể vực nó lên. Bảo khẽ cười, để tay lên cằm Lam và đưa khuôn mặt cô lại gần mình, đặt lên môi cô một nụ hôn phớt nhẹ.

- Để em lo lắng thế này, là anh không tốt!

Hai người còn ngồi trầm lặng bên nhau khá lâu, cho đến khi quá nửa đêm, Lam mới bừng tỉnh giấc Bảo về nhà. Chuyện sắp đi công tác cô cũng nói với anh, cô dặn anh cẩn thận, dù làm gì cũng nên giữ mình trước tiên, vì anh còn

cô, còn gia đình và còn bản lĩnh. Bảo chào Lam ra về, anh lưu luyến đến mức chỉ muốn được ở bên cạnh cô mãi mặc kệ thời gian. Cuộc đời đối xử với anh khắc nghiệt quá, ngay khi anh vừa có chút vốn liếng để tự tin lo lắng cho người con gái mình yêu thì lập tức bị quật ngã. Nếu không phải vì Lam ở bên cạnh anh lúc này, chắc chắn anh không đủ sức gắng gượng đứng lên. Ít nhất trong mắt anh, cô là một đốm nhỏ le lói sáng, anh cũng vì muốn với tới đốm sáng đó mà vờn mình dậy, cố gắng bước đi.

Khi Bảo đi ra từ phía cửa nhà Lam, Lâm ngồi trong xe thấy cô vẫn đứng ở cửa vẫy tay chào Bảo, mỉm cười với Bảo hết sức dịu dàng. Dường như Lam chưa từng dành cho Lâm những khoảnh khắc ấm lòng đến thế. Đối với anh, cô hoặc câm lặng không trả lời, hoặc trả lời một cách miễn cưỡng như cấp dưới với cấp trên. Những ngón tay đặt trên vô lăng siết chặt hơn, hằn đỏ. Trong cơn ghen âm ỉ kéo dài, một trái tim bị cào xé. Trong bóng tối khuất sau những ngọn đèn vàng, thiên thần có thể hóa thành ác quỷ. Lâm nhấn ga rồi phóng nhanh đi. Hôm nay anh không ở lại chờ ngôi nhà ấy tắt đèn, chờ người con gái ấy ngủ say, anh đi ngay khi chứng kiến cô mỉm cười với một người đàn ông khác.

***

Lam và Lâm vừa nhận phòng khách sạn, cuối cùng thì chuyến công tác cũng đến. Đà Nẵng xinh đẹp diện tấm áo nắng óng ả như lụa để chào đón những vị khách xa. Lam không có nhiều tâm trạng để thưởng thức vẻ đẹp nơi đây bởi ảnh hưởng từ chuyện của Bảo. Mấy ngày trước cô bắt đầu vạch ra ý tưởng muốn kinh doanh, muốn tìm một nhà đầu tư để thúc đẩy chuyện kinh doanh của mình. Cái Bảo cần bây giờ là vốn, nhưng Lam không thể giúp anh bởi cô cũng chỉ là con nhà bình dân, gia cảnh rất bình thường. Hơn nữa nếu là tiền của Lam thì chắc chắn anh sẽ không nhận. Nhưng nếu là dự án do Lam làm chủ sẽ khác, chỉ cần cô tìm được một nhà đầu tư và nhờ anh cùng làm chung thì mọi chuyện sẽ ổn hơn rất nhiều. Bảo vừa có thể làm việc, vừa có thể vực dậy công ty của mình mà tiền lại hoàn toàn không phải của Lam. Tất nhiên ở đời không có chuyện dễ dàng đến thế, nếu như chỉ đơn giản như vậy thì người ta đổ xô đi kinh doanh hết cả. Lam biết muốn thuyết phục được nhà đầu tư thì phải vất cạn kiệt chất xám, kế hoạch của cô phải đưa ra một sản phẩm độc đáo, không đụng hàng, lại đảm bảo sẽ thu lại lợi nhuận nhanh chóng. Lam đã có những ý tưởng cho riêng mình, bây giờ chỉ cần bình tĩnh ngồi lại và vạch ra hướng đi cụ thể, tiếp sau đó sẽ tìm nhà đầu tư thích hợp. Chính vì vậy nên chuyến đi lần này đầu óc Lam căng như dây đàn, một phần

phải luôn theo sát bên cạnh để phục vụ công việc cho sếp Tổng, một phần phải dành thời gian suy tính cho những dự định kinh doanh mới. Lam mệt mỏi đến mức đầu óc muốn nổ tung. Vừa lúc Lam ngồi tính toán lại một số thứ, Lâm đang bên ngoài mất kiên nhẫn vừa gõ cửa vừa gọi cho Lam:

- Em làm gì thế?

- Tôi đang bận chút việc riêng...

- Em ra đây! Đi công tác với tôi ai cho phép em bận việc riêng!

Lam mở cửa. Lâm dùng dùng nắm tay Lam kéo đi, cánh cửa phòng đóng sập lại. Lam dùng hết sức của mình cũng chỉ khiến cánh tay vùng vằng ra hơn một chút, nhưng không tài nào thoát khỏi bàn tay Lâm đang giữ chặt lấy tay mình.

- Chúng ta đi đâu? Không phải công việc đã xong rồi sao? Bây giờ là giờ nghỉ ngơi mà...

Khi hai người ra đến bờ biển thì Lam mới được buông lỏng tay, cô nhăn nhó xoa tay, thấy con người đứng phía trước mặt vừa vô lý lại vừa đáng ghét. Cô đang bận muốn nổ tung đầu óc, anh ta còn kéo cô ra đây để ngắm cảnh biển đêm! Thi vị đến nỗi sắp không chịu được nữa.

- Sao lại đưa tôi ra đây?

- Còn đau lắm không?

Như không nghe thấy câu hỏi của Lam, Lâm xoay người lại nhìn vết đỏ hằn trên tay cô. Lam không nói gì, quay mặt ra phía biển. Dù cô không muốn thừa nhận nhưng biển đêm đúng là dịu dàng quá mức, hữu tình quá mức, sóng vỗ bờ cát ì oạp, cát biển tan chảy dưới chân, gió lùa hai bên vai mát rượi, tâm trạng Lam bỗng chùng xuống, thư thái lạ, quên mất rằng mình còn đang giận dữ, đang ghét bỏ đối tượng thô lỗ kéo tay mình ra đây.

- Đã bảo em sau buổi họp thì về nghỉ ngơi. Ai cho phép em làm việc riêng? Thấy em mệt nên tôi cho em về nghỉ sớm, em còn không biết tận dụng.

Giọng Lâm nói đều, vang khe khẽ bên tai vừa đủ nghe, lại vừa đủ ấm áp, khiến Lam cảm thấy mình như người có lỗi. Mà đúng là cô có lỗi thật, rõ ràng đây là chuyến công tác của công ty, cô đáng ra chỉ nên lo toàn vẹn việc của công ty mà thôi, cô lại tận dụng cả thời gian làm thêm việc riêng của

mình. Nghĩ thế nên Lam cũng không còn bực dọc nữa, quay sang nhìn Lâm:

- Sếp Tổng, cảm ơn!

Giọng Lam nhẹ và mảnh, tan nhanh trong gió khiến Lâm như không tin vào tai mình. Cô nhìn anh với đôi mắt ươn ướt nước, hàng mi vút cong, đôi môi hơi mím lại thể hiện thái độ hối lỗi. Nhìn Lam giống như một con mèo ướt nước ngây ngô trước mặt mình khoan tay xin lỗi, Lâm bất giác thấy tim mình tan ra. Với dáng vẻ của cô lúc này, có ai nở lòng nào mắng cô.

- Không cần. Em tự biết chăm sóc mình cho tốt là được rồi.

Lâm nhặt mấy vỏ ốc bên cạnh mình ném ra xa, những con sóng nuốt gọn chúng vào lòng, rồi lại tham lam nổi dài những đợt sóng lớn tiếp theo. Phía trên cao trắng treo ngang đỉnh đầu, phảng phất thứ ánh sáng mơ hồ huyền ảo, Lam nhìn theo những cử động của Lâm, cảm nhận rằng anh có rất nhiều tâm sự. Cô bẽn lẽn:

- Hôm nay đàm phán kéo dài, anh có mệt lắm không?

Lâm thản nhiên vẽ những vòng tròn trên mặt cát, đáp lời nhưng không ngược lên nhìn cô:

- Có em nên không thấy mệt nữa.

Lam thở ra, vẫn còn bông đùa được nghĩa là vẫn còn khỏe chán. Tự nhiên cô lại mềm lòng khi thấy anh như thế, Lam trách mình thật ngốc.

- Ngồi xuống đây!

Lâm kéo tay Lam ngồi xuống bên cạnh mình.

- Em đang có tâm sự gì?

- Không có.

- Có phải chuyện về bạn trai không?

- Sao anh biết?

Lam buột miệng, lời thốt ra rồi cô mới ngó người. Cô lại thờ dài não nề. Lâm thấy phản ứng của cô mới thật là cô, càng chứng tỏ càng rắn mạnh mẽ thì càng không che giấu được sự yếu mềm bên trong mình. Có bất cứ điều gì về cô mà anh không biết? Anh biết tất cả, cũng muốn cùng cô chia sẻ tất cả, nhưng cô lại không quay lại nhìn về phía anh lấy một lần nào, khiến con tim anh rơi vào một hố sâu vô vọng, càng thét gào càng bị chính âm thanh của

mình làm cho nhức nhối.

- Thật ra thì... cũng không hẳn. Là chuyện của một người anh, anh ấy không phải bạn trai tôi, nhưng chúng tôi thân thiết với nhau từ bé. Anh ấy đang không ổn, tôi thấy lo lắng...

Lam nhả từng chữ, chậm rãi như thả thính với chính mình. Có lẽ màn đêm dễ khiến con người ta bộc bạch những điều thầm kín nhất. Với Lâm lúc này Lam không còn cảm giác xa lạ nữa, cũng không muốn trở thành con nhím xù lông lên với anh, lúc nào cũng đề phòng anh.

- Rồi sẽ ổn thôi! Em đừng lo!

- Tôi cũng nói với anh ấy như vậy!

Lam khẽ cười, môi cô cong lên một nụ cười thơ trẻ, vẻ hồn nhiên lấp lánh nơi khóe mắt. Đáng ra cô không nên cười với Lâm như thế, đáng ra cô nên lạnh nhạt với anh, lánh xa anh, để anh có thể tin rằng mình hoàn toàn không thể nào có được cô. Nhưng ngay lúc này cô lại cười với anh, cô chia cho anh một chút niềm vui khiến hy vọng trong anh lại được lấp đầy. Lâm cứ muốn nhìn thấy nụ cười vô lo vô ưu ấy của Lam, một nụ cười không giả tạo, không che giấu muộn phiền, nụ cười của một cô gái trẻ nhiệt thành và có một trái tim rất ấm. Lâm đặt một tay lên bàn tay Lam, ủ ấm cho đôi tay bị gió mùa lạnh buốt, anh siết nhẹ, không nhìn thẳng vào mắt cô, bởi anh cũng cảm giác tai mình ửng đỏ.

- Muộn rồi, về thôi!

Những ngày sau công việc lại tiếp tục kéo hai người đến những buổi hội họp, những bản hợp đồng chờ được ký kết. Lam không dành quá nhiều thời gian để nghĩ về công việc riêng nữa, thỉnh thoảng cô rà soát lại bản kế hoạch, rà soát lại danh sách các nhà đầu tư tiềm năng, còn thời gian trống Lam cùng Lâm đi dạo các con phố, đi ăn những món ăn đặc sản nơi đây. Quãng thời gian đó thật sự khiến cô thấy mình tươi trẻ, bên cạnh một sếp Tổng hết mực đáng yêu. Giá như lúc nào tính khí của Lâm cũng tốt như thế, cũng dễ chịu như thế. Lam có chụp cùng anh những tấm ảnh lưu lại từng nơi hai người đi qua, có những tấm ảnh Lam cười tí, Lâm cũng trưng ra nụ cười như mùa thu tỏa nắng của mình. Những lúc ấy Lam đã tin rằng Lâm không phải là sếp Tổng Phan Lâm nữa, mà là một chàng trai vô cùng bình dị, vô cùng gần gũi và dễ mến.

Kết thúc chuyến công tác xa nhà đầu tiên trong đời, Lam cảm thấy nhẹ

nhàng và thư thái. Mặc dù bây giờ khi trở về Hà Nội cô sẽ phải “chiến đấu” nhiều hơn nhưng cô tự tin là mình đã nạp đủ đầy năng lượng. Đón cô ở sân bay là Yên, vì Yên là bạn của cô và Lâm nên cô nàng không quá nhạy cảm với cảnh hai người đi công tác xa trở về. Lúc thấy Lâm từ trong chạy ra, khuôn mặt Yên tươi tắn, nhìn sang Lâm lại thấy anh đang say sưa dõi theo bóng dáng nhỏ nhắn của Lâm, Yên thoáng chau mày. Yên vốn không vô tư được như Lâm, cô cũng là cô gái từng trải qua chuyện tình cảm nên chỉ nhìn thoáng qua là biết. Lần trước Yên nhờ Lâm giúp đưa Lâm về nhà nhưng tuyệt nhiên không nghĩ rằng giữa hai người sẽ nảy sinh tình cảm gì đó. Đến lúc Lâm đi phỏng vấn và kể lại câu chuyện có một không hai kia Yên mới hơi ngờ ngợ, rồi đến hôm Lâm báo sẽ đi công tác cùng Lâm thì Yên chắc chắn đến tám chín phần. Cuối cùng vẫn là Lâm quá khéo và cô bạn thân của cô, Ngọc Lam, quá ngốc nghếch. Chẳng ai lại không nhận thấy vấn đề ở đây cả, trừ Lâm. Yên thầm nghĩ, nếu Lâm quả thật đang theo đuổi Lâm thì chắc chắn Lâm sẽ khó lòng thoát khỏi anh, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Chuyện với Bảo không phải là Yên không biết, bản thân Yên cũng có thiện cảm với Bảo hơn vì nghĩ anh ấy sẽ phù hợp với Lâm. Nhưng một người là thanh mai trúc mã, một người là gặp gỡ định mệnh, rốt cuộc ai tốt hơn ai cũng chưa thể biết được, chuyện này đều tùy thuộc vào sự rung động của Lâm thôi. Trước mắt, Yên chưa thấy Lâm tỏ ra rung động trước Lâm, nhưng ít nhất cũng không dành sự rung động cho Bảo, cảm tình với Bảo hoàn toàn trong sáng, giống những người bạn thân lo lắng cho nhau, cũng lại giống như một cô em gái lo cho anh trai mình.

- Ê, nhìn gì thế? Mày nói xem tao có đen đi nhiều không?

Lâm huơ huơ cánh tay rám nắng lên trước mặt Yên hỏi nhỏ, Yên nhoẻn cười, đuôi mắt ánh lên niềm vui với những bí mật mà cô vừa... mừng tượng được. Phía sau Lâm là Lâm đang kéo theo hai vali hành lý. Đi công tác với sếp Tổng mà để sếp Tổng theo sau giữ hành lý cho thì đúng là chỉ có Lâm mới làm được điều ấy, chàng sếp cũng quá sức nhẹ nhàng chiều chuộng nhân viên của mình. Nghĩ vậy nụ cười trên môi Yên dường như còn tươi tắn hơn khi nãy.

- Không. Vẫn rất đẹp.

Yên mỉm cười chào Lâm, kể từ hôm nhờ Lâm đưa bạn mình về nhà cô cũng không có dịp gặp lại anh, Yên đoán chắc là từ nay về sau sẽ còn gặp lại nhau nhiều lần nữa.

- Anh Lâm, bạn em không có tố chất làm thư ký, em đang tò mò không biết sao anh lại dẫn nó đi theo?

- Cô ấy - Lâm ngoảnh mặt nhìn Lam đang ngó ngơ ngẩn đi đâu đó, không thèm chú ý đến anh và Yên, vội vàng chạy lại dắt tay Lam khi suýt chút nữa cô bị một xe taxi lao vào người mà không biết - cô ấy tố chất gì cũng có!

Lâm nói, mặt lộ rõ vẻ lo lắng, còn Lam vẫn không để ý gì đến anh, đưa điện thoại lên tíu tít với Yên.

- Yên! Xem này! Đã có nhà đầu tư chịu trao đổi với tao! Café Alo, mày có nhớ không? Tao kể với mày qua điện thoại ấy.

Lam vui như đứa trẻ bắt được quà. Làm sao có thể không vui được khi vừa đặt chân về Hà Nội đã lập tức có tin vui? Cô có gửi mail liên lạc với mấy nhà đầu tư trong danh sách mà cô đã tìm được khi còn ở Đà Nẵng, bất ngờ sáng nay check mail đã thấy mail trả lời của họ. Bình thường mấy nhà đầu tư này “kiêu” lắm, không thể trả lời nhanh đến thế. Lam thấy có vẻ mọi chuyện hơi vô lý, nhưng mail mà cô nhận được chắc chắn từ một tập đoàn có danh tiếng, lại là một tập đoàn nước ngoài, không thể tùy tiện có một cái email trả lời tự động được. Yên nhìn qua điện thoại của Lam, nhướn mày đọc địa chỉ email thì khuôn mặt cô tối lại. Lam vẫn rất vui vẻ vì có cơ hội được đầu tư. Thật ra chuyện này chưa hẳn đã là không tốt, nhưng Yên chỉ sợ Lam sau này phải đánh đổi bản thân, nên chỉ mỉm cười đáp lại với bạn:

- Ủ, cứ về xem xét lại đã!

Lúc quay sang tìm kiếm Lâm thì đã không thấy anh đâu nữa, nhìn ra xa hơn một chút mới thấy anh đang trò chuyện cùng trợ lý không tóc, Lam kéo tay Yên chạy nhanh về phía xe, cô muốn mau chóng trở về nhà, xem lại bản dự toán chi phí, kế hoạch phát triển, dự kiến truyền thông,... cô muốn mau chóng hoàn thiện tất cả để có thể tự tin nói chuyện với nhà đầu tư. Đã là một con cá to như thế, Lam nhất định phải câu cho bằng được.

Xe của trợ lý không tóc dừng lại trước cửa nhà Lam để Lam và Yên xuống, sau đó anh ta cùng sếp Tổng đi thẳng về công ty. Lam thấy làm sếp Tổng cũng thật mệt, vừa xong công tác ngay lập tức trở về công ty giải quyết những việc tồn đọng khi mình đi vắng. Người trên cao chưa hẳn đã sướng, kẻ ở dưới chưa chắc đã khổ. Lam kéo lê hành lý vào nhà, Yên bên cạnh hỏi nhỏ:

- Chuyện anh Bảo đã thế, còn chuyện mày với sếp Lâm thì sao?

- Việc gì mà phải gọi anh ta là sếp? Chẳng phải hai người là bạn hay sao?

Lam đáp lời bằng hai câu hỏi nhanh gọn, không chú ý đến vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Yên.

- Thì tao gọi thay mày, thế nào, anh ấy đối xử với mày thế nào? Có chút cảm xúc gì với anh ấy không?

Lam văng mình lên giường nhún nhún mấy cái cho thư giãn gân cốt. Cô thấy hôm nay Yên có vẻ lạ lùng, chưa bao giờ Yên hỏi sâu như thế về chuyện đời tư của cô. Mà cũng không đúng, vốn dĩ chuyện tình cảm trước đây của Lam cũng có gì để Yên tò mò đâu. Thấy vậy, Lam thẳng thắn:

- Theo mày mỗi quan hệ giữa chủ và tớ có thể tốt được không? Là bắt nạt, bắt nạt đấy! À không, là áp bức, áp bức bóc lột mới đúng. Sao tao có thể có cảm xúc với người đang áp bức mình? Hơn nữa, người không cùng hệ không thể hòa đồng với nhau được.

Nghe Lam đánh giá tình trạng đến là thảm hại, Yên bật cười, cái cách cô nàng trả lời câu hỏi của Yên hóa ra lại thú vị đến thế. Nhưng càng chối bỏ thì càng chứng tỏ Lâm có một vị trí nhất định đối với Lam, vì nếu chỉ là mối quan hệ bình thường hẳn Lam sẽ trả lời rất khách sáo, ví như “cũng được” hoặc “rất tốt” hay “không tệ lắm!”.

Yên còn mông lung ghép nối các mảnh sự kiện lại với nhau thì Lam hối thúc cô chuyện về nhà đầu tư ban nãy. Yên cảm giác Lam không cần phải vội vàng như thế, chưa biết chừng mọi chuyện của Lam sẽ đều suôn sẻ. Cái mà Lam cần phải vội bây giờ chính là dứt khoát chuyện tình cảm, dù sao nhập nhằng tình cảm với Bảo cũng không tốt, người ngoài không biết lại tưởng mỗi quan hệ giữa hai người thậm chí còn chuẩn bị tiến tới hôn nhân. Nhưng rồi Yên lại nghĩ, nếu người trong cuộc đã không thấy vội thì cô cũng không cần quá lo lắng, chỉ cần Lam của cô vẫn bình an vô sự, luôn có người ở bên cạnh che chở bảo vệ là được.

- Lam này, chuyện nhà đầu tư này mày nên hỏi qua ý kiến sếp Tổng nhà mày, vì sao à? Vì anh ấy là dân kinh doanh từ trong trứng nước, anh ấy biết cách để đứng vững trên thương trường, hãy học hỏi kinh nghiệm từ sếp Tổng. Mà vị trí của mày bây giờ là thư ký của sếp, rất thuận lợi.

Lam gật gù vì thấy Yên nói có vẻ đúng. Ngoài đời tính cách của sếp Tổng có hơi kỳ quái, hơi gia trưởng, hơi lạnh lùng nhưng thật ra trong công việc Lam đã có dịp chứng kiến anh làm việc rất hiệu quả, trên bàn đàm phán đầu

ra đây, trên bàn rượu với đối tác thì nhỏ nhẹ lịch thiệp, đối với đối tác nữ hay nam đều có đối sách phù hợp, khôn khéo.

- Nhưng tao vẫn phải hỏi lại, mày có cảm xúc nào bất thường với sếp Tổng không? Lần trước đưa mày về nhà anh ấy có mạo phạm mày không?

Lam hình dung lại chuỗi ngày từ khi quen Lâm. Ngoài việc hơi thô lỗ với cô một chút, cứ hay nắm tay cô chạy khắp nơi, hay tùy tiện chuyển công tác của cô mà không hỏi ý kiến, mặc dù về lý thì anh ấy hoàn toàn có thể, và ngoài việc tự tiện nói nhớ cô thì hình như anh ấy không còn làm gì khác mạo phạm cô cả. Huống hồ anh ấy còn tặng cô một đôi giày rất đẹp mà cô thích, còn cùng cô xây đắp những kỷ niệm đẹp để khi hai người ở Đà Nẵng. Công bằng một chút thì sếp Tổng đối xử với cô khá tốt.

- À, cũng không quá tệ. Nhưng mà sao mày hỏi thế?

Lam không đọc được những suy nghĩ trong đầu Yên, còn Yên thì có thể nhìn thấu được suy nghĩ của cô.

- Cũng không tệ nghĩa là khá tốt đúng không? Có thể tiến thêm bước nào không?

- Mày điên à, sao có thể?

Thật ra Lam đang cố phủ nhận điều đó, đôi má ửng hồng, đằng sau vẻ mặt như đập tan mọi hoài nghi kia là một trái tim non nớt đang run rẩy. Yên không chắc là mình nhìn ra được toàn bộ, nhưng Yên đoán là Lam đã từng ít nhất một lần rung động trước Lâm. Dù sao Lâm cũng là một người tốt, nếu Lam có thể nắm bắt cơ hội này thì sẽ không sợ phải hối hận điều gì nữa. Chỉ có điều người này quá ngây thơ, việc có một con cá vàng trước mặt cũng không thèm ngó ngang gì tới, có lẽ chính vì tính cách này mà con cá vàng mới cảm thấy cô ấy là người thú vị. Yên mỉm cười, đặt tay lên vai Lam:

- Thôi nghỉ đi, tao về nhé!

Lam tiễn Yên ra cửa, vừa lúc đó lại thấy Lâm đang tiến về phía nhà mình. Hai người Yên và Lâm đi lướt qua nhau, mỉm cười với nhau, như thể họ biết đối phương đang nghĩ gì, Lam chỉ đứng ngơ ngẩn ở cửa, nhìn chăm chú vào hai con người đó. Lát sau Lam ngẩng mặt lên thì Lâm đã đứng trước mặt mình, anh hơi cúi người xuống, nhìn vào mắt Lam:

- Sao? Có mệt lắm không?

- Anh bỏ quên gì ở chỗ tôi?

- Không.

Nói rồi Lâm dứt hai tay vào túi quần, ngang nhiên đi vào nhà Lam như thể đây là một chỗ quen thuộc. Lâm ngồi xuống ghế, thông thả dùng remote để bật tivi, lại chậm rãi đi ra phía tủ lấy nước, anh hành động như thể đây là nhà của mình, thậm chí còn cảm giác thân thuộc thế.

- Tôi đói rồi, em làm gì đó cho tôi ăn đi!

Lam như không khép được miệng lại. Cô cũng vừa đi công tác về như anh, còn chưa kịp sắp quần áo từ vali ra tủ, còn chưa kịp ngả lưng một chút, cũng chưa có gì bỏ vào bụng. Còn anh, người như anh có nhà hàng nào không muốn được phục vụ, tại sao phải đến nhà cô ăn vạ như thế. Cảm thấy mình bị áp bức quá, Lam ngồi phịch xuống ghế đối diện với Lâm, hai tay khoanh lại trước ngực:

- Không làm. Tôi cũng rất mệt!

Dáng vẻ của Lam khiến Lâm bật cười:

- Mệt thật không? Vậy thì nghỉ chút đi! Lát tôi gọi em dậy ăn.

Nói rồi không để Lam kịp ngạc nhiên, Lâm đi ra phía bếp mở tủ xem còn món gì ăn được không, lại thông thả sắp một nồi nước, bật bếp chờ nước sôi, trong khoảng thời gian đó còn sắp ra hai bộ bát đĩa, bỏ mì gói vào. Năm phút sau quay ra thấy Lam đang nhìn mình, Lâm mỉm cười:

- Mì tôm tôi có thể nấu được. Thậm chí cơm rang tôi cũng có thể làm, thịt cá có thể kho. Sau này em mệt tôi sẽ nấu cho em ăn.

Càng ngày Lam càng thấy sếp Tổng quả là lợi hại. Áp bức bóc lột nhân viên không được thì quay sang đe dọa tinh thần. Cô có thể ăn ngon miệng món mì sếp Tổng nấu? Lại còn viễn cảnh sau này được ăn mấy thứ mà anh kể sao? Rõ ràng cô không có cái gan ấy, cô vội vàng đứng dậy, nghi ngờ nhìn sếp Tổng:

- Sếp à, anh đừng bất bình thường như thế!

Khi Lam đi ra gần chỗ mình thì Lâm khóa cô lại bằng hai tay chống vào tường.

- Tại em. Tất cả là tại em. Đã nói em phải chịu trách nhiệm với tôi, bao giờ

em mới thực hiện đây? Đợi em thực hiện điều đó chỉ bằng tôi mặt dày nhắc cho em nhớ.

- Anh...

- Mì được rồi, ăn thôi!

Lâm đi lại chỗ hai bát mì được úp cẩn thận, đặt vào khay bưng ra bàn. Không đợi Lam ăn cùng, anh cúi đầu ăn trước, khi vừa xong một gắp mì, anh ngẩng lên:

- Ăn đi, không mì trương lên như con bò bây giờ!

Xem ra Lam bị Lâm dọa cho sợ đến mức không dám ăn mì, cô ngồi đứng hình nhìn Lâm ăn ngon lành. Con người này rõ ràng rất lạ lùng, món ngon thức lạ không thiếu, lại chạy sang nhà cô ăn mì, còn tự biên tự diễn. Nếu nói đây là sếp Tổng oai phong bình thường thì có ai tin được không? Lam chống hai tay lên má, nhìn Lâm ăn mì mà trong đầu nghĩ không biết bao nhiêu điều mâu thuẫn. Sau một hồi im lặng, Lam thở dài, tự thán với bản thân:

“Lam à, mày đừng quá mềm lòng, đừng bị vẻ bề ngoài làm cho hoa mắt. Yêu ai cũng được, miễn là đừng yêu con người này, anh ta lợi hại đến thế nào mày còn chưa biết sao?”

Tối đó có một người vô cùng vui vẻ dù chỉ ăn một bát mì, còn có một người thậm chí đến ngủ một giấc ngon lành cũng không được. Hai người vẫn đang cùng ở chung một thành phố, hít thở dưới cùng một bầu trời, cùng nghĩ về một chuyện, có người cười tươi như thể ngày mai là ngày nắng đẹp, còn có người chột thấy âm u như những ngày mưa mùa đông sắp tới. Cuối cùng họ vẫn còn gặp nhau, vẫn phải gặp nhau. Và biết đâu đấy, còn làm rất nhiều điều cùng nhau.

Chương 5 – Yêu trong sáng, hành động trong tối

Sáng hôm sau khi đến công ty trời còn sớm, Lam thu dọn lại bàn làm việc, sắp xếp giấy tờ, chợt nhớ ra vẫn chưa hỏi qua ý kiến của Lâm về dự án của cô, cả bản kế hoạch và nhà đầu tư kia nữa. Vừa may lúc đó anh đi lướt qua bàn cô đang ngồi, Lam hấp tấp gọi với theo:

- Sếp Tổng, tôi có chuyện muốn nói, tôi vào có được không?

- Được. Em vào đi!

Dáng vẻ gấp gáp của Lam khiến một số nhân viên xung quanh không khỏi tò mò. Cô ấy chỉ là một thư ký nhưng sao kiểu cách nói chuyện với sếp Tổng lại tự nhiên đến thế. Mọi người ngoài việc tròn mắt nhìn nhau cũng không biết làm gì hơn, đồng loạt nhún vai rồi tiếp tục công việc của mình.

Lam vào bên trong phòng sếp Tổng, cố gắng hít thở thật sâu để lấy lại bình tĩnh. Lâm ngồi trên ghế nhìn cử chỉ của cô hơi buồn cười, anh liền nói:

- Không cần phải thế. Tôi có ăn thịt em đâu mà em sợ. Nào, có việc gì?

Đúng là sếp Tổng bình thường lạnh lùng đã có nét thu hút riêng, khi cười nhìn lại càng cuốn hút người khác, vẻ điển trai kia cộng với nụ cười như tỏa nắng thì có cô nào không mê? Nhưng ngẫm lại tình trạng bây giờ của Lam hơi thảm, ngoài việc cô cầu cứu sếp Tổng ra không còn tâm trí nghĩ tới những chuyện khác.

- Là thế này. Tôi có một dự án kinh doanh quán café. Café Alo không giống những quán café bình thường khác, nó là nơi mà người ta có thể đến và trò chuyện, tâm sự cùng với một người khác, một người hoàn toàn xa lạ. Ý của tôi là, khi trò chuyện với người xa lạ có cảm giác dễ dàng hơn, bởi người đó không biết thông tin gì về ta cả, không có liên quan tới cuộc sống của chúng ta, người đó chỉ đơn giản là lắng nghe và thi thoảng cho ta lời khuyên mà thôi. Trước mắt ý tưởng của tôi là vậy, dạng như một quán café tư vấn, là nơi để những người cô đơn lạc lõng tìm đến và hàn huyên tâm sự. Anh thấy thế nào?

Lam bắt đầu vào đề rất nhanh, khi nói về chủ đề mình yêu thích đôi mắt cô sáng lên, lấp lánh niềm tin, cả nụ cười cũng phảng phất đâu đó trong lời nói. Bộ dạng của cô lúc này không có một chút nào ngây ngốc, cũng không có một chút nào thiếu tự tin. Ngược lại, trong mắt Lâm, Lam như trở thành một

người khác, một người có đầu óc sáng tạo và truyền lửa vào ý tưởng của mình. Lâm đan hai tay vào nhau:

- Có rất nhiều điểm chưa ổn. Ví như tôi thấy nó... ừm... sẽ có nhiều người nghĩ nó giống như một quán café đèn mờ trá hình, em có nhận ra không?

- Ấu trĩ!!!

Lâm giận run người. Cô không nghĩ bao nhiêu tâm huyết của mình lại đổ ra sông ra bể như thế. Rõ ràng Yên khen anh ta là người có tài, Lâm cũng công nhận điều đó, nhưng bây giờ anh lại đang chê ý tưởng của cô. Cô giận lắm, môi mím chặt lại.

- Em nhìn rộng ra hơn một chút. Đừng vội tức giận như thế. Ý tưởng của em không tồi, nhưng ý tôi là nếu không cẩn thận sẽ rất dễ lạc đi so với hướng ban đầu của em. Khoảng cách giữa đúng luật và phạm luật là rất mong manh.

Lâm bắt đầu ngấm dần. Có vẻ như Lâm nói đúng. Vẫn là cô quá nóng vội mà chưa nghĩ đến điều này. Sau đó anh lái đi chuyện khác, ví như điểm khác biệt trong kinh doanh sản phẩm. Lâm hào hứng kể về kế hoạch thực đơn của mình, thức uống không phải là những món thông thường, mà là những loại cocktail, mocktail có những cái tên đặc biệt khiến người ta muốn gọi mãi. Chẳng hạn như Bình Yên, Ấm Ấp, An Lành, Hạnh Phúc hay Lãng Quên...

Lâm nhìn Lam thao thao bất tuyệt, ánh mắt cô khi này còn chùng xuống như bị hắt một gáo nước lạnh, ngay lập tức lại bùng lên ngọn lửa mãnh liệt. Anh cứ tùm tùm cười, vừa chăm chú lắng nghe, vừa quan sát nét mặt sinh động của cô.

- Được rồi. Vậy còn nhà đầu tư?

- À, tôi chưa bàn được với họ, họ nói sẽ trao đổi qua email, nhưng tôi muốn gặp trực tiếp. Sếp Tổng, có phải gặp trực tiếp sẽ dễ dàng thuyết phục hơn không?

- Ừ. Nhưng như em nói, họ là đối tác ở bên nước ngoài, em định bay sang đó gặp họ?

- À ừ nhì. Cái này cũng không rõ...

- Quan trọng là họ rót tiền vào tài khoản của em.

Lâm gật gật đầu rồi xin phép Lâm ra ngoài, chỉ ít phút nữa anh sẽ có buổi họp nên cô không muốn làm phiền anh lâu hơn. Lam vừa ra đến cửa thì Lâm

hỏi nhỏ:

- Nếu dự án được đầu tư thì em sẽ không nghỉ việc ở đây chứ?

Câu hỏi của Lâm cô chưa hề nghĩ tới. Cô chỉ nghĩ mình cần làm gì đó giúp Bảo, và bây giờ cô đang từng bước thực hiện nó. Còn công việc ở đây? Nếu có thể thông qua dự án kinh doanh Café Alo chắc chắn sẽ có rất nhiều việc để làm, nhưng nếu nói phải rời xa nơi này Lam cũng cảm thấy luyến tiếc. Rốt cuộc cô lại trốn tránh vấn đề một lần nữa, quay người lại mỉm cười với Lâm:

- Sếp Tổng, còn chưa được thông qua mà, không phải anh hỏi để sa thải tôi trước chứ?

Nói rồi cô khuất nhanh sau cánh cửa, Lâm cho gọi trợ lý vào phòng mình. Trợ lý Tuấn đi qua bàn Lam nhìn thấy cô liền mỉm cười. Anh ta đối xử với cô rất tốt, ít nhất thì lúc nào nhìn thấy cô cũng mỉm cười chào. Đối với người trợ lý này Lam chỉ có một điểm chê duy nhất, đó là tóc của anh chẳng có nổi một sợi nào, cái đầu trọc lóc, khiến cô luôn miệng gọi lên anh là Tuấn Không Tóc hoặc trợ lý không tóc. Nhiều khi kể chuyện với Yên quen miệng như thế khiến Yên cười như được mùa.

Trợ lý Tuấn có mặt trong phòng ngay sau khi Lâm gọi. Lâm điềm tĩnh nhìn vào màn hình máy tính, tay gõ nhịp trên mặt bàn, lại chậm rãi nói:

- Hãy đầu tư vào dự án của cô ấy. Tìm một người đại diện thích hợp đứng ra giúp tôi. Mọi giấy tờ về dự án này gửi lại cho tôi, tôi sẽ cho chỉ thị. Nhưng mà nhớ, không được để cho cô ấy biết.

Tuấn gật đầu, tất nhiên với một trợ lý làm việc chuyên nghiệp như anh thì điều đó là lẽ bắt buộc. Nhưng có một vấn đề...

- Thưa sếp, nhưng hình như không ổn lắm. Công ty tổng của chúng ta ở Mỹ không phải cô Yên cũng biết sao? Nhờ may cô ấy...

- À, với Yên thì không lo, chỉ cần Lam không biết là được.

Tuấn toan bước ra ngoài nhưng cuối cùng vẫn không nén nổi tò mò, anh lại quay lại hỏi Lâm:

- Sếp Tổng, anh có cần phải như thế không? Cô Lam không phải là không tốt, nhưng anh cũng biết cô ấy đang cố gắng giúp bạn trai mình mà. Sao anh lại đầu tư cho người mình yêu giúp người mà cô ấy yêu? Như vậy chẳng phải là tự gạch tên mình trong cuộc chiến này hay sao?

Lâm không nghĩ người bình thường vốn kín tiếng và không hay tò mò chuyện đời tư của cấp trên như Tuấn lại lo nghĩ cho anh nhiều như vậy. Anh thấy việc của anh đang làm vô cùng đơn giản. Là anh đầu tư cho Lam, cô ấy làm việc cho anh, đã làm việc thì sinh lời, đó chính là kinh doanh rất bình thường, không ai lợi dụng ai, chính là mối quan hệ cộng tác. Chỉ là gặp đúng người cần gặp vào đúng thời điểm mà thôi. Lâm nhún vai:

- Nếu như coi đây là một cuộc chiến, thì anh có dám cược với tôi không?

Trợ lý ngạc nhiên:

- Cược?

- Cược rằng cô ấy sẽ yêu tôi.

Thật ra với điều kiện của sếp Tổng thì anh không cần phải giăng lưới đã có rất nhiều cô gái tình nguyện mắc vào lưới tình của anh. Nhưng Lam có vẻ như là một ngoại lệ, quen biết và tiếp xúc với cô ấy mới thấy cô ấy không để tâm lắm việc sếp Tổng có thích mình hay không, vẫn đối xử với sếp Tổng như thể anh chỉ là một người đàn ông rất bình thường trong cuộc sống của cô. Chính vì vậy nên Tuấn cho rằng, biết đâu trong số những con cá còn đang tình nguyện sa lưới thì Lam sẽ là một ngoại lệ. Nghĩ vậy làm tăng thêm chút tự tin, Tuấn trả lời:

- Vậy được, nếu hai người thành một đôi, tôi sẽ tình nguyện làm phù rể cho anh!

Lâm quay sang nhìn Tuấn với bộ dạng khô hài:

- Với kiểu tóc này của anh?

Tuấn nhướn mày, lắc đầu nguây nguậy.

- Ấy, được rồi, tôi sẽ để tóc. Như vậy đã ok chưa thưa sếp?

- Được!

Lâm cười, vỗ vai người trợ lý thân cận của mình. Hai người sau đó liền đi ra khỏi phòng để đến phòng họp. Lúc đi ngang qua bàn thư ký của Lam, thấy Lam đang cặm cụi làm việc, Lâm không thể kìm nén niềm hạnh phúc nhỏ bé đang dấy lên trong lòng. Thấy cô ấy chú tâm vào công việc, say mê với dự án mới, lại mỉm cười vui vẻ với anh như thế, bất giác trên đôi môi anh cũng vẽ lên một nụ cười. Còn trợ lý Tuấn khi đi lướt qua Lam đã thầm nghĩ, cô ấy chắc chắn là một người đặc biệt. Nhưng nói như thế cũng không có nghĩa là

anh không ủng hộ nhân duyên của sếp Tổng, mà đúng ra là anh có thua cuộc cũng cảm thấy cam lòng.

***

Lam nhận được kha khá tin vui cùng một lúc. Dự án của cô đang được tô màu hồng phấn, tương lai rất xán lạn, bên đối tác có gửi lại cho cô một email ngắn gọn, chỉ nói rằng sẽ xem xét và cử người đại diện gặp cô nếu họ sắp xếp được thời gian. Thêm nữa cô vừa được nhận những đồng lương thư ký đầu tiên. Lam nghĩ đến chuyện mời sếp Tổng một bữa gọi là cảm ơn anh, mời Bảo một bữa rồi hai người cùng đi ăn và nhân tiện Lam khéo léo đề cập đến chuyện dự án kia. Lam cảm thấy mảng đời u tối của mình như đã được vén tấm rèm cũ kỹ nhiều bụi bặm, khiến không khí trở nên trong lành thoáng đãng, màu sắc cũng tươi sáng hơn trước rất nhiều lần. Nghĩ ngợi lung tung ít phút, Lam lại nhìn vào lịch và đồng hồ để sắp xếp thời gian cho hai cuộc hẹn sắp tới của mình.

Nên mời sếp Tổng đi ăn ở đâu để tỏ rõ lòng thành? Với chút tiền lương ít ỏi của cô, dù có muốn cũng khó có thể mời anh đến những nhà hàng sang trọng mà anh thường đi. Nhưng nếu mời ăn ở một quán bình dân thì lại hạ thấp người ta quá đáng. Lam nghĩ, quen biết với sếp Tổng đúng là một rắc rối lớn. Xưa nay cô chưa từng phải nghĩ ngợi đau đầu đến thế về việc chọn một địa điểm để mời một bữa cơm. Căn bản vì sếp Tổng không giống ai, tính khí thất thường, lúc nóng lúc lạnh, có thể rất cầu kỳ nhưng nhiều lúc cũng chỉ cần một gói mì tôm. Bất chợt buổi tối ẩm cúng hôm trước hiện về, hình ảnh sếp Tổng ngồi ở nhà cô ăn mì tôm một cách ngon lành khiến Lam bật cười. Rõ ràng có những lúc cảm thấy anh rất gần gũi, rất ấm áp, lại rất dễ thương. Thật ra nói một người đàn ông ở tuổi hai mươi chín là dễ thương thì cũng hơi quá, nhưng Lam không biết dùng từ nào hơn để diễn tả. Cô cũng thắc mắc không biết trước những người phụ nữ khác thì anh sẽ xuất hiện như thế nào? Hào hoa, lịch thiệp? Giống như một viên kim cương đắt giá, kiêu hãnh tỏa ra thứ ánh sáng mê hoặc lòng người rồi mặc cho người ta thêm khát, anh không cần quan tâm đến?

Lam thấy mình dành quá nhiều không gian trong đầu để nghĩ về sếp Tổng, liền xua đi, thay vào đó cô tiếp tục rơi vào một chuỗi đau đầu khác với những suy nghĩ về Bảo. Lam không biết Bảo sẽ nghĩ thế nào nếu cô mời anh về làm chung dự án? Liệu Bảo có bị tổn thương, có cho là cô thương hại anh hay không? Lam lại vội xua đi ý nghĩ luan quẩn đó, giữa anh và cô còn gì phải

ngại ngần và suy tính nữa. Hai người không phải là đã quá thân thiết rồi sao? Thiết nghĩ, Lam vì muốn giúp cho Bảo nhưng anh không nhận lời cô cũng sẽ có cái cớ của cô. Chỉ cần nói rằng Lam còn trẻ, lại chưa có kinh nghiệm trong kinh doanh và vận hành một bộ máy hoàn toàn mới sẽ rất khó khăn, thế nào Bảo cũng sẽ nhận lời giúp cô.

Sau khi kéo gọn những suy nghĩ mông lung, buộc túm chúng lại rồi cho vào một ngăn riêng biệt, Lam thở phào, nhìn ra phía cửa sổ. Bên dưới đã bắt đầu thấp những ánh điện đầu tiên, hoàng hôn kéo thành vệt dài với gam màu đỏ cam quen thuộc. Lam đưa mắt nhìn quanh, góc nhìn ở đây cũng thật tuyệt, có thể nhìn xuống bên dưới lòng đường có những con người bé nhỏ li ti, như đàn kiến chăm chỉ lao động, hăng say làm việc, giờ tan tầm đông như mắc cửi. Cô bỗng thấy yêu thích nơi này, nơi cho cô một góc bình yên tĩnh tại, nơi đã giúp cô không phải quay cuồng giữa những công việc ngoài để kiếm thêm thu nhập. Lam chợt thấy lưu luyến, câu hỏi của Lâm lại vang lên. Rốt cuộc, nếu dự án của cô được đầu tư, liệu cô có gắn bó với nơi này nữa không? Quãng thời gian làm quen với công việc còn quá ngắn, nhưng những con người nơi đây đều rất có tình, khó có thể tìm được một môi trường làm việc tốt như thế. Ngay như sếp Tổng... cũng là một người rất tốt.

Cuối giờ, khi Lâm bước ra từ cửa phòng họp, Lam đứng chờ sẵn bên ngoài, nhìn thấy anh liền mở lời:

- Sếp Tổng, cho tôi một chút xíu thời gian được không?

Thấy Lam ngập ngừng đứng chờ sẵn ở cửa, đôi mắt bị che rợp bởi hàng mi dài cong vút, gò má hây hây hồng, hai tay cô cảm giác thừa thãi vịn vịn vào nhau. Lâm nhìn thấy dáng người bé nhỏ lẫn trong những tia nắng chiều màu vàng nhạt bất giác thấy yên bình, lại bất giác mỉm, nét cười không giấu giếm sự dịu dàng:

- Có chuyện gì thế?

Trợ lý Tuấn Không Tóc đi ra nhìn thấy Lam đứng chờ sẵn ở đó, anh mỉm cười đầy ẩn ý, lắng tai nghe từng lời Lam nói với sếp Tổng.

- À, hôm nay, tôi nhận tháng lương thư ký đầu tiên, hay là... tôi mời anh một bữa...

- Rốt cuộc em đang mời tôi hay đang hỏi tôi?

- Thì tôi cũng đang phân vân, không biết sếp Tổng có bận gì không?

- Em phân vân xong chưa?

- À, xong rồi.

- Ủ, tôi không bận. Ta đi thôi!

Lâm quay người đi trước khi Lam kịp nhận ra cô vừa bị anh trêu chọc. Cô theo phía sau, đi ngang bằng cùng trợ lý Tuấn Không Tóc. Vị này nhìn cô với khuôn mặt rất thú vị, bản thân anh ta cũng cảm thấy sếp Tổng rất thú vị. Rõ ràng sếp Tổng rất thích Lam, cũng mong chờ có cơ hội được đi ăn cùng cô, đi chơi cùng cô, nói tóm lại là có thời gian được ở bên cô. Nhưng đến lúc người ta mở lời thì sếp Tổng lại vừa tỏ ra lạnh nhạt, vừa tỏ ra chế giễu, ngay sau đó lập tức nhận lời như sợ đối phương rút lại lời mời. Thấy Tuấn tùm tùm cười một mình, Lam đồ rằng anh chàng này đang cười biểu hiện khi nãy của cô, cô càng trở nên xấu hổ, gò má lại thêm ửng hồng.

Lâm vẫn còn chưa nghĩ ra nên mời sếp Tổng đi ăn ở đâu cho hợp lý thì anh cứ thế đi một mạch ra chỗ để xe, thấy cô vẫn tần ngần phía sau bèn quay lại hiếu kỳ hỏi:

- Em còn không mau lên xe?

- Nhưng mà... chúng ta đi đâu bây giờ?

Lâm cười khở, không biết Lam rốt cuộc là cô gái thế nào, nếu mô tả về cô ấy nên mô tả thế nào mới đúng. Rõ ràng chủ động mời người ta đi ăn nhưng lại không chủ đích được là sẽ đi đâu. Lâm bèn nói:

- Tôi không quá khó nuôi, cũng không có ý định bắt em dốc toàn bộ số lương ra để trả một bữa ăn. Vậy nên ăn đơn giản thôi cũng được.

- Ủm.

Lâm “ừm” nhẹ một tiếng rồi chân bước vu vơ ra phía xe, trong đầu óc vẫn trống rỗng và không biết từ “đơn giản” của sếp Tổng có nghĩa là gì. Đối với người giàu có như anh và với người bình dân như cô, từ “đơn giản” hẳn là rất khác nhau. Thấy Lam vẫn ngờ nghệch như thế Lâm bèn tiến lại nắm tay cô kéo đi.

- Về nhà em đi!

Sau đó người và xe bon bon trở về nhà Lam, Lam có phần ngại ngùng, lại áy náy. Bình thường toàn là do sếp Tổng chủ động đến nhà cô, lúc có việc này lúc lại có việc khác. Hôm nay lại là ăn tối ở đây, cô ngẫm nghĩ thì thấy

chuyện này có vẻ không được bình thường cho lắm, hình như với khoảng cách thứ bậc giữa sếp và nhân viên như bây giờ thì hơi gần quá, lại thân mật quá. Nhưng thế thì biết làm thế nào? Người và xe đều đang ở trước cửa nhà cô rồi.

Lam vào bếp lúi húi chuẩn bị một vài món ăn đơn giản, vì cô sống một mình nên không quá chú trọng đến việc ăn uống. Lúc này Lâm ngồi bên ngoài vẫn đang xem xét hồ sơ. Hình như không lúc nào thấy anh ngồi nghỉ, đúng là làm sếp Tổng không đơn giản một chút nào. Lam thỉnh thoảng ngó ra ngoài nhìn Lâm rồi khẳng định lại câu nhận xét đó.

Cuối cùng những món ăn cũng được đặt trên bàn, món ăn đơn giản nhưng nóng sốt và nêm nếm vừa ý, lại dậy mùi thơm nức mũi. Lâm ngồi bên ngoài nhìn vào buồng một câu hỏi:

- Xong rồi à?

- Sếp mau vào bàn ăn đi!

Lam hăng hái sắp bát đĩa và những món nước chấm ra bàn. Nhìn lại thành quả của mình cô mới thấy thật ra tay nghề của cô vẫn còn khá lắm, chắc cũng có thể dùng làm vốn liếng đi lấy chồng. Hai người ngồi vào bàn ăn, lại ngồi đối diện nhau, gấp thức ăn rất chăm chú. Một người đang cố gắng tận hưởng bữa cơm được mời mọc lần đầu tiên, còn một người cố gắng ngược nhìn và chờ đợi câu nhận xét từ vị khách của mình.

- Thế nào?

Lâm không nén nổi tò mò bèn hỏi, ánh mắt cô háo hức chờ đợi.

- Đây đều là những món em thích ăn?

Lâm vẫn gấp đều tay, đưa vào bát ăn rất từ tốn, nhai chậm rãi, cử chỉ tao nhã, khiến người đối diện thấy mình như hạng phàm phu tục tử.

- Ừm. Có món nào anh không ăn được không?

- Em ăn được thì tôi cũng ăn được.

- Thế... có ngon không?

- Không tệ.

Lâm thản nhiên đáp lời, vẫn từ tốn gấp thức ăn vào bát mình, thi thoảng cũng gấp thức ăn vào bát cho Lam như thể anh là chủ nhà còn cô mới là

khách. Lam thấy vốn dĩ sếp Tổng có năng khiếu làm chủ trong mọi lĩnh vực, trong mọi tình huống. Lần nào đến nhà cô cũng rất tự nhiên, đến cô còn thấy lạ lẫm, không biết rốt cuộc mình mới là chủ nhà hay là anh.

Không khí ăn uống giữa hai người có phần hơi khác lạ, sau mấy câu hỏi đáp ban đầu thì ai cũng im lặng. Đột nhiên Lâm bỏ đũa, ngồi chống tay lên cằm, đưa mắt nhìn Lam. Anh có cảm giác như một gia đình nhỏ, một tổ ấm nhỏ, có một người vợ ngoan ngoãn chờ anh về sau khi tan làm, ngoan ngoãn nấu nướng cho anh ăn, lại cùng ngồi ăn với anh bữa cơm nóng sốt. Cái ý nghĩ ấy khiến con người ta cảm giác được vị ngọt của hạnh phúc, lan tỏa nhẹ nhàng trong tim. Ý thức được Lam đang nhìn mình, Lâm khẽ hắng giọng:

- Em nhìn gì? Tôi xong rồi. Em cứ ăn đi!

Lam tiếp tục cúi ăn, vốn định gợi chuyện gì đó để nói cho đỡ im lặng quá, giờ bị sếp Tổng giục luống cuống không nghĩ ra mình nên nói gì vào lúc này. Cứ ấp úng một lúc, cô lại mở lời:

- Về dự án mà sáng nay tôi nói, sếp có thấy khả quan không?

Lâm hơi nhúu mày, vừa ăn vừa nói, rất bất lịch sự, đúng là chỉ có cô ấy mới làm được như thế.

- Em cứ ăn xong đã, công việc để bàn sau.

- Nhưng tôi muốn nghe!

Lâm chẹp miệng một cái, Lam biết ý lại cúi xuống ăn. Anh thấy đáng vẻ của cô “lúng túng như gà mắc tóc”, biết rõ cô đang ngại ngùng, má ửng hồng không biết do khi nãy nấu nướng hơi nóng bốc lên hay tự ngồi nghĩ ngẩn ngơ rồi xấu hổ. Lúc Lam ngẩng lên có hạt cơm dính ở má, Lâm nhồm người dậy đưa tay lấy hạt cơm trên má cô, tùm tùm cười:

- Thật ra thì em bao nhiêu tuổi rồi?

Lam còn định trả lời thật, rằng cô hai mươi ba tuổi, chỉ vài tháng nữa thôi sẽ tròn hai mươi tư. Nhưng chừng năm giây sau cô mới biết hóa ra anh đang trêu đùa cô. Cô không đáp lời, hừ mũi một cái, vẻ mặt vô cùng bướng bỉnh.

Cuối cùng Lam cũng ăn xong, Lâm cùng cô dọn dẹp, lúc cô rửa bát đã cố sức đuổi anh ra ngoài nhưng anh vẫn ngoan cố đứng bên cạnh, lý do của anh rất buồn cười.

- Em cứ rửa bát đi. Xong rồi còn phải úp bát lên chạn, người em ngăn như

thế, có tôi giúp không tốt hơn sao?

Đúng là sếp Tổng rất tự tin. Lam không đuổi được Lâm ra ngoài đành để anh đứng bên cạnh, lúc này hai người mới tiếp tục nói chuyện về dự án của Lam. Lam trình bày với Lâm tất cả những ý nghĩ trong đầu cô, cả những phác thảo mới nhất cô vừa có ý định bổ sung vào. Thậm chí đến chuyện màu sơn chủ đạo của quán Café Alo cô cũng nói với anh. Thấy vẻ hào hứng của cô, Lâm gật gật đầu:

- Cũng không tồi.

Sau đó hai người ra bàn uống nước, Lâm muốn đưa cho Lam xem một số bản phác thảo về quán café mà anh cho là sẽ có ích giúp cô định hình rõ hơn đối với dự án của mình. Lam như được mở rộng tầm mắt, cơ man là những thiết kế đẹp đẽ và tinh tế. Như nghĩ ra điều gì, mắt cô lại sụp xuống:

- Nhưng còn phải chờ tín hiệu từ nhà đầu tư đã. Thật ra họ đã nói gì đâu, toàn là tôi tự mơ tưởng đó thôi.

Cảm xúc của Lam thay đổi nhanh như chớp, vừa mới vui vẻ hào hứng, ngay lập tức lại trầm ngâm buồn bã. Lâm nhìn dáng vẻ của cô không khỏi lắc đầu chép miệng. Một lát sau anh hỏi:

- Em có tự tin với dự án này không?

- Thật ra thì...

- Em phải tin vào mình thì mới làm cho đối tác tin tưởng vào em được.

Lam gật gật đầu, chạy vào trong lấy ra một đĩa táo, lúc đi ra thì vừa đi vừa nói:

- Sếp Tổng, cảm ơn anh!

Lâm không nói gì, với tay cầm một quả khi đĩa táo còn trên tay Lam, anh quay mặt nhìn sang chỗ khác, không biết nên đáp lại lời cảm ơn của Lam như thế nào bèn im lặng. Thật ra có rất nhiều cách để nói cảm ơn, cô cũng không cần phải khách sáo với anh như thế. Càng khách sáo càng chứng tỏ anh với cô chỉ là mối quan hệ xã giao bình thường. Lâm không thích thế. Lúc quay người lại nhìn thấy Lam vẫn đang chăm chú xem những bản phác thảo, tay cầm một quả táo cắn dở, tay kia lật từng trang xem xét kỹ lưỡng như thể muốn xem đến đâu là nhớ sâu đến đó. Lâm nhìn theo dáng vẻ của cô mà cảm

giác như có cơn gió mát lành vừa thổi qua tim mình. Từ ngày quen biết cô, trái tim vốn dĩ lạnh lùng của anh cũng biết sự sôi, nhiệt thành, vốn dĩ một trái tim bình thường cũng biết lúc đau đớn nhớ thương, lúc lại êm dịu ngọt ngào. Rất khó có thể diễn tả cảm xúc của Lâm lúc này. Được gần gũi bên Lam, được vui cùng niềm vui của cô, lo cùng nỗi lo của cô, đó chính là điều mà anh cố gắng từng chút từng chút một. Khi Lam ngẩng mặt lên thấy sếp Tổng đang nhìn mình, cô hơi á ngại, lại cúi đầu xuống thấp hơn. Một giây sau đã cảm nhận rõ rệt hơi thở của anh phả vào gần khuôn mặt mình, cô chỉ vừa ngẩng lên đã chạm vào môi anh. Một nụ hôn phớt nhẹ có vị táo thơm ngọt, có chút mềm mại và ấm áp ép khế lên bờ môi cô. Cô lúng túng toan đẩy sếp Tổng ra, anh nắm lấy tay cô, siết khế, nụ hôn lại sâu hơn, mạnh mẽ hơn.

- Sếp...

Lời chưa kịp nói ra thì cô bị chặn bởi trọn vẹn một nụ hôn khác, từ tốn, chậm rãi nhưng vô cùng mãnh liệt. Sếp Tổng đặt tay bên hông cô, kéo cô vào lòng mình, nụ hôn cũng cứ thế sâu dần, sâu dần. Lam mơ hồ ý thức được rằng mình đang trong vòng tay sếp Tổng, cũng lại đang nép vào người anh. Giống như có ma lực, Lam không thấy khó chịu, ngược lại cảm thấy rất bình yên. Mặc dù khuôn mặt sếp Tổng như ảo ảnh khiến cô ngỡ rằng đây là một giấc mơ, nhưng cử động của anh khiến cô tin giấc mơ là có thật. Một lúc sau mới thấy Lâm nói lỏng bàn tay ra một chút, ngẩng đầu hôn lên trán Lam.

- Đừng gọi anh là sếp Tổng!

- Nhưng mà...

- Từ nay, mỗi lần em gọi anh là sếp Tổng, anh sẽ có cách để chặn lời em nói ra.

Lâm đặt điểm nhìn vào đôi mắt lấp lánh của Lam, anh nhìn thấy những run rẩy đầu tiên nơi cô, cảm giác được tim cô đập liên hồi, đôi môi cô thắm đỏ do những nụ hôn sâu mãnh liệt vừa rồi để lại. Lam thấy sếp Tổng đúng là quá bá đạo. Đã cưỡng hôn rồi mà vẫn nghĩ ra cách để chặn miệng đối phương. Cô thì quá nhỏ bé, lại quá yếu đuối, sao đấu nổi với anh?

- Nghỉ sớm đi, mai anh qua đón!

- Nhưng mà...

Lâm hơi nhú mày, Lam vẫn ngoan ngoãn trong vòng tay anh. Cô như sợ hãi điều gì đó, lí nhí rất nhỏ:

- Bạn gái của sếp Tổng... à không, bạn gái của anh...

Lâm bật cười, hóa ra cô ấy còn ngây ngốc đến độ không nhìn ra tình cảm của anh. Chắc sợ hãi rằng phút vừa rồi là phút yếu lòng của sếp trước nhân viên, anh đành vuốt những sợi tóc mái xòa xuống trán, cố định khuôn mặt nhỏ bé của cô đối diện với ánh nhìn của mình.

- Cho em thêm thời gian từ giờ đến sáng mai để suy nghĩ. Lam à, em đừng quá ngốc như thế!

Nói rồi Lâm ra về, trước khi về anh còn không quên dặn cô đi ngủ sớm. Nhưng quả thật Lam không thể chợp mắt được dù chỉ là một phút. Rốt cuộc con người khi này đối diện với cô là ai? Có đúng đó là sếp Tổng cô vẫn biết hay không? Người này ân cần với cô cũng có, nhẹ nhàng bảo ban cô cũng có, nhưng lạnh nhạt với cô cũng có, lúc lại không đếm xỉa gì tới lời nói của cô. Có thứ tình yêu nào như thế không? Huống hồ cũng chưa từng nói yêu cô, bắt Lam tin làm sao cô có thể tin ngay được?

Trong khi để lại cô gái với một mớ bòng bong, Lâm ra về tỏ ra vô cùng khoan khoái. Cuối cùng cũng không cần phải giấu giếm tình cảm của mình dành cho Lam. Anh không định để cô sợ hãi mà trốn tránh anh, nhưng chính vì cô quá đáng yêu trước mặt anh, khiến anh không kìm lòng được. Nụ hôn ấy cũng là vì cô quá bất cần, lúc ăn táo còn làm vương lại một chút bên khoe miệng. Lâm tủm tỉm cười, cứ thế anh thấy vô cùng thú vị. Cuộc sống này vốn không ngọt ngào như thương trường mà anh lăn xả, ít nhất cũng có một người cần anh bảo vệ, có một người nép vào bên cạnh anh, có một người khiến anh thấy niềm vui là điều quý giá vô cùng.

***

Sáng hôm sau, đúng hẹn, Lâm đứng chờ Lam trước cửa. Khi cô ra khỏi cửa đã nhìn thấy sếp Tổng đứng khoanh tay trước ngực dựa vào xe chờ đợi mình. Trời hôm nay rất đẹp, vốn dĩ tiết trời khi vào thu thường rất dễ chịu, bầu trời cao xanh thẳm, nắng sớm vương một vài tia mảnh lên tóc, đậu lên vai hết sức khê khàng. Lam cũng thấy tâm trạng của mình phấn chấn hơn, mặc dù nghĩ đến nụ hôn tối qua của sếp Tổng cũng khiến cô hơi ngại ngùng. Bình thường cô cư xử với anh rất tự nhiên, thậm chí còn có thể ương bướng cãi lời anh, nhưng tự nhiên cảm giác khoảng cách giữa hai người gần lại, đến mức chẳng còn một tấm màn vô hình nào chắn giữa hai người nữa cả.

- Em vẫn thường dậy muộn như thế này à? Hay là qua nhà anh ở, chúng ta

cùng dậy sớm, cùng tập thể dục, cùng ăn sáng, cùng đi làm...

- Sếp Tổng...

Lam vừa tiến lại gần anh thì anh mỉm cười, lời cô vừa nói ra lại bị chặn lại bởi một nụ hôn.

- Anh đã nói rồi, đừng gọi anh là sếp Tổng.

Lam nhớ đến lời dặn của anh hôm qua, gật gật đầu mấy cái, sau đó khi lên xe còn cố vót vát:

- Nhưng ở công ty vẫn phải gọi anh là sếp Tổng chứ!

- Tại sao?

- Thì em là nhân viên của anh mà.

Lâm im lặng. Thiết nghĩ, trái tim anh cô cũng đã nắm giữ được rồi, còn sợ không được làm phu nhân của sếp Tổng hay sao? Lúc bấy giờ mọi người mới phải cúi mình trước cô, cô cũng không cần phải gọi là anh sếp Tổng nữa. Nhưng ở địa vị của Lam có lẽ cô sẽ không quen, chưa kịp thích nghi nhanh như thế, cũng có thể cô không muốn mọi người trong công ty bàn tán về mối quan hệ với cấp trên. Lâm chỉ nhoẻn cười, chăm chú lái xe, đối với anh những điều đó có thể điều chỉnh sau này, chỉ cần có được cô ở bên cạnh. Và nhất là, chuyện của cô với Bảo cũng không nên kéo dài thêm nữa.

- Vậy thì tùy em. Nhưng lúc có hai chúng ta thì phải gọi theo cách của anh.

Lam gật gật đầu, nhìn ra phía ngoài ô cửa xe, ngắm nhìn đường phố lướt ngang qua mình. Cô có cảm giác mơ hồ như đây không phải là thật. Thậm chí cô còn nghĩ vì mình đã quá ôm mộng tưởng về anh nên mới có giấc mơ ngô nghê đến thế. Nhưng sáng nay khi mở mắt ra có thể thấy tận mắt anh đang đứng chờ mình, lúc lại gần còn cảm giác được anh hôn mình, mùi hương cơ thể anh quyến rũ, mùi nước hoa trên áo anh thoảng qua mũi khiến cô tin rằng không có giấc mơ nào chân thực đến thế. Cô mỉm cười, thấy hạnh phúc, tim rung động, nhịp thở cũng trở nên nhanh hơn, bắt giác lại ngại ngùng.

- Còn chuyện anh bạn em sao rồi?

Lâm nhắc khiến Lam bưng tỉnh, cô vẫn chưa có dịp gặp lại Bảo. Mặc dù tình hình của anh luôn được thông báo với cô nhưng cô còn chưa nói với anh về chuyện dự án. Cô thấy mình đúng là bất cần, vội vàng trả lời:

- Em cũng chưa gặp anh ấy. Nhưng chắc chiều nay sau khi tan làm em sẽ đi gặp.

- Ừm. Nếu không thì làm buổi sáng ở công ty thôi, chiều cho em nghỉ làm đi gặp người ta.

- Không cần phải thế đâu, em cũng không cần vội thế.

- Nhưng anh thấy cần. Chuyện tình cảm nên giải quyết rõ ràng, sau đó công tư phân minh, có thể em mới giúp bạn mình được.

Lam lại gật đầu. Hình như dạo gần đây sếp Tổng nói gì cô cũng thấy đúng. Chuyện giữa cô và Bảo đúng là nên nói với nhau một lần cho rõ ràng, bây giờ cô và sếp Tổng cũng đã... Cũng đã làm sao? Tự nhiên Lam bí từ, mặt chột đỏ lên. Cũng chỉ mới là hôn nhau thôi...

- Đã từng hôn, từng ôm, thậm chí em cũng đã nằm trên giường của anh, còn mặc áo của anh. Như thế đã đủ lý do chưa?

Lam ngạc nhiên nhìn Lâm, anh giống như cái sẵn phần mềm nào đó trong não của cô, khi cần chỉ nhìn vào đó và đọc vanh vách ra những suy nghĩ bên trong cô. Nhưng sự thật thì không phải vậy, sếp Tổng dù tài giỏi đến đâu cũng vẫn là một người bình thường, những lời anh nói chính là tiếp ý của câu trước, đưa cho cô một lý do để nhìn nhận anh mới chính là người đàn ông của cô, và cô cũng chính là người phụ nữ của anh, thuộc về anh chứ không phải là một người nào khác.

Đến công ty Lam vội vàng đẩy cho Lâm đi trước, cô sợ người khác nhìn thấy hai người đi cùng nhau sẽ dị nghị. Lâm cười khổ, anh không thích yêu lén lút như thế này, nếu có dịp anh còn muốn công khai cho tất cả nhân viên trong công ty được biết. Nhưng vì tôn trọng Lam, anh cũng không muốn cô phải suy nghĩ nhiều, bèn chiều theo ý cô. Lâm gọi cho trợ lý của mình rồi đi lên luôn phòng họp, nhờ Lam lên phòng anh lấy một số giấy tờ cần thiết. Hai người chia nhau đi theo hai hướng, tâm trạng cũng rất khác nhau. Trong khi Lâm thì tận hưởng niềm vui sau thành quả tấn công đồn địch, Lam thì bối rối ngượng ngùng, vẫn lẫn lộn không biết giữa hai người có phải là tiến triển quá nhanh rồi không. Nhưng cũng không thể không thừa nhận rằng tình cảm giữa hai người rất tốt đẹp, cũng cho cảm giác hạnh phúc rất chân thực. Đúng vậy, chính là thứ hạnh phúc mà Lam vẫn chưa thể tìm được từ trước khi gặp Lâm.

Lên đến phòng sếp Tổng, Lam khê khàng tìm từng tập hồ sơ theo như yêu cầu của anh. Phòng của sếp Tổng lúc nào cũng gọn gàng, vốn dĩ anh là người rất quy củ, lại rất sạch sẽ, anh không cho phép đặt giấy tờ lộn xộn một góc nào đó rồi rồi tinh rồi mù. Thế nên theo lời anh dặn, Lam tìm chồng hồ sơ bên phải, vừa đặt tay vào đã có thể nhìn thấy biên bản họp buổi hôm nay. Cúi người xuống một chút, Lam thấy ngăn tủ còn để mở, cô định đóng lại cho sếp Tổng thì thấy bên trong có một quyển album ảnh đang lật dở. Không nén nổi tò mò, Lam kéo ngăn tủ ra, cầm lấy quyển album. Trên tay cô bây giờ là những tấm ảnh hai người chụp chung trong chuyến công tác Đà Nẵng, hình như mặt sau của một tấm ảnh còn ghi dòng chữ rất nhỏ, lại rất gọn gàng, nếu nhìn tinh mắt có thể thấy rõ:

“Ngọc Lam ♥ Phan Lâm. Kỷ niệm Đà Nẵng 08/08/2013”

Lam bật cười, không nghĩ rằng sếp Tổng lại có trò trẻ con đến thế. Như vậy là hình như anh đã thích cô từ trước chuyến đi công tác. Lam lần mò về quá khứ, nhớ lại chuỗi ngày quen anh, mọi kỷ niệm quá đỗi ngọt ngào len khê vào tim, trong lòng cô vang lên thanh âm của hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc tồn tại chưa quá lâu thì cô lập tức bị rơi vào vực thẳm. Đó là khi cô đặt quyển album trở về chỗ cũ, thấy một tập hồ sơ trong đó ghi rõ tên công ty Tổng ở nước ngoài, thêm vào đó là một công ty con khác bị rút vốn đầu tư theo chỉ thị của cấp trên, có chữ ký của sếp Tổng ngay ngắn bên dưới. Không đâu xa lạ, chính là công ty của Bảo. Lam choáng váng, đầu óc cô như không tỉnh táo nữa, chỉ nhớ mang máng rằng Bảo từng kể tên công ty này cho cô nghe, chính là công ty đã ngừng đầu tư vào công việc làm ăn của anh, giáng một đòn chí mạng vào mầm xanh đang vươn lớn từng ngày của Bảo. Lam sợ hãi lùi lại một bước, cảm thấy bất lực, giận run lên. Trong đầu cô lúc này có quá nhiều suy nghĩ mơ hồ. Cô bỗng sợ hãi người có tên là Phan Lâm, người có quyền lực và những kế sách nằm ngoài sức tưởng tượng của cô. Cô cũng sợ hãi người mà cô gọi là sếp Tổng, vừa mới hôm qua còn đặt nụ hôn lên môi cô, hôm nay bỗng thấy môi đắng ngắt, tim như thắt lại. Lam vùng chạy ra ngoài, bỏ quên biên bản họp cần phải mang lên cho anh. Với cô lúc này mọi thứ rối bời, không thể nghĩ ngợi thêm gì nữa...

Chương 6 – Nhất định phải xa anh!

Lam tự ý nghỉ làm, gọi điện cho Yên hẹn gặp để giải tỏa những cảm xúc lúc này. Đối với Lam, việc nhìn rõ chân tướng một người mà cô thương yêu giống như lao đầu vào một thân cây to, rất đau, rất choáng váng, nhưng cũng

chỉ có thể tự trách mình đã quá bất cẩn. Vốn dĩ cái cây to vẫn ở yên một chỗ, không thể tự chạy ra chỗ cô để va vào đầu cô được, tóm lại là cô sai, là cô quên mất đi đường ngoài việc chú ý đi đúng đường thì còn phải luôn mở mắt thật to để nhìn cho rõ. Nhưng người với người đâu thể nói mở mắt to là có thể nhìn thấy chân tướng của họ. Lâm đối với Lam lúc nặng lúc nhẹ, lúc thâm trầm lúc lại dạt dào tình cảm. Lam khó có thể tin được rằng anh thực chất lại là một người lợi dụng cô. Cô trở nên bối rối, muốn tìm mọi cách để biện hộ cho Lâm, nhưng nhớ lại vẻ xanh xao và mệt mỏi hằn trên khuôn mặt Bảo, thấy vẻ buồn lòng của Bảo khi đứng trước mặt cô, cả sự yếu đuối của một người đàn ông trưởng thành bị tước bỏ đi tất cả vốn liếng, Lam không thể không giận Lâm.

Nhưng Yên không có nhà, Yên có cuộc họp ở công ty, ở nhà Yên bây giờ chỉ có bạn trai cô, là Tùng. Dù sao cũng không tệ, miễn không phải là nhà Lam bây giờ, vì biết đâu đấy, sếp Tổng lại tức tốc chạy sang nhà cô để xem cô rốt cuộc vì chuyện gì mà biến đi đâu mất, ngay cả khi chưa mang biên bản họp cho anh?

Tùng từng có một thời gian dài theo đuổi Yên nên Lam cũng có gặp khá nhiều lần trước đây. Chỉ là từ khi hai người Yên và Tùng dọn về ở chung với nhau Lam cũng không thường ghé qua nữa, cảm giác hơi bất tiện. Tùng mở cửa cho Lam, ánh mắt hơi ngạc nhiên khi thấy khuôn mặt cô lem nhem nước. Được Yên dặn trước nên Tùng không dám hỏi nhiều, để Lam tự nhiên ngồi xuống ghế sofa rồi đặt trước mặt cô một cốc nước chanh giải nhiệt.

- Lam, em không sao chứ?

- Vâng. Em không sao.

Lam uể oải đáp lời, cô cố gắng lắm cũng không gượng cười nhìn Tùng được. Phải, Lam vốn thế, là một người sống thật với cảm xúc của mình, không khéo léo che giấu bất cứ điều gì, kể cả khi vui hay buồn đều dễ dàng trưng hết cảm xúc của mình lên khuôn mặt, muốn đánh lừa ai đó cũng là một chuyện quá sức đối với cô. Thế nhưng lại có người đáng sợ nhường ấy, lừa dối cô, lợi dụng cô, không may mắn xấu hổ, vẫn có thể xuất hiện vui vẻ trước mặt cô, vẫn có thể ân cần và âu yếm với cô, còn nói là có cảm tình với cô. Bắt Lam tin bây giờ, thà tin rằng con bò có ba sừng còn hơn là tin con người ta có tới hai quả tim. Lam ngồi co chân lên, vòng hai tay ôm lấy chân, thu mình vào một góc nhỏ xíu trên ghế sofa. Trong đầu cô lúc này có bao nhiêu suy nghĩ, có bao nhiêu cay đắng, đều theo nước mắt giàn giụa trôi xuống má,

nóng và bỏng rát, đến cổ họng cũng thấy đau. Tùng ngồi đối diện qua bàn nước, thấy dáng vẻ của Lam như vậy có thể hình dung thấy cô đã chịu sự đả kích lớn thế nào. Cuộc sống của Lam vốn bình yên, giống như một cái ao nhỏ chỉ có vài ba con ốc, bây giờ có một con cá to lạc vào đó, quấy đuôi liên tục, nước bắn lên tung tóe, Lam không thể không bị ảnh hưởng. Tùng là người từng trải, cũng biết rất rõ cá tính của Lam, anh chỉ lặng im cho đến khi cô bình tâm trở lại mới bắt đầu hỏi chuyện.

- Em sao rồi, cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?

Lam không đáp, chỉ lắc đầu. Với cô bây giờ chỉ có duy nhất một ý nghĩ, đó là phải rời xa Lâm, phải tránh xa anh ra, bởi chút niềm tin gây dựng với anh đã vỡ tan rồi. Trong đầu Lam lúc này chỉ có duy nhất một ý nghĩ đó mà thôi. Một người cô vừa thương, vừa yêu, lại vừa hận.

- Chuyện về Bảo hay chuyện về Lâm?

Dù sao thì Lam cũng thấy Yên đúng là một người nhiều chuyện. Chuyện của Lam với Bảo thì Tùng có thể biết đã đành, đằng này đến chuyện với Lâm mà anh cũng biết. Lam thở dài.

- Yên kể gì cho anh nghe rồi? Kể chuyện em với Lâm ấy, không phải với Bảo.

- À, cũng không có gì, chỉ nói Lâm có vẻ thích em, đang theo đuổi em. Bây giờ đang là giờ đi làm, lại không thấy em ở công ty mà chạy về đây, mặt mày ủ dột, anh đoán không phải Bảo bắt nạt em, chỉ có thể là Lâm thôi.

Lam tự nhủ, nếu chỉ là Lâm bắt nạt cô thôi thì có thể nào cô cũng cố chịu đựng được, nhưng đâu chỉ vậy, anh còn bắt nạt Bảo, người luôn có một vị trí quan trọng nhất định đối với cô. Như thế là Lâm đã hai lần làm cô tổn thương. Lam kể cho Tùng nghe về chuyện Lâm đã làm, chuyện mà hôm nay cô tận mắt có thể xác nhận được. Tùng trầm ngâm lắng nghe, được một lúc anh đi ra tủ lạnh lấy hai lon bia, bật nắp rồi đặt một lon bia lên tay Lam.

- Đừng uống nước chanh nữa, uống bia đi!

Nói đoạn anh tự chạm lon bia trên tay mình vào lon bia trên tay Lam, Lam cũng không quan tâm lắm, tu một hơi, lại tiếp tục kể chuyện. Cô đã nói chuyện gì thì phải nói ra cho bằng hết, không thì sẽ thấy bứt rứt khó chịu, hơn nữa chuyện hôm nay cũng là một chuyện lớn đối với cô, càng để lâu trong người càng thấy không ổn lắm, bèn kể ra cho xẹp bớt quả bóng giận khổng

lồ.

- Lam, em yêu Lâm đúng không?

- Anh Tùng, em đang nói chuyện nghiêm túc mà. Em bây giờ có thể yêu thương con người đó sao?

Lam tức giận, nước mắt lại chực vỡ òa. Cô không muốn Tùng nhắc đến Lâm, chỉ nghe tên anh ấy thôi là cô lại thấy lồng ngực đau tức, vô cùng khó chịu.

- Vì yêu Lâm nên em mới bị tổn thương nhiều như thế. Nếu em không có tình cảm với Lâm, em sẽ có cách xử lý của riêng mình. Bây giờ với em Bảo và Lâm đều quan trọng, em không biết nên đứng về phía ai. Bảo là người em muốn giúp đỡ, nhưng Lâm lại là người khiến Bảo phá sản. Ngược lại, Lâm là người em yêu, nhưng anh ta lại làm em thất vọng, rơi vào đau khổ. Anh nói có chỗ nào sai không Lam?

Lam im lặng, cô không biết Tùng có nói sai điều gì không, nhưng anh nói đến đâu tim cô như mở ra đến đó, giống như đám bụi rậm chắn đường được phát quang, dù có bị gai đâm vào chân ứa máu cũng cảm thấy không còn tăm tối nữa.

- Nếu là thế thật, thì em phải làm sao?

Lam mếu máo, khuôn mặt tội nghiệp ngược đôi mắt đầm nước lên nhìn Tùng. Tùng mỉm cười:

- Em lo gì chứ? Ai thắt dây sẽ là người đi mở dây. Anh thấy em cứ vô lo vô nghĩ, cứ sống như bình thường em vẫn sống, như vậy không phải tốt hơn sao.

Chỉ vừa nãy thôi Lam đã thấy Tùng như rất thấu hiểu cô, nhưng vừa nghe anh nói vậy, cô thấy mình đã lầm. Tùng rõ ràng là không hiểu gì cả, cô mà có thể bỏ mặc thì cô đã không còn là cô nữa.

Vừa lúc đó thì Yên về, cánh cửa mở toang, theo sau Yên là Lâm. Lâm nhìn Lam không chớp mắt, lại thấy trên tay Lam có sẵn một lon bia, vôi vàng đến gần. Mặc dù khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng nhưng Lâm vẫn cố tỏ ra bình thường nhất có thể, thêm một chút cúi kính đúng với phong thái sếp Tổng mọi khi:

- Lam, đang giờ làm em còn đi đâu?

Lam im lặng, nhìn xoáy vào mắt Yên, Yên chỉ cười, không có một chút

biểu cảm nào khác. Lam thấy rất thất vọng, tại sao người bạn thân thiết nhất của cô lại bán đứng cô? Bây giờ tâm trạng của cô đang rối bời, cô không biết sẽ đối diện với sếp Tổng như thế nào. Nói là sẽ nghỉ việc? Với lý do gì được đây? Nói là hôm nay mệt nên không muốn đi làm nữa? Như thế thì có hèn nhát quá không?

- Sếp Tổng, tôi không muốn nói chuyện với anh.

Cuối cùng Lam cũng có một quyết định sáng suốt. Nếu đã không biết nói gì thì tốt nhất là không cần phải nói.

- Được. Em không muốn nói chuyện với anh thì anh sẽ nói chuyện với em. Chúng ta ra khỏi đây đã!

- Tại sao lại phải đi? Tôi muốn ở đây, muốn ở đây!

Lam gần như hét lên khiến Yên và Tùng đều nhú mào nhìn nhau, cả hai nhún vai không biết nên làm thế nào với cô gái này.

- Em hét cái gì mà hét? Em có phải trẻ con đâu. Muốn biết nguyên do vì sao thì phải nghe người khác nói đã chứ. Em cứ thế khép anh vào tội mà em định đoạt, rồi tự ý ra khỏi tầm mắt của anh, anh không chấp nhận!

Vẫn là sếp Tổng có khẩu khí ngút trời, chỉ vừa nói thôi đã khiến Lam im bật, ngơ ngác nhìn anh. Cuối cùng Lam không biết cô là người đang ở thế được giận hay là sếp Tổng được giận cô? Cô còn chưa kịp suy xét thì như mọi khi, sếp Tổng nắm lấy tay cô kéo đi, lần này không nắm quá chặt nhưng cũng đủ mạnh để cô không thoát ra khỏi anh được. Lam ngoái đầu cầu cứu hai người kia, nhưng cô lại ngây thơ không biết rằng Yên với Tùng đã có thể sống chung với nhau nghĩa là ý kiến cả hai như một. Vừa nãy Tùng có nói hãy để người thắt dây đi mở nút thắt, lát sau lại thấy Yên dẫn Lâm về, rốt cuộc chỉ có Lam là đáng thương, những lúc thế này không biết nên bầu vùi vào đâu nữa.

***

Lâm đưa xe ra đường quốc lộ, vòng vèo qua mấy con đường lớn mà Lam không biết tên, cũng không biết chúng dẫn đến đâu. Vì không chống cự hay đôi co lại được với anh nên cô chọn cách im lặng. Người ta vẫn nói: “Im lặng là vàng”. Cô trẻ con nghĩ rằng nếu cô im lặng anh chỉ có thể nói chuyện một mình, chính là tự độc thoại, khác chi một người thần kinh có vấn đề. Càng ngẫm Lam càng thấy nên làm như thế, cũng chẳng mấy khi cô có thể khiến

sếp Tổng thành một người thần kinh có vấn đề. Đúng là hiện tại tâm trạng của Lâm rất không tốt. Anh không biết sắp xếp câu từ thế nào cho ổn, không biết nên giải thích chuyện nào trước với Lâm. Anh chỉ biết sẽ phải tìm thấy cô, để cô bên cạnh mình, rồi đi đâu đó yên tĩnh cùng ngồi xuống nói chuyện. Mới nghĩ đến đó anh lập tức đi gặp Lâm, còn chưa biết nên nói với cô những gì.

Đi trên đường rất lâu, cuối cùng cũng có lúc Lâm cho xe dừng lại. Lâm nhận ra hai người đang ở trước một bãi biển thưa người. Lúc này trời đã chuyển sang tím đỏ - thứ màu hanh hao buồn, hoang hoải một cảm giác cô độc bám víu lấy những người lênh đênh trên biển. Lâm bất giác thở dài. Giờ thì đối diện với Lâm cô sẽ nói gì, sẽ tra hỏi anh chuyện anh làm, nếu anh thừa nhận thì sao? Hẳn là cô rất đau lòng. Còn chuyện có thể tha thứ được cho anh hay không cô cũng không rõ, cảm giác đó rất mơ hồ. Nhưng không giống như những gì cô nghĩ, Lâm đứng bên cạnh cô, nhìn tóc cô bị thổi bay bởi gió biển, vén chúng cài lên vành tai cô, anh lại nhìn ra phía xa xăm, tay khoanh lại trước ngực, dáng vẻ vô cùng điềm tĩnh, như không hề để ý gì đến chuyện Lâm đang nghĩ.

Hai người vẫn đứng đó một lúc lâu, không ai mở lời trước, gió biển trở nên mạnh dạn hơn, lùa vào mặt, lùa vào cả tim nghe lạnh buốt. Lâm bất giác nắm hai tay mình lại, cảm thấy nếu không nói ra thì mọi chuyện cũng bị gió biển thổi bay đi mất. Một lúc sau sóng biển cũng cuốn tất cả ra phía ngoài khơi xa tít tắp đường chân trời, lúc về chắc sẽ rơi rụng chẳng còn được bao nhiêu nữa. Vừa lúc đó Lâm quay sang đối diện Lâm, khoác áo vest của mình cho Lâm, nắm lấy tay cô, anh nhìn sâu vào đôi mắt ngân ngấn nước của Lâm, hôn khẽ lên đó. Lâm không hiểu tại sao mình lại đứng như hóa đá, lại ngoan ngoãn để anh chạm vào mình, cô cũng không vùng ra khỏi anh được.

- Tại sao lại phải khóc? Cứ tìm anh mà trút giận, không phải em rất ghét anh sao? Ghét một người mà lại phải dày dạn bản thân mình thế này thì thiệt thòi quá rồi!

Lâm nói từng tiếng rất khẽ, nhưng vẫn đủ vang bên tai cô, giọng nói của anh bây giờ không giống như mọi khi, lần này có cảm giác trầm hơn, hơi khan và phảng phất tâm trạng.

- Chuyện với Bảo, là anh sai rồi!

Nói rồi Lâm kéo vai Lâm tựa vào người mình, để cô nhỏ bé thuộc về trọn

vẹn vòng tay ôm của anh. Anh đặt cằm lên tóc cô, ngược mắt lên nhìn những vì sao đêm. Không phải là anh sai, mà vốn dĩ thương trường là chiến trường, chuyện đầu tư và số liệu sổ sách không thể báo về sai, càng không được phép quyết định sai. Nếu không áp đảo kẻ khác thì sẽ bị kẻ khác chèn ép mình. Nhưng Lam không hiểu, đặt vào vị trí của Bảo cô ấy càng không hiểu. Cô ấy sẽ cảm thấy Bảo bị ức hiếp, cảm giác như anh cậy là ông chủ lớn thì có thể thẳng tay với những công ty mới như của Bảo. Lâm không giải thích, cũng không phân bua với cô, anh không muốn tính toán thiệt hơn với Lam, anh chỉ cần cô bên cạnh, sợ hãi cảm giác cô rời xa anh. Lần này, anh nén một tiếng thở dài, hạ một bậc cái “tôi” của mình, chính thức nói lời xin lỗi cô.

- Sếp Tổng, chúng ta không hợp.

Lam buông một câu lạnh lùng rồi đẩy người anh ra xa khỏi mình. Dù lực tay cô rất yếu nhưng Lâm cũng không thể níu giữ cô. Anh ngơ ngàng nhìn Lam, khuôn mặt cô mơ hồ là bóng nước, in trong đó những điều sâu thẳm, Lâm cố gắng cũng không thể đọc được trong ánh mắt đó những suy tư gì.

- Chúng ta không cùng một thế giới sống, chúng ta vốn không thể ở bên cạnh nhau. Không phải là chuyện của Bảo mà sau này còn rất nhiều chuyện. Sếp Tổng, cảm ơn anh! Vì đã...

Lâm đưa ngón tay lên chặn ngang lời cô định nói. Anh vốn dĩ thấy câu “Sếp Tổng, cảm ơn anh!” mọi khi Lam nói vẫn dễ nghe hơn. Lần này câu nói đó nặng nề quá, câu sau cô định nói ra anh sợ rằng không đủ can đảm để nghe.

Cả hai người cùng giữ im lặng rất lâu, cùng nhìn vào mắt nhau, cùng lắng nghe tiếng tim đập, cùng lắng nghe tiếng sóng biển. Tất cả mọi âm thanh dù là rất nhỏ cũng có thể nghe được, nhưng những tiếng gào thét rất lớn vọng trong tâm tưởng thì mãi mãi không thể lắng nghe nhau. Chính là lúc này Lâm cảm thấy Lam quá bướng bỉnh, cô không bị khuất phục trước tiền tài địa vị, cũng không khuất phục trước sự nhún nhường của anh, cô sống với lý lẽ của riêng cô, anh đã có thể cảm nhận được rồi. Cũng chính lúc này Lam cảm thấy nên nói hết suy nghĩ của mình cho nhẹ lòng, rồi sau đó mỗi người lại trở về cuộc sống riêng của mình. Lam từng thấy cô bé Lọ Lem rất may mắn, khi tìm được hoàng tử của mình sẽ sống một cuộc sống hạnh phúc mà bất cứ cô bé nào cũng mê thích. Nhưng Lam lại không muốn là cô bé Lọ Lem, cũng chẳng còn nhỏ dại để tự huyễn hoặc mình vào câu chuyện cổ tích ấy. Lâm chính là đời thực, và Lam đang sống trong đời thực. Cô không hiểu rõ anh muốn gì,

anh cần gì, càng không hiểu rõ mình có thể ngoan ngoãn nghe lời anh đến bao giờ. Như lời mà cô đã từng nói với Yên, không cùng hệ thì không thể đồng cảm, dù có hơi cực đoan nhưng bây giờ Lam lại cảm thấy cuộc sống cũng vốn là như thế.

Trời về khuya, trăng treo trên cao, hai người vẫn cùng đứng trên bãi cát. Phía xa xa có một nhóm sinh viên đi cắm trại, họ đốt một đồng lửa to, cùng ngồi dưới trăng đàn hát, ánh lửa hắt lên khuôn mặt tươi trẻ vẻ hồn nhiên, sự háo hức khám phá cuộc sống, cả những bầu nhiệt huyết căng tràn. Lam hít một hơi sâu, nghĩ đến thời sinh viên của mình từng giống họ, từng trôi qua nhẹ nhàng như thế. Cô cảm thấy thời sinh viên đúng là quãng thời gian vui tươi và đẹp đẽ nhất, nếu không nhanh tay nắm bắt thì sau này nhìn lại sẽ không có nhiều kỷ niệm đẹp. Lâm đứng bên cạnh dõi theo ánh nhìn của cô, sau đó anh ra xe, lấy máy ảnh chụp những cô cậu sinh viên kia, chụp cả những tia lửa bập bùng, chụp cảnh trời đêm. Sếp Tổng là một người thích lưu lại những khoảnh khắc cuộc sống xung quanh mình. Vốn dĩ anh luôn bận rộn công việc, nhưng dường như anh vẫn có một góc nào đó luôn tĩnh tại, chậm rãi thờ và cảm nhận cuộc sống thi vị. Giống như những tấm ảnh anh lưu lại khi đi công tác Đà Nẵng, hay những tấm ảnh anh lưu lúc này, ngay hiện tại bên cạnh cô. Thế giới phức tạp của sếp Tổng có chỗ cho cô không? Cô muốn đặt chân bước vào khu vườn riêng tĩnh tại của anh để khám phá liệu có được chào đón hay không? Lúc bấy giờ Lam mới để ý rằng, từ sau câu nói của cô anh hầu như im lặng, anh không đáp trả, không dùng lời lẽ áp đặt với cô, không làm gì cả, anh chỉ đứng bên cạnh cô.

- Đây mới chính là thế giới mà anh và em đang sống. Có niềm vui, có nụ cười, có những khoảng lặng bên cạnh nhau. Em muốn đi xa anh sẽ đi theo em, muốn dừng lại anh sẽ chờ em. Thế giới của chúng ta chính là ở bên cạnh nhau, không phải là thứ phù phiếm ngoài kia, không phải là định kiến từ phía người khác. Em biết không, Lam?

Lâm không chụp ảnh nhóm sinh viên ấy nữa, lúc này anh vòng tay qua eo Lam, đứng sát bên cạnh cô cho cô cảm giác nhẹ nhàng tin cậy. Lam không thể không thừa nhận rằng tim mình run lên vì anh, nhưng cô cũng không đủ can đảm để đi theo anh. Là anh nói sẽ đi theo cô, nhưng còn cô thì sao? Cô không đủ can đảm.

Một lúc sau cảm giác bên vai của mình có sức nặng, Lâm cúi xuống nhìn mới thấy Lam đã thiếp đi. Anh biết cô chưa thể chấp nhận anh, lại càng

không dễ dàng đồng ý quay lại với anh. Nhưng chính vì anh yêu cô nên anh có đủ tự tin để chờ đợi. Chỉ cần cô vẫn còn ở trước mặt anh, vẫn còn cho anh hy vọng, anh sẽ không để vụt mất. Sợ Lam nhiễm lạnh bởi sương đêm xuống nhiều hơn, Lâm bế cô vào xe, đặt cô nằm ở ghế sau. Cảm giác nhìn người con gái mình yêu thương đang ngủ say là thứ cảm giác bình yên rất khó định hình. Nửa thấy hạnh phúc, vui sướng hân hoan, nửa lại lo sợ, sợ cô ấy sẽ tỉnh giấc, sẽ bước ra khỏi giấc mơ của mình. Lâm không ngủ, chỉ ngồi bên cạnh ngắm nhìn Lam, anh ghép nối những kỷ niệm khi hai người ở bên cạnh nhau. Quảng thời gian ngắn ngủi ấy không thể đánh mất, càng không thể làm rơi vớ vẩn. Lâm trân trọng Lam, cũng nâng niu tình cảm của mình. Rồi cô sẽ hiểu. Chỉ cần yêu thương trao đi đủ nhiều, sẽ có lúc anh chạm đến trái tim cô.

***

Sáng hôm sau, Lam thấy mình tỉnh dậy trên giường, chợt nhớ ra rằng đêm qua đã cùng Lâm đi rất xa Hà Nội. Cô quay đầu nhìn quanh không thấy anh đâu, tự vỗ vào đầu trách mình ngu ngốc. Nếu anh xuất hiện ở đây thì cô còn mặt mũi nào đi ra đường được nữa? Rõ ràng đã nói sẽ không gặp lại anh, sẽ rời xa anh, vậy mà cuối cùng vẫn bị anh kéo đi, còn đứng bên cạnh anh quá sức thân mật. Lam bước xuống giường mới để ý trên tủ đầu giường có một mảnh giấy nhớ màu vàng chanh, trên đó ghi một vài dòng chữ ngắn gọn, có chữ ký của Lâm không lẫn đi đâu được.

“Hôm qua về muộn, anh khóa cửa rồi ném chìa khóa qua khe cửa sổ, em cố tìm nhé! Hôm nay có cuộc họp, đến sớm chuẩn bị tài liệu cho anh.

À, còn nữa, em còn giận anh cũng được, ghét bỏ anh nữa cũng được, anh sẽ không làm khó em. Nhưng đừng tự ý nghỉ việc, vì em vẫn đang là nhân viên công ty anh!

Ký tên: Sếp Tổng Phan Lâm”

Thế này thì đúng là ra lệnh đi làm rồi chứ không còn là giấy nhắc nhở nữa. Lam nhìn đồng hồ, vội vàng chuẩn bị đến công ty. Dù sao cô cũng còn công việc, có thể bỏ bê sếp Tổng chứ không thể bỏ bê công việc. Ghét anh cũng được, nhưng đừng ghét công việc, vì công việc chính là bát cơm của cô, cô không có lý do gì để từ bỏ.

Chạy đến công ty vừa kịp giờ, Lam lên văn phòng tìm giấy tờ cho buổi họp, xong xuôi đâu đó lại mang tất cả lên phòng sếp Tổng. Anh luôn có mặt ở công ty từ rất sớm. Lam cũng từng thắc mắc không biết một ngày anh dành

bao nhiêu thời gian cho việc ngủ? Hay là anh không cần ngủ? Không đúng, anh cũng đâu phải là siêu nhân!

Thấy vẻ mặt lơ đãng của Lam, Lâm đã nhìn ra cô lại đang nghĩ ngợi lung tung. Rất muốn hỏi cô để xem phản ứng của cô như thế nào, nhưng cuối cùng anh lại thôi. Anh nghĩ cô cần thêm thời gian để chấp nhận anh, vậy thì anh sẽ cho cô thời gian. Nếu lúc này anh cố bám lấy cô chắc chắn sẽ phản tác dụng. Hơn nữa anh cũng cho Tuấn thúc đẩy việc đầu tư vào dự án Café Alo của cô để cô có việc mới mà làm, ít nhất sẽ cảm thấy khuây khỏa hơn. Tất nhiên tên công ty Tổng lần trước Lam bắt gặp và tên công ty lần này đầu tư không giống nhau, nên rất khó để cô có thể nhận ra đứng đằng sau chuyện này cũng vẫn là anh. Nhưng lần này không giống lần trước, lần này là anh có thành ý giúp cô, chỉ là không tiện ra mặt, nên đành để cô tin vào may mắn.

Lâm cầm hồ sơ rồi đi lên ngay phòng họp, nhìn thấy Lam cũng không mỉm cười, không hỏi han như trước. Lam thấy hơi hụt hẫng. Cô biết giữa anh và cô bây giờ không giống như trước kia, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không quen. Mặc dù hôm qua chính cô nói rằng không muốn ở bên cạnh anh, nói rằng hai người ở hai thế giới khác biệt. Nhưng Lam cứ cảm thấy lòng dạ bồn chồn không yên, vẻ mặt Lâm không có chút biến chuyển nào khiến tim cô đập nhanh hơn. Lam nghĩ có lẽ cô phải học cách làm quen với ánh mắt Lâm nhìn cô như thế. Trên công ty là sếp Tổng và nhân viên, sau giờ làm việc thì coi như không quen biết, như thế sẽ dễ sống hơn rất nhiều.

Lam thơ thẩn đi về bàn, lúc này Yên gọi cho cô. Ban đầu Lam không định nghe máy vì còn giận Yên chuyện hôm qua, nhưng cuối cùng vẫn chọn nghe. Giọng Yên nhỏ nhẹ, vang đều ở đầu dây bên kia:

- Lam à, chuyện sao rồi?
- Chuyện gì làm sao rồi?
- Chuyện của Bảo. Chuyện của sếp Tổng.
- Anh Bảo vẫn chưa gặp được. Chắc anh ấy bận. Còn sếp Tổng... vẫn vậy thôi.
- Vẫn vậy là sao? Có phải giận quá mất khôn không? Mà có làm gì sếp Tổng không thể?

Lam ngán ngẩm thở dài. Hóa ra Yên gọi cho cô không phải để hỏi thăm cô mà là hỏi thăm sếp Tổng. Cô còn muốn mau mau chóng chóng đập máy cho

bồ tức, bên kia lập tức cất giọng:

- Lam, tao đùa thôi. Bây giờ thì nói thật này. Mà có đặt mình vào vị trí của sếp Tổng để nghĩ thấu đáo chuyện này chưa? Hay mà chỉ nghĩ sếp Tổng có chức cao quyền trọng, thích lộng hành làm gì thì làm, cậ lớn ăn hiếp bé?

- Tao... Tại sao tao lại phải nghĩ cho anh ấy? Chuyện bắt nạt Bảo không phải rõ ràng rồi sao?

Lam bất giác thấy vành tai giật giật, nóng ran.

- Ủ. Thế mới nói mà quá ngốc. Chuyện Lâm đầu tư vào công ty Bảo, bây giờ đột nhiên rút vốn ra cũng phải có lý do. Mà lý do chính đáng nhất ở đây là gì? Chính là làm ăn thua lỗ. Nếu mà là nhà đầu tư, mà còn dám để tiền cho người khác phá không?

- Yên! Mà đừng nói khó nghe như thế! Tao biết Lâm là bạn mà, nhưng Bảo cũng là bạn của tao, mà đừng...

Lam cảm thấy không ổn, giọng cô bắt đầu run. Cô xúc động mạnh khi nghe những lời Yên nói. Chỉ có điều không ngờ rằng Yên lại nghĩ về Bảo như thế.

- Lam!... Từ từ nghe tao nói đã. Chính vì trong lòng mà luôn nghĩ tốt cho Bảo, nên mà quên mất cũng phải suy nghĩ công bằng cho Lâm. Hay vì anh ấy là người đến sau nên mà hắt hủi? Hay vì anh ấy có nhiều tiền, lại có quyền nên mà tự cho phép mình làm tổn thương anh ấy? Mà sợ Bảo bị tổn thương, vậy mà đã nghĩ cho Lâm chưa?

Lần này Lam không chần chừ gì nữa mà đập máy ngay lập tức. Nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt. Đồng nghiệp xung quanh không biết lại tưởng cô vừa bị bạn trai đá. Lam ngồi thụp xuống ghế, hai tay ôm đầu, đáng vẻ đau thương đến tột cùng. Những điều Yên nói không phải Lam chưa từng nghĩ đến, nhưng vì cô vẫn tin tưởng Bảo, lại chủ quan rằng Lâm không dễ dàng bị tổn thương. Nhưng cuối cùng thì con người ta cũng chỉ có một trái tim mà thôi, hạnh phúc cũng là nó, khổ đau cũng là nó. Bây giờ làm sao có thể đặt hai trái tim của hai người đàn ông lên bàn cân so sánh? Rõ ràng nỗi đau không thể cân đo đong đếm, Lam quá ngốc rồi.

Trợ lý Tuấn Không Tóc đi qua thấy đáng vẻ đau khổ của Lam cũng không nén được tiếng thở dài. Hôm qua lúc sếp Tổng gõ cửa nhà anh còn mang theo một chai rượu mạnh, cứ thế cả đêm ngồi uống rượu và trầm ngâm không nói

gì, thi thoảng buông một tiếng thở dài. Nhìn qua cũng thấy hai người này gặp trực trực gì đó. Trợ lý Tuấn Không Tóc cúi người xuống chào hỏi Lam rất lịch sự:

- Cô Lam, cô không sao chứ? Không khỏe chỗ nào, có cần đi khám không?

Lúc này Lâm đi phía sau cũng vừa lướt qua bàn thư ký của Lam, thấy vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt cô, anh bất giác nhíu mày, trong tim nhói đau. Nhưng cuối cùng vẫn giữ được bình tĩnh, thản nhiên đi qua chỗ cô đang ngồi, đến một câu hỏi thăm thông thường cũng không có. Trợ lý Tuấn Không Tóc lấy làm lạ, lắc đầu chẹp miệng nhìn Lam, cô đã gượng cười.

- Cảm ơn anh, tôi không sao.

Nói rồi Lam đứng lên thu xếp một số giấy tờ, mang đến các phòng ban, vốn việc này cô phải làm từ nãy nhưng vì nghe điện thoại của Yên nên chưa đi. Tuấn thấy Lam đi rồi bèn lật đật vào phòng sếp Tổng, cứ có cảm giác không ổn ở đâu đó.

- Sếp Tổng, hai người không sao chứ?

- Hình như Lam bị ốm, không biết có sốt không?

- Sếp Tổng, anh còn ở đây hỏi tôi, sao không trực tiếp hỏi han người ta?

- Không cần đâu. Chuyện dự án của cô ấy thế nào rồi?

- Đã cho người đại diện liên lạc, chắc sẽ sớm ký hợp đồng thôi.

- Ừm. Cô ấy lo nghĩ nhiều rồi, chuyện này tốt nhất là nhanh hơn một chút. Chỉ cần đừng cho cô ấy có cảm giác mọi thứ quá thuận lợi, còn những việc khác cứ thế tiến hành.

- Vâng. Nhưng mà... sếp Tổng, hai người...

Trợ lý Tuấn Không Tóc vẫn không khỏi tò mò. Rõ ràng sự xuất hiện của Lam không chỉ làm cho sếp Tổng thay đổi, đến cả người trợ lý của anh cũng thay đổi rất nhiều. Lâm khoát tay ý bảo anh ta ra ngoài, Tuấn liền quay lưng đi mất, đầu vẫn suy nghĩ rất mông lung.

***

Lam trở về nhà muộn hơn mọi người ở công ty, cô cố ý tránh mặt Lâm. Nếu hai người cùng ra về, cùng gặp trong thang máy sẽ cảm thấy không khí rất ngại ngùng. Vì còn ở lại khá lâu nên Lam có thể làm thêm một số việc của

ngày mai. Nhìn lên lịch của sếp Tổng, thấy anh chuẩn bị có chuyến đi công tác ở nước ngoài, lần này đi một tuần. Lam ngỡ ngẩn, vẫn biết sếp Tổng đi công việc, bây giờ cũng không còn liên quan gì tới mình nữa, nhưng cô bỗng có cảm giác mong chờ, lại thấy nhớ mong. Tệ thật, có thể nhớ mong một người ngay khi người ta còn chưa kịp bay ra nước ngoài, Lam đúng là đã để tâm quá nhiều đến sếp Tổng. Cô tự nhủ mình, nếu đã không muốn làm cô bé Lọ Lem thì tốt nhất đừng nghĩ tới anh nữa, cũng đừng quan tâm đến anh. Nhưng khổ nỗi công việc của Lam chính là quan tâm đến sếp Tổng. Có ngày nào cô không phải lên văn phòng gặp anh? Có ngày nào không chính tay cô sắp lịch họp và gặp gỡ đối tác cho anh? Lam thở dài, cô không tự trách mình bởi trái tim luôn có những quy luật riêng của nó. Rồi nó sẽ quên được người cần quên, càng cố ép, càng gắng gượng càng tự làm mình đau hơn. Nghĩ thông suốt, cô với tay lấy túi ra về. Nhưng có một điều mà cô không ngờ đến, chính là sếp Tổng cũng vừa mới bước ra thang máy. Rõ ràng đã nhìn thấy anh từ văn phòng đi ra cô mới định ninh rằng anh đã về. Cuối cùng vẫn chạm mặt anh, biết không tránh được, Lam hít một hơi thật sâu chấn chỉnh tinh thần. Con người cô thật lạ, một chút biến động như vậy còn không trụ nổi.

Sếp Tổng đi lướt qua cô, trò chuyện cùng trưởng phòng Marketing như chỉ có hai người ở đó. Cũng tốt. Lam tự nhủ. Thang máy mở, ba người cùng bước vào. Vốn Lam định chờ cho họ đi khuất sau đó cô sẽ đi sau, nhưng Lâm chủ động giữ thang máy, không nhìn cô mà chỉ buông ra một câu mệnh lệnh.

- Còn đứng đó làm gì? Em cũng vào đi!

Câu nói của sếp Tổng như có ma lực, khiến chân Lam tự nhiên bước vào trong thang máy, bước vào rồi mới thấy hối hận... Trong thang máy, hai người kia trò chuyện vui vẻ rôm rả như bàn về chuyện đời tư chứ không phải là chuyện công việc, coi như không có cô ở đó. Vô hình cũng tốt, Lam lại tự nhủ. Lúc này có một người dù cố tình không để ý tới nhưng vẫn mong thang máy đi chậm lại, chậm thật chậm để theo dõi sắc mặt của người đối diện. Lại có một người khác muốn thời gian trôi thật nhanh để thoát khỏi cảnh vô hình này. Dù sao làm người vô hình trước mặt người mình yêu cũng không lấy gì làm dễ chịu, con tim Lam lại yếu mềm nhường ấy. Nhưng Lam cũng lại không biết rằng, có một người khác đang ngỡ mình vô hình trong mắt cô. Cả hai con tim đều đau khổ...

Lam đi xe bus về nhà, trên đường có đi qua tiệm bán giày nhỏ xinh lần trước gặp Lâm ở đó. Nhìn xuống dưới chân thấy đôi giày anh tặng, Lam bất

giác cười buồn. Kỷ niệm đẹp nhường ấy sao có thể gấp vuông vắn để cất đi đây? Quá khứ của cô bây giờ bất cứ chỗ nào cũng có bóng hình anh ở đó. Nghĩ đến chuyện về nhà cô cũng không khá khẩm hơn. Đến góc giường, bàn ghế phòng khách, góc bếp, bàn ăn,... tất cả đều có anh đi qua. Lần đầu tiên Lam thấy sợ hãi khi phải về ngôi nhà của mình, nghĩ đến việc ăn mì tôm cũng thấy rất ám ảnh. Lam bật khóc, khóc ngon lành khi đang ngồi trên xe bus. Cảm giác tự dẫn vật này đau đớn quá, con tim yêu đại khờ của Lam lần đầu tiên biết đến, rõ ràng rất đáng, rất xót xa.

Lam lang thang trên con ngõ nhỏ dẫn về nhà mình, ánh đèn cao áp vàng vọt soi rọi những vệt nước mắt chưa kịp khô. Lam thấy cô đơn tràn về quanh quẩn, tự hình dung mình giống một lữ khách cô đơn đang bước từng bước mệt mỏi về cái đích ảo ảnh. Lam từng thắc mắc không biết tuổi xuân con gái sẽ đi đâu về đâu, cuối con đường sẽ còn lại ai bên cạnh mình? Dù cô vẫn là một cô gái trẻ nhưng bỗng chốc thấy tâm hồn già nua, cô còn không dám bắt tay với lấy hạnh phúc cho mình. Cô bây giờ sợ hãi đến nỗi không chắc chắn mình có tìm ra một nửa hạnh phúc cho mình hay không. Hay rồi giống như số phận của nhiều người phụ nữ khác, cứ thế bị cuốn vào vòng đời cùng nổi trôi với một người đàn ông chỉ gán lên đó vẻn vẹn hai chữ “trách nhiệm”. Cái Lam cần không phải là trách nhiệm, mà là tình yêu. Khi người ta yêu thương nhau mới có thể tròn vẹn trách nhiệm đối với nhau, không phải sao?

Lam tra chìa khóa vào ổ, cảm nhận rõ ràng đèn trong nhà đang bật sáng, ổ khóa cũng không cần cô xoay chìa đã tự động mở. Vừa vào bên trong thấy Lâm ngồi trên ghế chờ, ngược mặt nhìn cô, môi khẽ nhếch lên, không biết vui mừng hay tự giễu.

- Sếp Tổng, sao anh lại ở đây?
- Mở cửa rồi thì đi vào thôi.
- Ý tôi là sao anh lại có chìa khóa mở cửa vào nhà tôi?
- Đánh một chìa khác là được đúng không? Ở gần nhà em có một bác đánh chìa khóa rất giỏi, anh vừa thử hôm qua.

Lâm đáp rất gọn, trên khuôn mặt cũng không để lộ nhiều cảm xúc. Lam thấy mình như hóa đá trước cái nhìn của anh. Không chờ Lam kịp lên tiếng, Lâm tiếp:

- Anh sắp đi công tác rồi. Đi xa. Một tuần. Em vẫn định thế này với anh?

- Sếp Tổng đi thuận lợi, ký hợp đồng thành công.
- Anh không nói về công việc.
- Nhưng chúng ta chỉ có công việc.
- Có thật không?

Lâm nhanh chóng đứng lên đi về phía Lam, anh lại khóa cô nép vào tường bằng hai tay như thường lệ, lần này anh nhìn cô chăm chú, đôi mắt thu gọn hình hài cô nhỏ xíu vào trong tầm nhìn của mình. Lam ngắc ngứ, không biết nên trả lời thế nào. Lý trí và trái tim của cô rất mâu thuẫn. Không cho phép chờ mong anh, nhưng thấy anh xuất hiện lại bất giác thấy vui, tim rộn ràng như đôi hoa nở rộ, cũng cảm thấy rất ấm áp như những ngày thân thuộc trước đây tràn về. Bây giờ bắt cô nói thật, cô không biết nên nói thế nào.

- Em còn chưa chịu trách nhiệm với anh, không thể tuyệt tình bỏ qua như thế được.

- Sếp Tổng!

Lâm nhìn vẻ mặt khó chịu của Lam, lại phụng phịu như một đứa trẻ đang dỗi, anh thấy yêu thương ngập tràn, nhịp tim nhảy nhót hân hoan. Anh không muốn rời xa cô, chỉ một ngày phải lạnh lùng với cô đã là quá tàn nhẫn.

- Là tự em đẩy nhé! Đây chính là tín hiệu của câu: “Hãy hôn em đi!”.

Nói rồi Lâm kề gần mặt Lam, mơn man đôi môi nhỏ xinh của cô như đang thưởng thức một que kẹo. Hai tay anh lúc này đã ôm lấy eo cô, ghì cô vào người mình, nghe rõ nhịp đập thốn thốn trái tim cô. Lam bị anh khóa chặt lại, đôi môi cũng bị cướp mất, linh hồn như không còn là của mình, bay lạc đi đâu mất, chỉ còn thể xác ở lại, cố gắng chống cự, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nép vào anh. Sếp Tổng vẫn là sếp Tổng, cưỡng hôn cũng luôn có cách để đối phương bị khuất phục. Lam khóc thầm trong bụng, ai bảo anh là sếp của cô, còn cô lại là nhân viên quá ngoan ngoãn.

Cuối cùng Lam cũng “đuối” được sếp Tổng về. Mặc dù bên ngoài ra sức xua đuổi nhưng trong lòng vẫn rất nhớ anh.

- Em còn tự nhủ nhất định phải xa anh cơ đấy!

Lam nói khẽ, miệng cô cười như tự giễu với mình. Là cô quá mềm lòng hay vì cô đã quá yêu anh? Lâm đứng ở cửa, lưu luyến mãi vẫn chưa chịu đi.

- Ừ. Nhất định phải xa anh chứ. Còn phải xa những bảy ngày. Nhưng đừng nhớ anh quá, anh sẽ xót lắm đấy. Anh sẽ nhớ thay phần của em!

Tình yêu tuổi trẻ chính là thế. Sách vở có ghi lại rất nhiều, các cụ cũng dạy bảo con cháu rất cẩn thận, nhưng chính mình trải nghiệm mới có thể thấm thía: “Một khắc không gặp gỡ ba thu”. Thế nhưng sếp Tổng vẫn luôn có cái nhìn hết sức lạc quan, logic, cũng rất khác người, chính là vì không muốn người yêu nhớ nhung nhiều quá mà ra sức cản dận cô. Lam đã có thể yên tâm ngủ ngon, và sếp Tổng của cô cũng vậy. Sau cơn mưa trời lại sáng, sau đợt chiến tranh lạnh, hai trái tim lại chung một nhịp. Lâm trên đường ra về còn không ngừng huýt sáo. Tình yêu còn làm cho tuổi trẻ thêm phần thi vị hơn rất nhiều lần...

Chương 7 – Cô ấy hay là em?

Những ngày sếp Tổng đi công tác trôi qua rất chậm chạp. Khi đi làm không gặp anh trong văn phòng Lam cũng cảm thấy trống trải. Nhưng sau đó công việc từ dự án Café Alo kéo cô ra khỏi chuỗi nhung nhớ vô tổ chức ấy. Bên công ty kia nói họ có chi nhánh ở Việt Nam sẽ ủy quyền cho người đại diện chi nhánh đi gặp cô trao đổi trực tiếp. Lam nghĩ đây là cơ hội hiếm có nên phải cố gắng thể hiện mình, thể hiện dự án của cô là xứng đáng để đầu tư. Lam hẹn gặp Bảo, nói với anh về chuyện này, tất nhiên khi dự án chưa được thông qua thì cô sẽ không cho Bảo biết ý định mời anh về làm cùng, cô chỉ hỏi ý kiến của anh như hỏi kinh nghiệm của người đi trước trong làm ăn mà thôi.

- Em đang đi làm mà, sao lại có ý tưởng ra kinh doanh riêng thế này?

- Thật ra em cũng muốn thử một lần, tuổi trẻ mà, cứ cố gắng được đến đâu thì tốt đến đó. Em không sợ thất bại, chỉ sợ bản thân không dám nắm bắt cơ hội thôi.

Bảo vẫn tiều tụy, nhìn dáng vẻ của anh, Lam cảm thấy đắng lòng. Ngoài việc cố gắng giúp anh thì cô không còn biết làm gì khác, mà dự án còn chưa được thông qua nên cô có cảm giác áy náy, chuyện này kéo dài khiến cô cảm thấy mình là kẻ vô dụng. Nhưng Bảo thì khác, đối diện với Lam anh cũng cảm giác mình kém cỏi, sợ mang lại gánh nặng cho cô, sợ cô lo nghĩ, vậy nên anh luôn tìm cách tránh mặt cô. Hôm nay, Lam nói có chuyện cần gặp anh gặp nên anh mới đến tìm cô. Nghe những gì Lam nói Bảo cũng thấy mừng cho cô, vốn cô là một người đơn giản, anh nghĩ cô phù hợp với việc đi làm

nhân viên ở công ty hơn, không cần phải gánh thêm nhiều gánh nặng suy nghĩ nữa. Nhưng trò chuyện mới thấy cô rất có quyết tâm, cũng là người có hoài bão của tuổi trẻ. Lam nói đúng, vốn liếng nhiều nhận nhất của tuổi trẻ chính là thanh xuân, là một trái tim non nhưng nhịp đập mạnh mẽ, rắn rỏi, không dễ dàng bị khuất phục trước khó khăn trong cuộc sống. Bảo cùng cô nhìn lại bản kế hoạch một lần nữa, hai người trò chuyện rất sôi nổi, có cảm giác như nhà đầu tư đang ở trước mặt họ, đang chấm điểm cho họ còn họ thì ra sức bảo vệ kế hoạch của mình, cố gắng đạt được số điểm cao nhất.

Cuối cùng Lam cũng đi gặp nhà đầu tư, mọi chuyện không quá khó khăn như cô nghĩ. Ban đầu cảm thấy rất hồi hộp, trống ngực đập liên hồi, nhưng nghĩ lại những lời sếp Tổng nói cô lại bình tĩnh hơn một chút. Phải thật sự tự tin vào chính mình thì nhà đầu tư mới đặt niềm tin vào mình được. Sau một hồi trình bày, Lam không đoán ra trong đầu họ đang có những ý nghĩ gì, chỉ biết họ có gật đầu, có mỉm cười, không khí buổi trao đổi cũng rất tốt, không quá nghiêm trang, không quá làm khó cho cô. Cuối cùng họ hẹn sẽ chốt câu trả lời vào một ngày gần nhất có thể, đồng thời cũng khuyên cô nên tích cực hoàn thiện dự án của mình, nếu có ý tưởng nào phát triển thêm thì gửi email cho họ xem qua. Khi bóng người đàn ông cao gầy mặc vest tiến về phía cửa, khuất sau một chiếc xe ô tô đỗ bên kia đường rồi phóng vút đi Lam mới cảm thấy hoàn hồn trở lại. Lúc này cũng vừa lúc nhận được điện thoại của Lâm, cô vội vàng nghe máy. Trước khi đi gặp nhà đầu tư cô cũng có báo qua với anh, bây giờ đoán chắc rằng anh gọi để hỏi thăm tình hình.

- Thế nào rồi em?

- Em vừa gặp họ xong. Họ vẫn chưa trả lời, em không biết.

- Ừ. Đừng quá lo lắng. Sẽ ổn cả thôi!

Lúc nào sếp Tổng cũng có câu đó, sẽ ổn cả thôi, nghe rất bình tĩnh, lại có phần lạc quan tin tưởng. Lam nghĩ chắc chắn vì đó là sếp Tổng nên mới có thể suy nghĩ lạc quan như thế, bởi vốn dĩ không chuyện gì có thể làm khó được anh. Nhưng cô thì khác, đây là lần đầu tiên cô làm dự án riêng, cô hoàn toàn không có kinh nghiệm, cũng không có chỗ đứng vững chắc, không có những mối quan hệ, càng nghĩ càng thấy hy vọng rất ít ỏi. Dù sao khi bàn xong công việc cũng nhẹ nhõm một nửa, cô không đặt áp lực quá cao lên mình, hồ hởi trả lời anh:

- Vâng. Còn bên anh thế nào?

- Có một vài rắc rối, nhưng sẽ giải quyết sớm thôi.
- Anh nhớ giữ gìn sức khỏe.
- Ừ. Anh biết rồi!

Cách Lam một nửa vòng trái đất, có một người đang chăm chú dõi theo số liệu báo cáo kinh doanh, lại hồ hởi nói chuyện với Lam, khuôn mặt không giấu được hạnh phúc, cảm giác hân hoan và tươi trẻ, như thể sức sống mới tràn về căn phòng này mặc dù bây giờ đang là ban đêm. Gọng kính hơi trễ xuống, Lâm hỏi han Lam về tình hình công ty ra sao, sau đó dặn dò cô thêm vài câu. Cuối cùng, lúc sắp gác máy anh mới nhỏ nhẹ:

- Lam, anh rất nhớ em!

Lam khẽ mỉm cười, câu nói “anh rất nhớ em” chính miệng sếp Tổng nói ra nghe có vẻ rất ngộ. Như thế sợ Lam không nhận ra vẻ thành tâm của mình, sếp Tổng hăng giọng và tiếp tục lặp lại:

- Lam, anh rất nhớ em!

Lam vừa nghe điện thoại vừa đi đường, vọng qua đầu bên kia có thể nghe thấy tiếng còi xe rất rõ, sếp Tổng lại nghiêm giọng:

- Em đi đường nhớ cẩn thận, đừng lơ là!
- Em biết rồi. Chỗ anh bây giờ đang là nửa đêm đúng không? Vậy làm việc xong sớm rồi ngủ sớm, đừng cắt xén giấc ngủ, không tốt đâu.

Thấy người yêu tỏ ra quan tâm lo lắng cho mình, sếp Tổng lại nhoẻn cười, nụ cười của anh lúc này có thể tỏa nắng cả một khu đang bao trùm bóng đêm nơi đây. Trợ lý Tuấn Không Tóc đứng bên cạnh còn có thể cảm thấy chói mắt, không ngờ rằng sếp Tổng trò chuyện với người yêu lại vui đến mức ấy.

- Ừ, anh sẽ về sớm. Ở nhà ngoan!

Cuối cùng cuộc trò chuyện đường dài cũng kết thúc. Lúc này Lam đi ngang qua một cửa hiệu bán giày, vốn không phải cửa hiệu lần trước cô gặp Lâm mà là một cửa hiệu khác. Nhưng kỷ niệm là thứ rất khó định hình, chỉ cần chàng trai của bạn đưa cho bạn một que kẹo, bạn đã cảm thấy rất ngọt ngào, về sau mỗi lần nhìn thấy loại kẹo đó bạn đều có cảm giác ngọt ngào như vậy, thậm chí không cần đúng loại kẹo khi xưa bạn được nhận, mà bất cứ loại kẹo nào cũng có thể đem lại cho bạn cảm giác đó. Đối với Lam cũng vậy, cô nhìn vào cửa hiệu bán giày, hiếm hoi lắm mới thấy có một anh chàng

xách túi đi theo sau bạn gái, cô bất giác nhoẻn cười, nghĩ tới Lâm, lại thấy nhớ anh da diết, mặc dù hai người vừa nói chuyện cùng nhau. Lam cũng nghĩ, cô gái trong cửa hàng giày có bạn trai đi cùng ấy thật sự rất hạnh phúc.

***

Hôm sau đi làm Lam nhận được email xác nhận đồng ý dự án của cô từ phía công ty bên kia. Hai ngày sau sẽ ký hợp đồng, sau đó cô có thể lập tức triển khai dự án. Lam hơi bất ngờ vì không nghĩ họ lại làm việc nhanh đến thế, cô thậm chí còn nghĩ rằng để chờ đợi câu trả lời từ một công ty lớn và có danh tiếng chắc chắn phải đợi ít nhất một vài tháng. Lam thở dài, có lẽ cô đã nghĩ quá nhiều, lo lắng quá nhiều, rằng mọi chuyện cũng không quá khó như cô tưởng tượng, hoặc là họ cảm thấy hứng thú với dự án Café Alo giống như cô. Lam bắt đầu sắp xếp lại công việc, công việc ở công ty, công việc về dự án, việc gặp gỡ Bảo thông báo tin này và mời anh cùng làm với cô. Mọi chuyện đủ nhiều và bề bộn để cuốn trôi những suy nghĩ vụn vặt, Lam cũng ít thời gian trống hơn, thỉnh thoảng quen mắt nhìn về phía cửa phòng sếp Tổng, tưởng tượng anh đang ở trong đó xem tài liệu, sổ sách, bất giác mỉm cười.

Lam đã chọn được địa điểm kinh doanh Café Alo, vốn dĩ người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ cô hơi ngốc khi nhất quyết chọn địa điểm này, không phải là một quán mặt tiền, không phải là nơi đông dân cư, cũng không có nhiều những quán café xung quanh đó. Nhưng Lam lại nghĩ khác, cô có ý tưởng của riêng cô. Lam cũng là một người thường xuyên đi nhâm nhi café vào lúc rảnh rỗi, cô cảm giác ngồi những quán café giữa phố xá đông đúc nhộn nhịp không thật hay ho, ồn ào và bụi bặm. Ngược lại, rất nhiều người trẻ thích tìm đến một không gian cách biệt với phố phường đông đúc, thích đi lòng những quán café nằm trong những con ngõ nhỏ, có vườn cây bao bọc xung quanh, không gian thoáng đãng, yên bình, thích hợp cho cả trò chuyện công việc và tâm tình với bạn bè. Vậy nên Café Alo của Lam cũng là một góc nhỏ bình yên tĩnh tại, nơi có thể bầu bạn với những tâm hồn nhiều xao động. Xung quanh góc quán có vườn cây xanh, có loài hoa đặc trưng của Hà Nội vào thu, chỉ cần gió thoảng qua sẽ đưa mùi hương thoang thoảng len nhẹ trong gió, vấn vít từng vị khách từ xa lạ đến thân quen. Lam cũng lên ý tưởng về màu chủ đạo, chính là màu nâu và xanh lá. Bàn gỗ nâu, gối tựa lưng bọc lụa màu nâu trầm có thêu hoa văn cây cỏ, trên tường treo khung tranh và ảnh chụp lại chính khách hàng của quán vào những phút trầm ngâm, thư thái của họ. Màu xanh lá là màu của lọ hoa, màu của vòm đèn, màu của cốc café gốm, khay đựng và biển chào. Cũng không phải ngẫu nhiên mà Lam chọn màu nâu đất

và màu xanh đá, bởi màu nâu đất chính là màu trầm, màu của đất mẹ, gọi cảm giác gần gũi và thân thuộc, đồ dùng bằng gỗ cũng gọi cảm giác đơn giản nhưng dễ thích nghi, không quá cầu kỳ. Còn màu xanh lá là màu của tự nhiên, màu của những mầm hy vọng. Lam gửi gắm rất nhiều điều trong dự án Café Alo nên cô cố gắng đi vào từng chi tiết dù là nhỏ nhất. Lam dự định sẽ đặt ba dãy bàn có thiết kế riêng biệt theo đúng phong cách của quán, trên mỗi bàn có một điện thoại kiểu dáng quay số ngày xưa, khách hàng có nhu cầu trò chuyện và tâm sự cùng bạn bè, hoặc muốn được tư vấn, giải bày những khúc mắc trong lòng có thể ngồi vào đó và trò chuyện cùng một người lạ bất kỳ bằng cách chọn số được quy ước sẵn trên menu chọn đồ uống. Đây chính là điểm khác biệt của Café Alo, quán không chỉ phục vụ nhu cầu thưởng thức café bình thường mà còn chú ý tâm lý muốn được kết bạn, muốn được sẻ chia của khách hàng. Lam nhận thấy nhịp sống bây giờ quá vội, nhiều người mãi mê lao vào vòng xoáy của đồng tiền, vô tình làm bỏ rơi rất nhiều thứ đáng giá. Sẽ có những lúc người ta cần dừng lại, cần sống chậm hơn một chút, cần nhìn xem đâu đó xung quanh mình người khác tồn tại như thế nào, sống ra sao. Vốn dĩ một người bình thường có thể dễ dàng tồn tại, nhưng sống thì chưa hẳn. Như Lam chẳng hạn, những lúc cô làm việc mà không thấy có hứng thú thì cảm giác mình chỉ đơn thuần đang tồn tại, nhưng một khi dồn tâm huyết cho dự án Café Alo cô mới thấy mình thật sự đang sống, sống và vươn lên mạnh mẽ với chính ước ao của mình.

Lam lên kế hoạch rất chi tiết, bắt đầu tìm nhà cung ứng các đồ dùng cần thiết, từ nguyên liệu, đồ dùng, dụng cụ pha chế, bàn ghế, tủ đựng,... Thậm chí cô còn nghĩ đến việc tuyển nhân viên tư vấn là những chuyên viên tư vấn khách hàng được chọn từ Tập đoàn Hoa Sao - tập đoàn chuyên cung cấp những nhân viên chăm sóc khách hàng cho các mạng viễn thông trong nước. Thời sinh viên Lam từng đi làm thêm ở đây, trải qua quá trình tuyển dụng và đào tạo của họ nên cảm thấy phong cách làm việc rất chuyên nghiệp, có thể tạo dấu ấn với khách hàng, là nơi khách hàng dễ dàng chia sẻ, cũng có cảm giác lưu luyến và muốn được tư vấn thêm nhiều lần nữa. Trong khi mọi thứ đang được Lam sắp xếp gọn gàng thì có một giọng nữ vang lên bên cạnh, giọng này nghe trong trẻo và khá cao, hình như đã nghe qua ở đâu đó. Lam ngước mắt lên nhìn, nhận ra là Vỹ Du, em gái sếp Tổng, cô ấy cũng không giấu giếm ánh nhìn trực diện vào Lam, bên cạnh cô ấy còn có một cô gái xinh đẹp khác.

- Chị Lam, anh trai tôi đâu?

Vỹ Du hỏi ngay khi biết ánh nhìn của Lam dỗi về phía mình.

- Sếp Tổng đang có chuyến công tác ở Mỹ, một tuần sau sếp mới về.

Vỹ Du gật đầu, lại quay sang cô gái bên cạnh.

- Vậy khách của anh tôi thì làm thế nào đây? Tôi đã hẹn trước với anh trai sẽ dẫn cô ấy đến, bây giờ người ta đến rồi thì anh tôi lại chạy đi.

Khuôn mặt của Vỹ Du tỏ rõ thái độ khó chịu, cô nàng giận dỗi nhìn rất trẻ con, môi hơi chu ra, mày nhíu lại, tay vung vẩy lung tung. Lam chợt nghĩ đúng là em gái của sếp Tổng, không lần đi đâu được, luôn thấy mình là trung tâm và cũng có cách để biến mình thành trung tâm của mọi sự chú ý. Lam mỉm cười, nói như xoa dịu sự bướng bỉnh của Vỹ Du:

- Hay là em gọi cho sếp Tổng xem sao. Vì việc riêng của sếp Tổng chị không dám tự ý sắp xếp.

Vỹ Du quay lại nhìn Lam, khuôn mặt Lam vẫn dịu dàng chừng mực, nụ cười mỉm không nói lên rằng cô xinh đẹp nhưng lại có nét duyên riêng. Thật ra Vỹ Du biết rất rõ việc Lâm đi Mỹ, anh còn có ý muốn cô đi cùng để về đó giao lại cho bố mẹ, nhưng cô vẫn tò mò muốn xem người mà anh xiêu lòng là người như thế nào. Tranh thủ dịp anh không có nhà, cô thử đến bắt nạt một lần xem sao. Dù sao người ta cũng có câu “giặc bên Ngô không bằng bà cô bên chồng”, cô đã được gọi là bà cô, đã có tiếng thì nhất định phải tỏ rõ oai phong.

Nhưng Lam lại không quan tâm đến điều đó, thậm chí nhìn thấy đối thủ xinh đẹp hơn mình cũng không mấy may có thái độ, sắc mặt vẫn rất tốt, nụ cười vẫn rất tươi, lời nói vẫn rất nhẹ nhàng. Vỹ Du không biết cuối cùng là do Lam không quan tâm thật hay giả vờ không quan tâm.

- Không được. Nếu gọi cho anh trai em bây giờ vào lúc anh ấy đang họp thì em sẽ bị mắng. Chị Lam, chị là thư ký của anh em, có cách nào giữ thể diện giúp em không? Em không thể để khách đến nhà rồi bắt người ta chờ đợi như thế được.

Lam hơi ngạc nhiên khi Vỹ Du tỏ ra thân thiết với cô, thái độ vừa rồi còn giống như đang làm nũng. Cô đúng là thư ký của sếp Tổng, nhưng cũng không có nghĩa là cô phải tiếp khách của anh. Nhất là đối tượng khách này hơi nhạy cảm. Lam đành lựa lời:

- Hay là thế này đi, em có thể dẫn bạn của sếp Tổng đi tham quan một vòng trung tâm thương mại mà công ty mình mới khai trương. Nhân tiện giới thiệu với khách quý về công ty mình luôn.

Lam mỉm cười, cô tự thấy đầu óc mình nhanh nhạy, nhưng đối diện với một người vừa bướng bỉnh lại vừa ngang ngược như Vỹ Du, nếu không tinh ý thì kết quả sẽ thảm đến mức nào còn chưa biết được. Lúc ấy sếp Tổng có bay chuyển cấp tốc từ Mỹ trở về cũng chưa chắc đập được lửa. Lam căng thẳng chờ đợi phản ứng của Vỹ Du, thấy cô ấy gật đầu cô mới nhẹ nhõm hơn một chút.

- Vậy đi, ba chúng ta cùng đi! Em cũng không rõ lắm về khu thương mại đó, chị làm hướng dẫn viên cho khách của anh trai em. Chuyện công việc cứ nói là đi với em, không cần xin phép ai cả.

Vỹ Du nói rất nhanh, cảm thấy rất hào hứng. Rõ ràng cô cố tình đưa Lam vào thế khó nhưng Lam cũng không tỏ ra khó chịu, lại có thể nghĩ ra được cách hay như vậy. Vừa giới thiệu được uy thế của anh trai cô, vừa tiếp khách quý, lại vừa tránh được việc vào thân. Du cảm thấy rất thích thú, tất nhiên vẫn chưa thôi ý định bắt nạt Lam nên nhất định kéo cô đi cùng.

***

Lam thu xếp công việc đang ngổn ngang để phục vụ đúng yêu cầu của em gái sếp Tổng, dẫn cô ấy cùng người bạn được giới thiệu là bạn-của-anh-trai-em. Lam nhìn thấy cô gái đó quả thật rất xinh xắn, các nét hiền hòa quý phái, nhìn qua là biết người có xuất thân gia thế, vừa có học thức, vừa có tiền bạc lại có danh vọng. Nhưng cô gái ấy cũng không có thái độ gì với Lam, đi bên cạnh Vỹ Du lại càng giống như một bình hoa di động, vốn dĩ chỉ có Vỹ Du liên mồm liên thoảng còn cô ấy thì cúi đầu e lệ, không biết tại sao lại phải e lệ đến thế. Lam bất giác mỉm cười, cô vẫn chưa nhận ra ý định của Vỹ Du nên đối xử với hai người bọn họ rất vô tư, đón tiếp như khách quý, lại làm việc đúng chất của một nhân viên mẫu mực, luôn khen ngợi về công ty, quảng cáo hết lời các dịch vụ cũng như sản phẩm được trưng bày. Vỹ Du đi theo sau cảm thấy rất hài lòng, môi không ngừng nhoen cười, thích chí đến nỗi mắt tít lại. Nếu như không được nghe Lam giới thiệu chi tiết và phụ họa thêm về danh tiếng của công ty thì cô không nghĩ gia đình mình lại có danh tiếng đến thế, lại rất có chỗ đứng ở đất nước xinh đẹp này. Dù sao thì trong mắt Vỹ Du bây giờ Lam cũng là một nhân viên rất cừ, nắm bắt thông tin nhanh nhẹn, khéo léo dẫn dắt và giới thiệu với khách hàng. Xem ra để Lam

làm thư ký bên cạnh anh trai cô cũng không phải là không xứng đáng.

Ba người cùng đi một vòng khu trung tâm thương mại, Lam ngoài việc giới thiệu về công ty của sếp Tổng cũng không quên hỏi thăm người khách quý kia. Cô ấy vẫn tỏ ra rất thẹn thùng, nhưng câu trả lời luôn kèm thêm một nụ cười. Lam đoán không sai, cô ấy chính là con gái của một đối tác quan trọng với công ty sếp Tổng, hai người gặp gỡ nhau trong những bữa cơm thân mật giữa hai gia đình không ít lần trước đây, lần này cô ấy cũng về Việt Nam, muốn đến thăm sếp Tổng. Lam thầm nghĩ, anh có bao nhiêu cô gái nổi bật ở bên cạnh như thế này tại sao lại chú ý đến một người bình thường như cô? Lam bây giờ còn không dám so sánh với cô gái này, vì cô tự thấy mình không có điểm gì có thể đem ra so sánh với người ta cả. Nhưng vì vẫn đi ba người cùng nhau nên Lam cố nén một tiếng thở dài.

“Sếp Tổng à, có phải là anh đang đi lạc đường không? Rồi một lúc nào đó anh nhận ra con đường mình đang đi không dẫn đến đích, lúc đó sẽ như thế nào đây?”

Cuối cùng ngày cũng tan, bóng hoàng hôn phủ mờ phía ngoài những ô cửa kính, Lam định hỏi xem hai vị khách quý ăn gì và ở đâu để cô gọi điện đặt chỗ giúp. Bất ngờ quay sang thấy Vũ Du níu lấy tay cô, miệng tíu tít không ngừng:

- Bạn em bây giờ cũng phải về rồi, có người tới đón, em đi ăn một mình cũng buồn, chị Lam, cho em về nhà chị ăn nhờ một bữa cơm được không?

Lam quay sang nhìn thì đúng là cô bạn kia đang nghe điện thoại, Vũ Du lại vẫn ở bên cạnh níu lấy tay cô, gương mặt lúc này nhìn trẻ con tinh nghịch nhưng là đáng yêu chứ không bướng bỉnh. Lam không biết có phải mình bị ảo ảnh làm cho nhầm lẫn hay không, bởi là em sếp Tổng thì không dễ dàng chút nào. Mà đúng là không dễ dàng thật, cô ấy cứ một mực đòi về nhà Lam ăn cơm. Sao hai anh em nhà này lạ thế, ăn nhà hàng ngon lành không muốn, về nhà cô ăn đạm bạc mới chịu được.

Lam cùng Vũ Du về nhà cô, cô ấy bắt cóc một tài xế ở công ty với lý do rất đơn giản: “Em không đi được xe bus”. Lúc về hai người có ghé qua chợ mua một ít đồ ăn, với dáng vẻ của Vũ Du thì người ta không biết cô ấy lạc vào chợ để làm gì, Lam đi bên cạnh khác một trời một vực, cảm giác mọi người nhìn mình rất chăm chú, cô cũng hơi e ngại.

Cuối cùng về đến nhà, Vũ Du không biết làm gì ngoài việc gọt táo, cô ấy

mang một đĩa ra ngồi gần tivi rồi vừa gọt táo vừa xem tivi, xem chừng cũng rất thú vị. Lam bên trong bếp làm vừa đủ món cho hai người. Thật ra có sự xuất hiện của Vy Du nên cô mới thấy mình hơi cầu kỳ một chút, lần trước mời sếp Tổng cũng không đến mức này.

Vy Du ngồi bên ngoài có thể ngửi thấy mùi thức ăn rất thơm, cô bắt đầu mơ hồ nhận ra vì sao anh trai mình lại thích Lam. Ở gần bên cạnh Lam không có cảm giác giả tạo, mà rất an toàn. Lam cũng gần gũi và thân thiện, không cố ý đoán trước suy nghĩ của người khác để chiều lòng họ, chỉ sống đơn giản với những gì mình đang có. Ngoài Lâm ra, Vy Du không có ai là anh chị em thân thiết, nhưng Lâm cũng ra ngoài sống tự lập từ rất sớm. Khi nói chuyện với Lam có cảm giác muốn níu cô làm chị mình, được nhõng nhẽo với cô, được nghe cô dỗ dành. Cảm giác có chị gái chắc chắn là sẽ khác cảm giác có anh trai, mặc dù anh trai hiện tại của Vy Du cũng rất tốt.

Mâm cơm được dọn ra, Vy Du ngồi đối diện Lam, bắt đầu hỏi:

- Chị Lam, chị có em không?

- Ừm. Chị không có. Sao thế?

Lam gắp thức ăn vào bát cho Vy Du. Cô gái này không giống sếp Tổng, vẫn có thể vừa ăn vừa nói chuyện, bữa ăn chắc sẽ không quá ngọt ngào như lần trước, Lam cảm thấy như thế thật may mắn.

- Em có cảm giác nếu chị làm chị thì sẽ là một người chị rất tốt.

Vy Du rất thẳng thắn, cũng không giấu vẻ ngưỡng mộ trong mắt mình. Lam chỉ cười:

- Anh trai em có tốt với em không?

- Anh Lâm? Ừm... cũng không tệ.

- Cũng không tệ. - Giọng điệu giống hệt như sếp Tổng. Lam lại bắt đầu nhớ đến vẻ mặt của anh khi nói những câu này, tự hỏi không biết Vy Du có phải là bản sao của anh hay không.

- Thật ra, ai có em cũng đều thương yêu em của mình. Đó là lẽ tự nhiên mà.

Lam nói rồi nhoẻn cười, cô thấy mình nói không sai, nhưng Vy Du chỉ cúi mặt ăn, không nói thêm gì nữa. Lúc này Lam hỏi tiếp:

- Chị nói không đúng chỗ nào à?

Vỹ Du lắc đầu:

- Không. Nhưng chị Lam này, anh trai em không thích vừa ăn vừa nói chuyện. Chị em mình ăn đã, lát nói tiếp nhé!

Nói rồi Vỹ Du thung thảng gấp thức ăn vào bát, cũng gấp tiếp cho Lam. Lam thấy mình buông nhận xét quá sớm, bây giờ mới thấy mình toàn đoán sai. Hóa ra vẫn là người nhà sếp Tổng, không khác một chút nào.

Tối đó Vỹ Du còn ngủ lại nhà Lam, sáng hôm sau theo cô đến công ty làm việc. Vỹ Du trò chuyện với Lam rất nhiều, không nói xấu anh trai mà toàn kể tốt về anh trai của mình. Vỹ Du nghĩ, Lam không phải là chị của cô thì có thể trở thành chị dâu của cô, đằng nào cũng là người một nhà, đối xử tốt với nhau sớm một chút cũng không sao. Lam vẫn không để tâm lắm đến những suy nghĩ của Vỹ Du, cô thấy Vỹ Du hơi trẻ con, lại có tính tiểu thư nên chiều chuộng cô ấy một chút. Nghĩ lại sếp Tổng có một cô em gái khá đáng yêu, nhưng chắc cũng không ít lần đau đầu vì cô ấy. Hai người cứ thế đuổi bắt những suy nghĩ rất riêng, nhưng hầu như cảm tình dành cho nhau đã nhiều hơn so với ban đầu. Chuyện này khác xa so với dự tính của Vỹ Du, nhưng như thế cũng không có gì là không tốt.

Sáng hôm sau vừa đến công ty thì Lam nhận được điện thoại của Lâm, anh nói đang lên máy bay chuẩn bị về Việt Nam, muốn cô ra sân bay đón anh. Lam nghĩ thầm, đi công tác bảy ngày mà anh rút lại trong vòng bốn ngày, không biết anh có phải là siêu nhân hay không. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng vẫn vui vẻ nhận lời, cô cũng thấy rất nhớ anh, lại có nhiều chuyện muốn kể cho anh nghe. Vỹ Du nghe nhắc đến việc Lâm đang trên đường công tác về thì vội vàng tìm cách chạy đi mất. Vỹ Du sợ anh trai mình biết việc cô tìm cơ đến bắt nạt Lam sẽ nổi giận với cô, mặc dù kết quả cuối cùng cô bị Lam hoàn toàn thu phục nhưng dù sao ý định ban đầu cũng không tốt đẹp cho lắm, nghĩ vậy bèn lưu luyến chào Lam rồi rời khỏi công ty.

Lam ra đón sếp Tổng ở sân bay, nhìn thấy anh có vẻ còn mệt mỏi, cô đến bên cạnh hỏi han rất ân cần, giống như một người vợ hiền đón chồng đi công tác xa trở về. Người thứ ba đứng quan sát hai người là trợ lý Tuấn Không Tóc, anh thấy sếp Tổng đúng là lợi hại, Lam lại càng lợi hại hơn. Từ ngày quen Lam, hình như chuyển công tác nào của sếp Tổng cũng được gói gọn trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, phải cố sức về trước kế hoạch. Rõ ràng công

việc rất bận nhưng vẫn để tâm đến người ở nhà. Trợ lý Tuấn Không Tóc cũng bắt đầu thấy ganh tị với sếp Tổng. Có một người để nhớ nhưng, có một người để tự thúc giục bản thân về sớm, đúng là như thế rất hạnh phúc, chứ không phải đắm mình trong công việc rồi chìm ngimm luôn trong đó.

Lần này hơi khác những lần trước, sếp Tổng không về luôn công ty mà đòi về nhà Lam, trợ lý không tóc lại tự đi về một mình để đôi tình nhân được sum vầy bên nhau. Vừa vào đến nhà, sếp Tổng ôm chặt lấy Lam, hơi cúi người xuống để đầu tựa trên vai cô, tay vòng ra trước siết nhẹ vòng eo nhỏ nhắn của cô, hơi thở phả bên tai.

- Có nhớ anh không?

Lam lúng túng, hai người vẫn còn chưa vào hẳn trong nhà, cô vội vàng tìm cách gỡ tay anh ra. Nhưng sếp Tổng là người như thế nào chẳng lẽ Lam còn không rõ? Anh xoay người cô lại, nhìn trực diện vào đôi mắt mơ màng của cô, tình nguyện để mình bị hút vào đôi rèm mi cong vút, rồi cọ mũi của anh vào cô, nói những lời rất vô lý.

- Đến bao giờ em mới chịu trách nhiệm với anh?

- Sếp... à không.

- Ai cho em “à không”?

Lâm chớp lấy cơ hội, tham lam cuốn cô vào nhịp yêu đang dâng lên như sóng vỗ bờ. Anh chỉ tiếc một nỗi hai người không thể hòa vào làm một. Trong khi Lâm đang say sưa quẩn lấy môi mình, Lam còn nghĩ lơ là đi đâu đó. Cô chợt nghĩ, cô chưa từng hỏi anh về quá khứ của anh. Không biết trước cô, anh đã từng yêu bao nhiêu cô gái. Người như anh có rất nhiều đối tượng, như cô gái lần trước Vy Du dẫn đến, hai bên gia đình thân thiết, môn đăng hộ đối, cũng gặp gỡ không ít lần, có phải là rất nên tiến tới hôn nhân hay không?

Cảm nhận được vẻ lơ đãng của Lam, Lâm hơi bất bình, giọng điệu lập tức trở nên uy nghiêm:

- Lam, em còn không tập trung!

Hôn cũng nhất định phải tập trung. Nhất là khi người yêu vừa đi công tác xa trở về, nhớ nhưng cô nhiều như thế, muốn bù đắp chuỗi ngày nhớ nhung ấy. Người ta còn tiếc là không được hòa quyện làm một cùng với cô, vậy mà cô lại lơ đãng nghĩ đi đâu đó. Nhưng Lam vẫn không ngăn nổi tò mò, trong lúc Lâm sắp mất hết kiên nhẫn, lại kéo cô gần anh, hôn đắm đuối lên môi cô,

nụ hôn mãnh liệt và nồng nàn, dồn nén cả sự tức giận nhất thời của anh khi này.

- Sếp Tổng, em muốn nói chuyện!

- Có chuyện gì để sau rồi nói!

Lâm vẫn rất khẩn trương, anh còn chưa thỏa mãn những nụ hôn vội vàng ban này, vẫn còn muốn đắm đuối bên cô lâu hơn, ngây ngất hơn. Lâm vẫn không chịu thua, cô tỏ ra vô cùng bướng bỉnh:

- Không được. Em có chuyện muốn nói!

Cuối cùng anh đành nhượng bộ cô, hơn nữa thấy đôi môi cô ửng đỏ vì những nụ hôn, bất giác Lâm cũng thấy xót, đưa tay lên xoa xoa viền môi cô, cử chỉ hết mực dịu dàng:

- Được rồi, em nói đi.

- Anh... đã từng yêu bao nhiêu cô gái?

Lâm nhướn mày. Không phải anh né tránh, cũng không phải anh tức giận, mà anh thấy vui mừng vì cô bắt đầu quan tâm đến quá khứ của anh. Nhưng anh vẫn không trả lời, đáp lại bằng một câu hỏi khác:

- Chuyện đó có quan trọng lắm không?

- Ừm... cũng không quan trọng lắm. Em muốn biết thì hỏi thôi.

- Trả lời xong có được thưởng không?

Lâm lắc lắc đầu. Anh còn muốn thưởng gì? Mắt môi cô đã thuộc về anh, trái tim cô cũng ngoan ngoãn thương nhớ một mình anh, vòng eo cũng bị chiếm giữ trọn vẹn trong vòng tay anh. Rồi cuộc anh còn muốn cô thưởng cho anh điều gì nữa?

- Có một người, là mối tình đầu. Sau chuyện với người đó anh không yêu ai nữa, cho đến khi gặp em.

Giọng Lâm không biết đang buồn hay đang vui, cảm xúc cũng rất lẫn lộn. Thật ra Lâm không có tham vọng mình là người đầu tiên anh yêu, cô chỉ ôm ấp hy vọng mình có thể là người cuối cùng bên cạnh anh. Lâm nghĩ, bất cứ cô gái nào khi yêu cũng mong muốn điều đó. Vậy nên cô hỏi chỉ là vì tò mò mà thôi, cũng không có ý định ghen với quá khứ.

Lâm kể cho Lâm nghe về chuyện tình đầu tiên của mình. Người yêu đầu

của anh mất do một tai nạn giao thông, sau khoảng thời gian dài anh trở nên ám ảnh với sự thiếu vắng của cô ấy. Đó cũng là thời điểm anh quyết định trở về Việt Nam tiếp nhận công ty hiện tại, cố tránh xa những vết thương đau đớn từ quá khứ.

Nhìn vẻ mặt sếp Tổng như đang cố nén một niềm xa xôi nào đó đang ùa về, Lam bất chợt ngẩng mặt lên nhìn vào mắt anh, đưa tay xoa lên má anh, cô chạm khẽ vào ngực trái của anh:

- Anh... có đau không?

- Bây giờ thì không đau nữa.

Lâm mỉm cười.

- Thật ra, anh không phải là một người quá vô lý như em vẫn thấy. Chuyện của Bảo, và chuyện đối xử với em cũng vậy. Chỉ là... anh không biết làm cách nào để vượt qua vết thương của mình, rồi khi gặp em, nhận ra tình cảm dành cho em, anh lại sợ mình làm lỡ mất, sợ em thuộc về người khác. Thật ra chuyện của Bảo...

Cách nói của Lâm hôm nay hơi lạ, cảm giác có phần lộn xộn, bởi giọng nói hơi nghẹn của anh giống như còn có điều vướng mắc không thoát ra được. Lam đưa tay lên che ngang miệng ra hiệu cho anh đừng nói nữa. Chuyện anh đã làm với Bảo không hẳn là anh sai, là do cô không đứng trên lập trường của anh để suy nghĩ. Sau cuộc nói chuyện với Yên, cô đã nhận ra rất nhiều điều. Cô không được phép làm tổn thương anh, cũng không được phép nghĩ rằng anh vốn dĩ mạnh mẽ và cứng cỏi nên sẽ không bị ảnh hưởng gì. Thật ra, người càng mạnh mẽ thì bên trong trái tim càng yếu mềm. Lúc này đây anh đã bóc tách toàn vẹn trái tim mình để cô bước vào đó, anh không còn giấu giếm cô bất cứ điều gì, đó đã là điều hạnh phúc. Đối với cô, được hiểu và hiểu toàn vẹn về người mình yêu là một thứ hạnh phúc xa xỉ. Nhất là người mà cô yêu lại là sếp Tổng, một người quá sức đặc biệt. Giờ đây, cô cũng đã có thể nắm lấy thứ hạnh phúc xa xỉ ấy, giống như một người có được món đồ quý giá, luôn ý thức rằng mình cần phải nâng niu. Lam rướn người lên chủ động hôn Lâm, cô vòng tay qua cổ anh, chủ động hòa nhập cùng anh, chủ động lấp đầy đôi môi mềm mại và ấm áp của Lâm, từng chút từng chút cảm nhận vị ngọt ngào trong nụ hôn mê đắm đó.

Cô ấy là ai? Cô ấy là người như thế nào? Những câu hỏi ấy tưởng rằng rất quan trọng nhưng cuối cùng cũng không là gì cả. Khi mà Lam biết, cô ấy chỉ

là quá khứ, còn Lam mới là hiện tại của anh, cũng sẽ cố gắng là tương lai đi bên cạnh anh. Lam chỉ cần như thế là đủ. Lý lẽ đơn giản trong tình yêu với một người con gái chính là đừng để mình vô tình trở thành cái bóng của người đến trước, hãy đủ tự tin biến mình thành một cái bóng khác khó lòng mờ nhạt trong trái tim người đàn ông mình yêu.

Chương 8 – Đi đường vòng cũng được

Mọi chuyện về dự án Café Alo của Lam đang được thúc đẩy nhanh hơn so với dự kiến. Cô cảm thấy vô cùng khoan khoái và hào hứng với dự án này. Ban đầu tuy chỉ là ý nghĩ sẽ thực hiện nó để kiếm một số lãi xoay vòng giúp đỡ Bảo trong công việc làm ăn, nhưng từ lúc lên ý tưởng, xin đầu tư, ổn định cơ sở vật chất cho đến lúc chọn ngày khai trương quán thì Café Alo đã có vị trí nhất định đối với Lam. Cô nhận ra rằng khi con người ta gắn bó với một sự vật, sự việc nào đó một khoảng thời gian nhất định sẽ dần nảy sinh tình cảm. Nói đúng hơn, cô đang cảm thấy mình như một bà mẹ trẻ, trăn trở cho lần chuyển dạ sinh con đầu tiên, và Café Alo chính là đứa con tinh thần của cô. Chỉ có điều, con chỉ có mẹ mà không có bố, xem ra hơi thiệt thòi. Nhưng nếu nói vì Café Alo làm là để giúp Bảo nên Bảo sẽ là bố của nó chắc chắn sắp Tổng sẽ nổi trận lôi đình với cô. Thế nên sáng nay, khi hai người có chút thời gian rảnh rỗi sau buổi họp giao ban của quý mới, cô pha cho anh một cốc café, lại đứng ngay gần bên anh kể về những suy nghĩ của mình, đến đoạn bố mẹ mẹ của Café Alo suýt chút nữa thì nói ra những ý nghĩ ấy, may mà kìm lại kịp thời, chỉ nhoẻn cười:

- Café Alo bé bỏng sắp chào đời rồi, em chính là một bà mẹ trẻ.

Thấy Lam vui mừng như thế Lâm có thể hiểu được cảm giác của cô. Anh mới đầu chỉ nghĩ cô ấy cần thì anh giúp đỡ, giúp đúng người với đúng việc vào đúng thời điểm là tốt nhất. Cuối cùng anh cũng bị cuốn vào dự án của cô. Nghe cô kể về tất cả những ý tưởng thiết kế của mình về quán, dù là vụn vặt nhất cũng sẽ mang một thông điệp hoặc một ý nghĩa nào đó, vậy nên anh trở nên quen thuộc và định ninh rằng đứa con tinh thần này của cô nhất định cũng là con của anh. Nghĩ đến đây bất giác Lâm mỉm cười, thấy niềm vui có hơi ngây ngô một chút, giống như cố gắng bầu víu vào một cái gì đó rất nhỏ bé, nhưng vẫn thấy rất hạnh phúc. Chợt anh nhớ ra:

- Nếu khai trương sẽ rất bận. Anh không được gặp em ở công ty nữa sao?

- Em có nói là sẽ nghỉ việc ở công ty đâu.

Lam nhìn Lâm trùu mển, đi vòng ra phía sau anh, luồn hai bàn tay nhỏ nhắn của mình vào tóc anh, vuốt nhẹ, lại cố ý làm cho chúng rối tung lên. Thật ra Lam cũng hơi phiền lòng, vẻ đẹp của anh rõ ràng là quá lộ liễu, tóc anh chỉ cần vuốt một chút keo, chải kiểu hơi phiêu bồng lãng tử một chút thôi sẽ không khác các ngôi sao màn bạc là mấy. Người ta không biết đấy thôi, phụ nữ rất thích được ngắm nhìn trai đẹp. Cô cười khổ sở, bàn tay như múa trên tóc anh. Lâm với hai tay lên bắt lấy tay cô, không cho cô tiếp tục nghịch ngợm, không phải vì anh sợ cô làm xấu tóc của mình mà vì sợ cô làm trối dậy ham muốn quá mãnh liệt, chỗ công sở lại càng không nên như thế.

- Lam, Bảo đã đồng ý giúp em chưa?

- Dạ rồi. Em nói vì em còn việc công ty, nhờ người ngoài lại không yên tâm lắm. Em sẽ chạy đi chạy lại giữa hai bên để vừa trông nom quán mà vừa không phải nghỉ việc.

Lúc này tay Lam nắm gọn trong bàn tay Lâm. Anh thấy cô nói về Bảo có phần trùu mển, thân thương như thế, lại nói không thuê người ngoài có nghĩa đã mặc định Bảo là người trong gia đình mình. Mặc dù biết ghen tuông lúc này hơi vô lý nhưng anh vẫn cố chấp, thở ra một câu rất nảo nề:

- Anh ta không phải người ngoài thì là người trong từ bao giờ thế?

Lam biết Lâm chỉ làm ra vẻ hờn nên cô không quan tâm, những ngón tay đan vào bàn tay Lâm nghịch ngợm, lúc vuốt ve, lúc lại chạy trốn khỏi anh, giống như đang chơi trốn tìm.

- Anh ghen gì mà ghen chứ, không phải người ta lúc nào cũng ở bên cạnh anh hay sao?

Vừa lúc đó thì có tiếng gõ cửa, đoán là trợ lý không tóc xuất hiện, Lam vội lui ra xa cách sếp Tổng một khoảng an toàn. Đối với Tuấn thì việc hai người âu yếm trước mặt anh cũng không quá lạ, có đoạn thoạt mùi mẫn nào khi đi công tác xa giữa hai người mà anh không được nghe. Nhưng Lam nghĩ vì đây là công ty nên nhất định phải nghiêm túc, có người thứ ba lại càng không được phép quá đà, khiến người ta dị nghị sẽ không hay. Lam thì không sao, dù là con gái nhưng chỉ là một chân thư ký nhỏ bé, danh tiếng đối với sếp Tổng nhà cô mới là quan trọng, cô muốn giữ gìn cho anh.

Cánh cửa bật ra sau lời mời vào của sếp Tổng lại không phải là khuôn mặt quen thuộc của trợ lý không tóc, lần này là của Vũ Du.

- Em có làm phiền hai người không?

Câu hỏi và ánh mắt nhìn của Vỹ Du rõ là có ẩn ý, nhưng Lam lắc đầu rất thật thà, Lâm thì nhanh chóng đáp.

- Tất nhiên là có. Em đến tìm anh có việc gì không?

- Dù sao thì cũng đang là giờ làm việc, anh à, đừng cố quá sức, để từ từ về nhà cũng được mà.

Lam thoáng ngượng ngùng, vội mang cốc café của sếp Tổng ra ngoài, nhìn cử chỉ của cô cũng không được tự nhiên lắm khiến Lâm bật cười, lúc cô đi ngang qua chỗ anh, Lâm còn ném về phía Vỹ Du một câu:

- Em giỏi lắm, làm người của anh phải chạy đi rồi.

Lam thấy cho dù hai người bọn họ không có khuôn mặt giống nhau thì người khác cũng biết hai người đó vốn dĩ là anh em. Cô ra ngoài để Vỹ Du nói chuyện riêng cùng sếp Tổng.

- Mẹ sắp tới sẽ về Việt Nam, chuyện anh với chị Lam có định cho mẹ biết không?

- Có chứ. Lam là con dâu của mẹ, sớm muộn gì mẹ cũng biết thôi. Anh đang tìm thời điểm thích hợp.

- Nhưng mà... liệu mẹ có đồng ý không?

- Là anh kết hôn chứ có phải mẹ kết hôn đâu. Hơn nữa Lam là cô gái tốt, em cũng thấy như thế còn gì.

Vỹ Du vẫn còn phụ thuộc nhiều vào bố mẹ, lại được nuông chiều từ bé nên cái bóng của phụ huynh trùm lên cô rất lớn. Anh trai cô thì ngược lại, mười tám tuổi đã sống một cuộc sống tự lập, dọn ra ngoài ở, đi làm thêm, đi thực tập ở các công ty ngoài không phải công ty gia đình. Vừa tự chủ về tài chính vừa tự chủ về quan điểm sống nên anh không thấy gia đình có thể làm khó được anh. Lâm vỗ về cô em gái nhỏ. Thật ra việc Vỹ Du thích Lam đã là việc nằm ngoài dự đoán của anh, anh nghĩ một người sành điệu lại có tính khí như Vỹ Du không dễ kết thân với người khác, trong khi Lam lại là một người quá sức giản dị, giữa hai người hầu như không có điểm chung. Nếu bố mẹ có phản đối thì Vỹ Du chắc vẫn đứng về phía anh, như vậy trong nhà sẽ áp dụng luật biểu quyết, kết quả sẽ là năm mươi - năm mươi, cũng không phải là một kết quả xấu.

Hai anh em cùng đi ra khỏi văn phòng, định rủ Lam đi ăn trưa cùng thì cô từ chối, cô nói còn phải qua xem Café Alo đang được trang trí như thế nào, có đúng với ý của cô hay không. Lâm không muốn em gái không vui, cũng không muốn Lam khó xử nên để cho cô đi làm việc riêng, anh dẫn Vỹ Du đi ăn ở nhà hàng gần công ty rồi sau đó sẽ về công ty làm tiếp công việc buổi chiều.

Khi Lam đến Café Alo đã thấy Bảo đang đứng hướng dẫn thợ làm theo ý thiết kế của cô. Thật ra trong việc thiết kế Lam không hiểu nhiều lắm, cô chủ yếu chỉ có ý tưởng nên nhờ cậy rất nhiều vào đóng góp của Bảo. Anh là kiến trúc sư, hiểu biết về phong thủy cũng rất tốt, cô không mở lời thì anh cũng chỉ dẫn cho cô. Bảo đưa Lam đi tham quan một vòng quanh quán, hồ hởi nói với cô:

- Có chỗ nào không vừa ý em không?
- Dạ không, em thấy thích lắm!

Bảo nhìn nét cười đậu nơi đuôi mắt Lam bất giác tim vỡ ra một nỗi buồn nhỏ, nỗi buồn nhỏ lại lan rộng dần. Lần trước Lam đã nói về anh về chuyện tình cảm giữa hai người. Thật ra Bảo đã cố tình không đón nhận sự thật nhưng cuối cùng sự thật vẫn bị đề cập một cách đau lòng. Lam vốn không coi Bảo là một người đàn ông để yêu thương, mà coi anh như anh trai mình để quan tâm cho anh, lo lắng cho anh. Còn một lý do nữa mà Bảo đoán là lý do chủ yếu, nhưng vì Lam sợ anh buồn nên không nói ra, đó là Lâm, người trực tiếp làm việc cùng cô hằng ngày, cũng là người mà cô hay kể rằng rất vô lý nắm tay cô kéo đi, luôn ra lệnh với cô. Bảo mơ hồ nhận ra Lam dần bị ảnh hưởng bởi người đàn ông đó, trong cách nói chuyện của cô cũng rần rỏi hơn, đôi lúc cũng biết bông đùa tinh nghịch, không giống như Lam ngày xưa, ít nói và không hay đùa người khác.

Bảo không muốn Lam khó nghĩ, cũng không muốn cô nghĩ rằng mình vì bị từ chối tình cảm mà xa lánh cô, vậy nên anh nhận lời làm người điều hành chính của Café Alo. Chuyện công ty thua lỗ không phải do lỗi của anh, do những người bạn làm cùng tự ý nhận một số gói thầu khó nhưng không đem ra công khai, cho đến khi công ty đầu tư điều tra ra việc này, họ lập tức rút lại số vốn bỏ ra, công ty của Bảo rơi vào tình trạng đóng băng mọi hoạt động. Bảo rút ra nhiều bài học từ những ngày vất vả qua, cùng một lúc thất bại trong cả công việc làm ăn và tình cảm nhưng anh cũng không phải là người dễ dàng bị đánh gục. Chính lúc này việc về làm cho dự án Café Alo của Lam

lại giúp anh có thêm nhiều hướng khác, suy nghĩ tích cực và mới mẻ hơn. Câu nói của Lam khiến anh vững tâm hơn rất nhiều. Tuổi trẻ chỉ được phép trải qua một lần thôi, nếu dành nhiều thời gian cho những đắn đo và trách than số phận thì cuối cùng đã để tuổi trẻ vụt mất khỏi tầm tay, lúc quay đầu nhìn lại sẽ hối hận vì đã không làm được gì đáng giá.

Lam còn tranh thủ nói với Bảo một số ý kiến của cô, cô mua cho hai người hai suất ăn nhanh rồi cùng ăn cùng trò chuyện. Bảo biết Lam cùng một lúc làm việc ở hai nơi sẽ rất vất vả, nhưng niềm vui của cô lúc nào cũng hiện trên khuôn mặt, anh biết cô đang hạnh phúc, chính là thứ hạnh phúc mà khi xưa anh hỏi cô đã áp dụng mãi không tìm ra câu trả lời.

- Anh Bảo, tạm thời hơi bận nên mình ăn ở ngoài, nhưng sau này em sẽ nấu cho anh ăn!

Lam vẫn hồn nhiên như thế, câu nói của cô vốn dĩ chỉ lặp lại quá khứ của hai người, nhưng người ngoài nghe không hiểu lại tưởng rằng sau này hai người sẽ về sống chung một nhà, ăn chung một mâm cơm. Bảo cũng ôm hy vọng về điều đó, vì câu nói của cô quá ấm áp, không thể không khiến người đối diện liên tưởng đến một viễn cảnh xa xôi nào đó sáng màu hạnh phúc.

Hết giờ nghỉ trưa Lam quay lại với công việc ở công ty, Bảo vẫn tiếp tục ở lại Café Alo để theo dõi tiến độ công việc. Lam lúc ra về còn hẹn Bảo khi nào hai người có thời gian rảnh rỗi thì về nhà cô để nấu một bữa ngon lành.

***

Lam trở về bàn thư ký của mình, nhận ra rằng đã gắn bó với nó khá lâu, cũng dần quen với công việc, không còn cảm giác chán ghét như thời gian đầu mới chuyển từ tổ sự kiện lên. Vừa lục tìm mấy thứ giấy tờ thì cô thấy một mảnh giấy nhỏ nhỏ nhắn màu vàng chanh dán lên cốc uống nước của cô, vẫn là nét chữ không lẫn đi đâu được, bên dưới còn có chữ ký, nhưng lần này chữ ký chỉ là một hình trái tim nhỏ xíu khiến cô bật cười.

“Chiều nay, anh ra sân bay đón mẹ, mẹ anh có việc về Việt Nam gấp nên sau khi ăn trưa anh cũng không có mặt ở công ty nữa. Em nhớ, phải ngoan, tối anh về ghé qua chỗ em. Nếu cần mua thêm gì đó thì nhắn tin cho anh, tiện đường anh qua siêu thị sẽ mua luôn, em không cần phải đi chợ nữa. Vậy nhé!

Ký tên: ♥ ”

Lam nhắn tin báo rằng tan làm sẽ chủ động đi chợ mua đồ, anh không cần

ghé qua siêu thị làm gì nữa, chỉ về thẳng nhà cô thôi. Không hiểu sao Lam lại có cảm giác bây giờ cho sếp Tổng làm nội trợ thì anh cũng rất xuất sắc. Có lần anh đã nói anh có thể vào bếp nấu ăn cho cô, mặc dù lúc đó không tin tưởng lắm nhưng bây giờ cô lại có ý định muốn được thử.

Bữa tối của hai người giống như Lam tưởng tượng, đúng là anh tự tay vào bếp, còn mặc tạp dề hình gấu Pooh rất dễ thương. Anh vừa mặc lên người cô đã nghĩ công ty sản xuất tạp dề nên mời anh đi đóng quảng cáo, chắc chắn sẽ rất đắt hàng. Thấy Lam không ngừng tủm tỉm nhìn mình, Lâm biết chắc rằng cô đang thích thú. Lâm đã có thời gian đi làm thêm ở các quán KFC, McDonald,... các quán bán đồ ăn nhanh bên Mỹ, khi về Việt Nam anh bắt tay vào công việc của một sếp Tổng nên cũng không có nhiều thời gian cho việc nấu nướng, nhưng anh vốn dĩ là người đa tài, có thể nấu được khá nhiều món, lại có tinh thần “không ngại đàn ông mặc tạp dề”. Lam thầm nghĩ, nếu ai đó lấy được anh thì chắc chắn sẽ rất hạnh phúc. Không phải vì tiền tài hay địa vị của anh, mà vì anh có suy nghĩ tân tiến, lăn xả vào khu vực bếp vốn dành cho người phụ nữ trong suy nghĩ người Á Đông. Nghĩ đi nghĩ lại Lam thấy mình giống như đang tự khen lấy mình. Bây giờ cô với anh chính là mối quan hệ rất thân thiết, rất gắn bó. Tuy vậy, Lam lại thấy nếu quá hạnh phúc sẽ cảm giác không thực.

Bữa cơm được dọn ra, Lam hít hà mùi thức ăn thơm lừng, lại quay sang nhìn Lâm đang rất háo hức được cô khen. Cô cầm đũa nếm một chút thức ăn, để vị ngon tan trên đầu lưỡi, mặc dù rất thích thú, trong lòng trầm trồ khen ngợi và thán phục anh, nhưng cô lại ra vẻ điềm tĩnh, đầu hơi nghiêng đi một chút:

- Cũng không tệ!

Lâm thấy dáng vẻ của Lam y hệt mình thì không nhịn được cười. Anh bèn mắng yêu cô:

- Em đúng là ngốc!

- Anh cũng đang tự nhận mình ngốc đúng không? Biết là em ngốc sao còn yêu em?

- Vì hai người yêu nhau sẽ bù trừ cho nhau!

Lam biết anh lại nổi hứng trêu chọc mình, cô cũng không vừa, chun mũi lại, thông thả sắp bát đĩa ra mâm, chậm rãi nói:

- Người ta cũng nói “hai người yêu nhau sẽ dần trở nên giống nhau”. Em thấy anh có vẻ cũng đang giống em rồi đấy!

Lâm bật cười, không khí ở nhà Lam rất vui vẻ, lại ấm cúng. Khi cô quần quanh bên cạnh, anh có cảm giác mình không còn là người đơn độc chiến đấu nữa.

Sau bữa cơm, anh đem chuyện của mẹ ra kể cho Lam nghe. Mắt cô tròn xoe ngơ ngác. Cô còn không dám nghĩ đến chuyện ra mắt gia đình anh nữa. Anh thấy Lam đúng là quá vô tư, khi yêu anh cũng không cần biết anh có ý định dẫn cô về ra mắt gia đình hay không. Lam vô thức đan hai tay vào nhau vẻ lo lắng. Biết cô sẽ phải chịu áp lực từ phía gia đình mình nên Lâm liền an ủi cô. Thật ra với gia đình anh cũng không phải là quá khó khăn, chỉ là sợ Lam chưa quen, chưa thích nghi được cách suy nghĩ của từng thành viên trong gia đình. Vỹ Du bây giờ không còn là trở ngại, chỉ có mẹ Lâm là trở ngại lớn nhất. Bà luôn nghĩ con trai mình là một người tài giỏi, nhất định phải có một cô con dâu tương xứng. Vỹ Du cũng vì nghe theo tiêu chí này của mẹ mà luôn tìm cách giới thiệu cho anh những cô nàng tiểu thư dòng dõi danh gia vọng tộc. Cuối cùng Lâm vẫn phải lòng một cô gái như Lam, vẻ ngoài không có gì đặc biệt, tính cách không quá sôi nổi, không quá thâm trầm. Chỉ đơn giản là một người khiến cho trái tim anh đập nhanh hơn, khiến cho anh có cảm giác muốn ở bên cạnh che chở và bảo vệ.

- Lam à, đừng nghĩ nhiều quá. Nếu không đi đường thẳng chúng ta sẽ đi đường vòng, kiểu gì cũng sẽ đến nơi!

Lam vẫn chưa hiểu hết ý tứ câu nói của Lâm, nhưng cô mơ hồ nhận ra rằng anh sẽ không vì chuyện gia đình phản đối mà bỏ rơi cô. Đối với Lam, cô chỉ cần như vậy. Chỉ cần người mình yêu thương không bỏ rơi mình, không chủ động rời xa mình, thì cô nhất định không bỏ cuộc. Lam thấy sống giữa cuộc đời này con người ta cũng chỉ cần trân trọng một tấm chân tình. Và hiện tại, cô đã tìm được người thật lòng yêu thương mình, cô chắc chắn sẽ nâng niu, quý trọng. Lúc nhìn vào ánh mắt Lâm có thể thấy một biển hồ tình yêu trong đó, mênh mông sâu rộng, thăm thẳm như khơi xa, nhưng Lam thấy yên bình, muốn tình nguyện rơi vào biển hồ của anh, không muốn cố sức vẫy vùng. Với cô ngập trong thứ cảm xúc yêu thương ấy chính là hạnh phúc.

***

Sáng hôm sau khi Lam đến công ty sớm đã thấy Yên có mặt ở đó. Lần

trước vẫn giận Yên chuyện chỉ điểm cho Lâm, nhưng chuyện cũng qua rồi, Lam không còn để bụng nữa, chỉ vì dạo gần đây nhiều việc nên cô cũng không hay gặp Yên. Vừa nhìn thấy cô, Yên đã nhoẻn cười:

- Cái này cho mày. Tao sắp làm đám cưới!

Ngờ ngàng, Lam hỏi dò:

- Thật à? Không phải là vì sự cố chứ?

- Sự cố. Được hai tháng rồi.

Hóa ra Lam mới chỉ có đứa con tinh thần đầu tiên, còn chưa kịp mời bạn bè ra mắt thì Yên đã đi trước cô một bước. Lam đặt tay lên bụng Yên:

- Gấp quá nhỉ?

- Không, với em bé thì không gấp.

Lam quên mất rằng Yên và Tùng đã dọn về sống với nhau khá lâu, bây giờ Yên cũng hai mươi tư rồi, với phụ nữ đây là độ tuổi đẹp nhất để kết hôn và có một gia đình nhỏ. Lam chợt đỏ mặt.

- Này, cho tao làm mẹ đỡ đầu nhé!

Yên gật đầu. Yên và Lam chơi thân với nhau, nhưng Yên không thật yên tâm về Lam vì trong lúc Yên có một người bên cạnh bầu bạn, cùng chia sẻ buồn vui thì Lam chỉ cô đơn một mình. Yên nhạy cảm hơn Lam, cảm thấy con gái nên tìm được một người nương tựa, tìm đúng người vào đúng lúc sẽ tính chuyện lâu dài với người đó, rồi hai người kết hôn, sinh con như bao người khác. Nhưng Lam lúc ấy nghe lời Yên nói như gió thoảng qua tai, không để tâm tới nhiều lắm. Cũng chính vì thế nên Lam vẫn lựa chọn cô đơn, tự mình đi sớm về khuya mà không cần ai đưa đón. Bây giờ Yên cảm thấy tốt hơn rất nhiều, khi có Lâm ở bên cạnh chăm sóc cho Lam. Không cần nói cũng có thể thấy hai người đang hạnh phúc đến mức độ nào. Yên còn định rủ Lam và Lâm làm đám cưới đôi. Lúc nghe đề nghị Lâm cười ngượng nghịu, xua tay nói mình chưa sẵn sàng kết hôn. Hơn nữa còn phải giải quyết chuyện gia đình anh. Yên hơi tiếc rẻ về dự định đám cưới đôi, lần này thử ngỏ lời với cô bạn thân của mình.

- Lam, hay là mày với sếp Tổng cũng kết hôn đi. Chúng ta làm đám cưới đôi. Ngày xưa thời sinh viên chẳng ao ước thế còn gì?

Lam thấy con gái khi rảnh rồi ngồi với nhau đúng là có rất nhiều chuyện để

bàn tán. Ngày xưa còn tưởng tượng việc làm đám cưới đôi sẽ như thế nào, nên tổ chức ngoài trời hay trong nhà, nên chọn những bài hát nền theo phong cách gì, váy cưới nên giống y hệt nhau hay khác nhau... Nhưng bây giờ mới thấy thực tế không đơn giản như vậy. Hơn nữa, Lam cũng thấy mình chưa thật sự sẵn sàng để làm vợ, làm mẹ, vẫn còn thấy mình thiếu sót nhiều quá.

Cuộc trò chuyện giữa Lam và Yên diễn ra khá lâu, Lâm cũng tâm lý để hai người tự nhiên, không gọi cô vào văn phòng đưa tài liệu nữa. Yên nắm tay Lam nói giống như lời mẹ căn dặn con gái trước khi về nhà chồng.

- Lam à, đời người phụ nữ dù có xinh đẹp đến đâu, giỏi giang như thế nào, cũng chỉ là cái bóng sau vạt lưng người đàn ông. Nếu may mắn tìm được người thật tâm yêu thương may thì cái bóng của hai người cứ quấn quýt bên nhau. Nhưng nếu may không tìm được một người thật sự tốt, chưa biết chừng sau lưng anh ta ngoài cái bóng của may ra còn rất nhiều cái bóng khác của những người phụ nữ khác. Tao thấy tốt nhất may nên giữ chặt lấy Lâm, cho anh ấy và gia đình anh ấy một “sự cố” nho nhỏ, làm đám cưới cũng không cần quá linh đình, về nhà sống với nhau hạnh phúc là được.

Lam cười khỏ, không biết có phải vì đang trong thời kỳ mang thai nên Yên trở nên nhạy cảm hơn bình thường hay không? Nhưng cô biết Yên có ý tốt lo lắng cho mình, chỉ gạt đầu rồi mỉm cười chứ không quá để tâm. Điều cô để chú ý nhất chính là câu nói: “Phụ nữ như cái bóng sau vạt lưng người đàn ông”. Nghĩ thế nào vẫn thấy câu nói đó vang lên rất ám ảnh. Cô là cái bóng sau lưng sếp Tổng, vậy sếp Tổng có thật sự coi cô là cái bóng duy nhất sau lưng anh?

***

Thoắt cái đã đến những ngày cuối năm, lúc này Lam chuẩn bị khai trương Café Alo, cũng đang rất háo hức chờ đợi đám cưới của Yên. Lâm và Lam cùng đi dự đám cưới cô bạn. Vốn dĩ Yên định mời Lam làm phù dâu, nhưng Lâm khéo léo gợi ý nên tìm hai thiên thần nhỏ mặc trang phục cô dâu chú rể, như thế sẽ đáng yêu hơn. Yên chỉ thấy Lâm hơi ích kỷ, bây giờ cũng không coi cô là bạn nữa, chỉ chăm chăm giữ Lam bên cạnh mình. Cuối bữa tiệc có tiết mục tung hoa cưới, Lam không định bắt nhưng mãi đứng nói chuyện không để ý bó hoa rơi vào người mình, Lâm đứng mỉm cười nhìn Lam, vẻ mặt anh rạng ngời hạnh phúc:

- Lam, của em kìa!

Lam ngơ ngẩn, các bạn lớp đại học xúm lại chúc mừng cô như thể ngay ngày mai đến lượt cô làm cô dâu. Lam liếc sang nhìn Lâm, vẻ mặt anh cố gắng tỏ ra điềm tĩnh nhưng vẫn không giấu một nét cười thích thú.

Sau đám cưới, hai người đến thẳng Café Alo để chuẩn bị cho buổi khai trương. PR làm khá trôi chảy nên Lam nghĩ ngày khai trương sẽ đạt được lượng khách như dự đoán. Thời gian đầu hẳn khách hàng còn chưa quen với việc sử dụng điện thoại để quay số và nhờ tư vấn như trong ý tưởng của cô. Nhưng điều này cũng không khó, cần một khoảng thời gian để khách hàng làm quen, dần dần nếu ý tưởng có phản hồi tích cực và mang lại hiệu ứng tốt sẽ tự động lan tỏa. Lam thậm chí còn nghĩ đến việc nhân rộng mô hình Café Alo theo khu vực, sẽ hình thành chuỗi theo số đếm. Đôi mắt cô mơ màng, viễn cảnh đẹp đẽ ấy khiến cô nở một nụ cười rất hồn nhiên. Khi Lâm đi bên cạnh nắm nhẹ tay cô, anh có thể cảm nhận được niềm vui và sự hào hứng nơi cô.

Trong khi Lam đứng nhìn lại thành quả và hy vọng những điều tốt đẹp nhất sẽ đến với quán thì Lâm đứng cách đó một khoảng xa. Anh đang nói chuyện cùng Bảo. Lần này không phải là lần đầu tiên hai người gặp nhau, vì trong thời gian thực hiện dự án, Lâm có đưa Lam đi đi về về giữa công ty và Café Alo nên vẫn chạm mặt Bảo một vài lần. Lâm muốn nói lời cảm ơn Bảo vì anh đã giúp đỡ Lam trong suốt thời gian qua. Sắp tới quán đi vào hoạt động sẽ gặp những vấn đề khó khăn nhất định, Lâm đặt niềm tin vào khả năng quán xuyên của Bảo, anh cũng nói nếu có gì cần giúp đỡ hãy thẳng thắn trao đổi cùng Lam và anh. Khi Lam đi qua chỗ hai người đang trò chuyện, anh khéo léo lồng tay mình vào tay cô, như một cách khẳng định lần nữa rằng Lam chính là của anh, và anh là người đàn ông của cô. Bảo có nhìn thấy hành động đó, nhưng anh cũng thấy vẻ mặt cười tươi tắn của Lam, đoán rằng Lam thật sự hạnh phúc, anh không còn cách nào khác ngoài việc chúc mừng cho hạnh phúc của cô. Bây giờ, Bảo chỉ hy vọng là cái bóng mờ nhạt đi bên cạnh cô, khi cô cần anh cũng có thể ở bên cạnh giúp đỡ và chỉ cần cô không lãng quên anh.

Đám cưới Yên và sự kiện khai trương ra mắt Café Alo cũng trôi qua. Cuối năm còn là dịp để các công ty mở tiệc chiêu đãi nhân viên và tri ân khách hàng. Lam tỏ vẻ nói với Lâm cho cô chuyển sang tổ sự kiện dịp này, lâu rồi không được làm đúng chuyên môn nên cô cảm thấy hơi bứt rứt khó chịu. Lâm sợ Lam cáng đáng quá nhiều công việc sẽ mệt mỏi, nhưng thấy cô nhất định muốn được làm sự kiện lần này nên đành gật đầu chấp thuận.

Lam bắt đầu tất bật với những công việc khởi động ở tổ sự kiện, từ lên danh sách khách mời cho đến chuẩn bị màu sắc chủ đạo, sắm sửa nguyên vật liệu cần dùng,... Cô vốn học truyền thông nên những công việc này tỏ ra rất tháo vát. Người khác khi thấy cô làm việc luôn mỉm cười cũng khiến không khí xung quanh dù mệt mỏi đến đâu vẫn cảm thấy vui vẻ và yêu đời. Lâm từng quan sát Lam làm việc, anh nhận ra rằng mình yêu cô gái này không đơn thuần vì cô ấy trong sáng và vô tư, mà còn vì cô ấy khi sống với công việc như trở thành một người khác, luôn có trách nhiệm, nhiệt thành và gom đủ lửa.

Những ngày Lam làm ở tổ sự kiện là khoảng thời gian hai người không thường xuyên gặp nhau. Lâm cũng có một số chuyện ở công ty Tổng cần giải quyết.

Cuối cùng cũng đến ngày diễn ra sự kiện, Lâm giục Lam nên đi thay trang phục cho phù hợp trong khi cô vẫn mặc áo phông quần jean và chạy lăng xăng đi xem lại toàn bộ chương trình có chỗ nào bất ổn hay không. Sau khi phát biểu khai mạc ngắn gọn, Lâm muốn nhân cơ hội này chính thức ngỏ lời với Lam. Thiết nghĩ, anh và Lam yêu nhau đã được một thời gian, nhưng hai người vẫn trong cảnh "hẹn hò bí mật", anh nhận thấy đây là thời điểm thích hợp nhất. Nhưng khi nhìn xuống hàng ghế bên dưới, chỗ ngồi của Lam vẫn trống, anh mới nhận ra rằng cô vẫn tất bật lo mọi chuyện hậu trường.

Trong lúc đó, Lam ở bên ngoài đang xách một túi đá khối, cô đã dặn nhân viên sau khi làm xong phải thu gom cẩn thận nhưng ai đó cố tình làm vương vãi ra. Lam biết Lâm rất không thích cô ăn mặc đơn giản những lúc thế này, anh đã nhượng bộ đồng ý cho cô làm bên tổ sự kiện thì cô cũng phải chiều lòng anh. Nghĩ vậy Lam bèn đi cất túi đá khối rồi định bụng sẽ quay trở lại chỗ ngồi của mình để dõi theo anh phát biểu. Thật không may, do quá hấp tấp nên Lam va vào một người đang từ cổng chào bước vào. Vừa ngẩng mặt lên nhìn Lam đã thấy rất chói mắt. Một phần vì ánh đèn của sân khấu rọi thẳng vào mắt, một phần vì người cô va phải là một người phụ nữ trung niên vô cùng quý phái, mái tóc uốn xoắn và nhuộm màu hung đỏ, trên người diện bộ trang phục dự tiệc sang trọng, dáng vẻ thanh tao. Nhìn thấy Lam đang lúng túng, người phụ nữ này hơi nhíu mày. Cũng đúng lúc này tiếng của Vũ Du vang lên, bấy giờ mọi người dự tiệc đều đồng loạt quay xuống cổng chào, như thế tất cả hội trường đều hiếu kỳ nhìn trực diện vào Lam:

- Chị Lam!!! Là... là mẹ em!

Lam chợt giật mình, thấy đám đông vỡ ra khỏi âm thanh xì xào đến lạnh người. Vỹ Du bên cạnh nắm lấy tay cô như muốn tiếp thêm sức mạnh giúp cô lấy lại bình tĩnh. Nhưng cô không tài nào bình tĩnh được, mồ hôi trên trán túa ra như tắm. Khuôn mặt trở nên nhợt nhạt. Lam có thể ý thức được rằng bộ dạng cô lúc này rất thảm hại. Quần áo còn chưa thay, đầu tóc chưa chải lại gọn gàng, trên tay còn cầm một túi lủng nhùng, giống một nhân viên dọn vệ sinh hơn là người yêu sắp Tổng.

Sếp Tổng từ đâu đi tới, phong thái vô cùng thông thả, chậm rãi bước đến bên cạnh Lam, nắm lấy tay cô siết hờ.

- Chào mẹ đi em!

Người phụ nữ nén cơn giận dữ, nhìn Lam không chớp mắt, lại quay sang nhìn sếp Tổng. Anh cười rất tươi:

- Mẹ, đây là Ngọc Lam, bạn gái con. Cô ấy vừa chạy sự kiện nên còn chưa kịp chuẩn bị ra mắt mẹ.

Sau đó những gì diễn ra Lam cũng không ý thức rõ ràng, cô thấy tai mình như ù đi. Rõ ràng sự xuất hiện của mẹ anh giống như một cơn cuồng phong chứ không phải là sự xuất hiện của một người mẹ bình thường. Cô vốn dĩ đã có thể tự tin nhưng với tình huống ra mắt trở trêu như vậy chút vốn liếng tự tin của cô đã bay đi đâu mất.

Bữa tiệc liên hoan toàn thể công ty vẫn diễn ra như bình thường, có một vài tiết mục văn nghệ, có một vài tràng pháo tay tán thưởng ai đó... Lam chỉ cảm thấy hối hận, đúng ra mình không nên làm sự kiện lần này, ngoan ngoãn nghe lời sếp Tổng, ăn mặc đâu ra đấy gọn gàng, như thế còn có chút tự tin khi đối diện với mẹ anh.

Cơn cuồng phong đáng sợ nhất chính là khi nó âm ỉ kéo dài. Sau bữa tiệc đó Lam không thấy Lâm nhắc gì về mẹ của anh. Cô đoán là đánh giá của bà về cô không tốt nên cũng không dám hỏi. Khi đang sắp hành lý cho Lâm bay sang Mỹ, cô mới e dè:

- Lần này anh đi có lâu không?

- Chắc sẽ mất một thời gian. Anh sẽ cố gắng giải quyết xong sớm nhất có thể.

Lam vừa nghĩ tới chuyện anh đi công tác lại thấy nhớ nhung rất nhiều mặc dù anh còn đang ngồi bên cạnh. Cô tự trấn an mình, rồi cũng giống như

những lần khác. Anh đi công tác cũng không phải đây là lần đầu tiên, cô phải học để quen dần với việc đó. Một thoáng im lặng trôi qua, Lâm khẽ ghé vào tai Lam thầm thì:

- Xem ra đường thẳng không được rồi, chúng ta phải đi đường vòng thôi. Lam, cùng cố gắng em nhé!

Đêm đó, Lam suy nghĩ rất mơ hồ, cô không ngốc đến nỗi không nhận ra khó khăn trước mắt mình. Cô âm ức muốn khóc, muốn gọi điện về cho mẹ ở nhà. Dù gì cô vẫn là cục vàng của mẹ. Mà không, chính xác thì cô là viên ngọc xanh trong nhà, mẹ cô cưng chiều cô còn chưa hết. Lam thấy rất yếu đuối, như người bị rút cạn kiệt sức lực, nước mắt ứa đầy gò. Cô thấy cách mẹ sắp Tổng không hài lòng với cô vì chuyện gia cảnh là không công bằng. Cô rất yêu anh, cô cũng không muốn phải rời xa anh. Bây giờ ngoài việc cố gắng yêu anh, cô còn phải cố gắng thay đổi hình tượng trong mắt mẹ anh. Lam tự thấy điều an ủi cô duy nhất đó là anh sẽ đi bên cạnh cô. Dù đường thẳng hay đường vòng, anh cũng sẽ đi cùng cô. Đến bây giờ Lam mới thấm thía, có người đi bên cạnh mình thật tốt, ít nhất cũng không sợ quá cô đơn mà yếu lòng, có người sẵn lòng chờ đợi mình thật tốt, ít nhất cũng có đủ niềm tin để tiếp tục tiến lên. Lam thở dài, tự nhủ.

- Không sao. Đi đường vòng cũng được. Miễn là chúng ta cùng tới đích!

Chương 9 – Về nhà thôi!

Lần này, sếp Tổng đi công tác nhưng chỉ nói là giải quyết công việc, không hẹn ngày về, đồng nghĩa với việc khoảng thời gian chờ đợi không biết sẽ kéo dài đến bao giờ. Lam vẫn làm việc ở công ty vào buổi sáng, lúc tan làm lại ghé qua Café Alo để cùng Bảo trông nom và nắm bắt tình hình kinh doanh cũng như xem lại sổ sách. Quán café đã có một khởi đầu tốt đẹp, khách hàng đến quán dần có những gương mặt quen thuộc, Bảo nói với Lam rằng thậm chí anh còn có thể nhớ tên thức uống mà những vị khách đó thường gọi khi đến quán. Lam thấy đa phần mọi người chọn Hạnh Phúc, tiếp đó là Bình Yên, cũng không ít bạn trẻ chọn cho mình một ly cocktail Lãng Quên hay Chạy Trốn. Lam nghĩ con người ta bây giờ đều mong muốn được an ủi bằng những thứ rất phù phiếm, nhưng chính bản thân mình thật sự muốn gì chưa chắc đã biết. Họ tìm “hạnh phúc” nhưng có thể những phút giây “hạnh phúc” thực sự đã vụt qua mà họ không kịp nắm bắt, hoặc là nó vẫn hiện hữu nhưng họ lại vô tình không nhìn nhận nó, cho đến khi đánh mất rồi mới cảm thấy nuối tiếc

và hụt hẫng. Còn “bình yên” chính là nơi mà bất cứ ai trong chúng ta cũng muốn lạc vào, nhưng lạc vào đó lại rất dễ ngủ quên. Cuộc đời đầy biến động bên ngoài trôi qua có va đập và thay đổi nhiều thế nào cũng vô tình bị tách biệt. Cuộc sống này vốn vẫn chạy theo một quy luật nhất định, và con người luôn phải gồng mình chiến đấu. Với Lam có được một công việc, có một người yêu thương mình, có một đứa con tinh thần đang từng ngày vươn lớn, cô thật sự cảm thấy mình rất may mắn.

Những đợt gió mùa đầu tiên của mùa lạnh làm hanh hao cả con phố nhỏ, Lam đi về khi trời đã muộn, cô vừa đi lững thững dưới ngọn đèn vàng vừa trò chuyện điện thoại cùng Yên. Nghe Yên kể về tổ ấm nhỏ hạnh phúc, Lam thấy rất thú vị, cũng rất ấm lòng. Có một người chồng yêu và hiểu mình, có một thiên thần nhỏ đang cựa mồm sống, Yên nói bây giờ là những ngày tháng hạnh phúc nhất, cô ấy thậm chí còn viết nhật ký cho con để sau này có thể mang ra khoe với nó, còn dự định đặt tên yêu cho con là Sun nếu là con trai và là Na nếu là con gái. Lam cười vui đến nỗi không nhận ra mình đã về đến nhà. Cuộc trò chuyện dừng lại vì Tùng muốn Yên đi ngủ sớm, Lam cũng không muốn làm phiền Yên, chúc hai mẹ con ngủ ngon rồi gác máy. Khi đứng trước cửa, có những cơn gió len qua tóc, đôi vai Lam hơi so lại, cô nhớ ánh điện bật sẵn từ trong nhà, nhớ dáng ngồi trên sofa của Lâm, lại nhớ vẻ mặt anh khi cười với cô. Mọi thứ giống như ảo ảnh chạy qua chạy lại, chỉ cần Lam đưa tay chạm vào sẽ vụt biến mất. Lam có cảm giác lần này xa anh không giống những lần trước, mặc dù đã đi tiễn anh ngoài sân bay nhưng cô cảm thấy lòng mình dội lên thứ cảm xúc khó tả. Chắc chắn không phải vì quá nhớ thương anh, mà là cảm giác bất an khó định hình. Lam lại nhớ tới giấc mơ từ một đêm xa xôi nào đó, giấc mơ mà cô nhìn thấy Lâm bị tai nạn và mất rất nhiều máu. Cô lắc đầu, phủ nhận những linh cảm không tốt. Việc Lâm không liên lạc cho Lam có lẽ vì anh quá bận rộn, cũng có thể vì anh mệt mỏi và không muốn để lộ điều đó qua giọng nói khàn khàn truyền qua điện thoại cho Lam nghe. Lam bất giác thờ dài. Khi đêm xuống là khi con người ta cảm thấy cô đơn nhất, cảm thấy trống vắng và rất dễ chạnh lòng. Chỉ cần một vài mảnh kỷ niệm rơi rớt cũng có thể làm cô gái đang yêu phải yếu đuối. Để tránh việc nghĩ ngợi quá nhiều những chuyện mộng lung, Lam chuẩn bị nước nóng đi tắm, sau đó lại tiếp tục ngồi xem lại bản kế hoạch phát triển cho Café Alo. Mọi khi làm những việc này cảm giác rất dễ dàng, bởi vì lúc đó luôn có sếp Tổng bên cạnh. Đầu óc anh nhanh nhạy, lại có nhiều mối quan hệ và đối tác làm ăn, anh sẽ là người chỉ đường cho cô, sẽ đưa tay cho cô nắm và kéo cô qua tất cả những khó khăn trước mắt. Bây giờ cũng là lúc Lam để cho

mình tự trưởng thành, sếp Tổng vẫn là sếp Tổng, vẫn là người bận rất nhiều việc, không thể dành nhiều thời gian cho cô và Café Alo quá. Hơn nữa, Café Alo chính là đứa con đầu lòng của cô, mẹ không yêu thương con mình thì còn ai vào đây nữa?

Lam nhớ lại lời của sếp Tổng rằng, hãy cho Bảo một thời gian, khi anh đã có một chút vốn liếng hãy trả lại cho anh khoảng trời tự do riêng. Ngẫm cũng đúng, là đàn ông lại là người có học thức và chí tiến thủ, Bảo cần phải có một sự nghiệp riêng vững chắc, Lam không thể ích kỷ níu giữ anh chăm lo cho Café Alo mãi được. Lam nhận ra rằng dường như từ sau khi yêu Lâm, suy nghĩ của cô đã bớt phần đơn giản, cũng bắt đầu biết cách sắp xếp trước sau, biết nghĩ đến người khác, biết cách tránh né tổn thương cho cả mình và những người xung quanh. Lam tự mỉm cười, thấy nụ cười vẽ thành một đường cong trên môi, nụ cười mà Lâm từng nói không vướng bận chút ưu phiền, cũng là nụ cười hồn nhiên trong sáng nhất. Nhìn thấy mình trong gương, Lam cũng không còn thấy một cô gái quá đổi nhạt nhòa. Bây giờ, Lam cũng biết trang điểm nhẹ mỗi lần ra phố, đi dự sự kiện của công ty cũng không diện quần jean áo phông như trước, thay vào đó là những bộ váy vừa đủ gợi cảm, thêm một đôi giày cao gót và một túi xách cùng tông màu. Trái ngược với Lam, Yên sau khi lập gia đình thì bụng ngày càng to lên, cô nàng không điệu đà như trước, mỗi lần gặp Lam đều trầm trồ nói rằng Lam ra dáng một người phụ nữ trưởng thành lắm rồi, không còn vẻ baby như trước nữa.

Đứng trong nhà tắm để những tia nước từ vòi hoa sen xả lên người mình, hơi ẩm bốc lên, khói làm mờ đi không gian nhỏ hẹp, Lam cảm nhận rõ rệt sự thay đổi của thời gian. Thời gian có thể làm cho một cô gái giản đơn thành sâu sắc, có thể biến một mối quan hệ tưởng chừng như không thể trở nên tốt đẹp chính là mối quan hệ giữa cô và sếp Tổng. Cô lại ngần ngại, bất cứ suy nghĩ nào cũng có thể vòng lại cái đích ban đầu, chính là nghĩ về anh.

***

Ở một khoảng cách xa, ở một khung giờ khác, Lâm đang ngồi trầm ngâm trước bàn làm việc. Lần này anh đi một mình, không có trợ lý Tuấn Không Tóc đi cùng. Cũng bởi đây không phải là chuyện đơn giản có thể giải quyết ngày một ngày hai. Lâm không tiện nói cho Lam biết, chỉ dặn cô: “Anh đi công tác và sẽ sớm về”. Thậm chí lúc ngồi trên máy bay anh cũng không ngờ được rằng mọi chuyện lại trở nên tồi tệ đến thế. Có những hôm anh không dám bật điện thoại, không check mail, anh sợ những câu hỏi của Lam, sợ cô

quan tâm anh, sợ rằng vì một phút yếu lòng mà anh dốc mọi chuyện ra kể với cô. Anh biết, kể với cô không thể giải quyết được gì, còn làm cho cô lo lắng hơn. Vậy nên anh muốn yên tĩnh, tự mình giải quyết sự việc trước khi quá muộn.

Có tiếng gõ cửa, mẹ Lâm đứng bên ngoài từ bao giờ. Kể từ lần gặp Lam ở bữa tiệc cuối năm, bà không chủ động đề cập đến cô, cũng không chủ động hỏi chuyện anh, anh biết, đó là phản ứng của sự không đồng tình.

- Con với cô gái đó tiến triển đến mức nào rồi?

Mẹ Lâm là một người phụ nữ trung tuổi nhưng vẫn giữ được dáng vóc thanh mảnh, các nét trên khuôn mặt đều quý phái, sang trọng. Lâm và em gái anh được thừa hưởng các nét đẹp của mẹ mình. Bà ngồi đối diện Lâm, nhấp một ngụm trà, bà dõi theo từng biểu cảm trên khuôn mặt anh. Lâm gõ những ngón tay thon dài vào thành ghế, ngẫm nghĩ một lúc, anh nói:

- Con sẽ cưới cô ấy!

- Mẹ không thấy cô ấy vừa mắt điểm nào cả.

Mẹ Lâm bắt đầu sốt ruột. Thật ra bà không muốn áp đặt con cái, bà cũng chuẩn bị tinh thần rằng cô gái mà con trai mình chọn có thể không vừa lòng bà, không đạt được những tiêu chuẩn như bà mong muốn, nhưng ít nhất cũng không nên quá tệ. Đáng này, biểu hiện của Lam trước mặt bà lúc ấy quá lúng túng, quần áo lại không gọn gàng, không có phong thái, cũng không biết cách ăn nói. Mẹ Lâm cảm thấy rất thất vọng.

- Mẹ. Mẹ từng rất yêu bố đúng không?

Mẹ Lâm im lặng.

- Con và Lam bây giờ cũng giống như tình yêu của bố mẹ. Mẹ hãy nghĩ rằng Lam đang yêu con giống như mẹ từng dành tình cảm cho bố. Mẹ, mẹ có thể đặt vào vị trí của Lam để hiểu được không? Hay là mẹ thử đặt vào vị trí của con?

Lâm bình thường rất ít nói, những câu anh nói hầu hết đều là những câu mệnh lệnh ngắn gọn. Với đối tác, anh cũng rất kiệm lời, với nhân viên thì quán triệt tinh thần nói ít hiểu nhiều, kể cả khi trò chuyện cùng Lam cũng không quá dài dòng. Nhưng khi Lâm nói chuyện với mẹ anh thì khác, giọng điệu của anh hơi bất mãn, lại hơi nhún nhường, vì anh tôn trọng bà, cũng không muốn khuấy phục.

- Cô ấy là người làm cho con trai mẹ thấy bình tâm khi ở bên cạnh. Cô ấy là người sống đơn giản, chỉ chăm chú làm việc, chỉ chăm chú yêu thương con. Cô ấy chính là người sẽ chờ con về cùng ăn tối, cùng con bàn bạc về công việc, sẽ chăm sóc con và những đứa con của con. Con có lòng tin với Lam, cũng có lòng tin với tình yêu của cô ấy!

Mẹ Lâm vẫn trầm ngâm. Không phải vì bà không còn lý lẽ nào để phản bác. Bà biết, khi yêu con người ta luôn cho rằng mình đúng. Nhưng bà cũng muốn nghe những lời mà Lâm nói, những suy nghĩ từ tận sâu trong tim anh. Hiếm khi thấy anh nhắc về một người con gái mà đôi mắt lại sáng rỡ say mê đến thế. Có lẽ, khi xa cô gái ấy, con trai bà cũng phải nhớ nhung rất nhiều.

- Dù sao con cũng mong nhận được sự ủng hộ của mẹ, cho tình yêu của chúng con!

Mẹ Lâm điềm nhiên nhấp thêm một ngụm trà rồi mới chậm rãi nói:

- Bây giờ chuyện công ty đang rối ren, mẹ cũng không muốn con bị ảnh hưởng bởi những chuyện khác. Nếu Lam là cô gái tốt như con nói, mẹ sẽ nhận ra được khi tiếp xúc với con bé. Còn giờ hãy chú tâm làm việc, nhưng cũng đừng nên quá sức.

Bà không đang nhiên trở nên mềm mỏng với Lâm, mà chính là vì bà biết, trong mối quan hệ này bà càng giữ căng thì sợi dây càng nhanh đứt, khi ấy người bị dây bắn ngược lại là người giữ dây chặt hơn. Bây giờ khi công ty có sự cố, cũng có thể coi như một thử thách dành cho cô con dâu tương lai. Nếu không đến với con trai bà vì mục đích chính là tiền bạc, thì sẽ bằng lòng ở lại và tiếp tục có niềm tin. Còn nếu có ý định đào mỏ thì sẽ sớm thất vọng rồi tìm cách từ bỏ. Tình trạng công ty không phải là quá tồi tệ, nhưng cần một chút may mắn, vậy nên bà cũng tự cho mình thời gian để nhìn nhận lại việc có hay không nên chấp nhận cô con dâu này. Dù sao, cũng còn tùy vào phản ứng của cô ấy. Trong mối quan hệ này, mỗi người cần cho nhau chút niềm tin, cho nhau một khoảng thời gian để sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa. Mẹ Lâm tiến lại gần bàn làm việc ngốn ngang sổ sách của con trai, đặt tay lên vai anh vỗ nhẹ rồi nhanh chóng rời khỏi căn phòng.

Khi mẹ Lâm đi ra ngoài anh mới có thể nhẹ nhõm hơn một chút. Đứng từ trên cao nhìn xuống những đốm điện sáng li ti giống như đang đứng ở tầng giữa của hai bầu trời sao. Ngược lên trên là một bầu trời của vũ trụ, nhìn xuống dưới chính là bầu trời của con người. Những lúc cảm thấy bất lực và

một mối như thế này anh thực sự rất nhớ Lam, nhớ vẻ mặt ngây thơ vô lo vô nghĩ của cô, nhớ cả cái nhíu mày, nhớ nụ cười ghi sâu trong tim anh. Những điều cần nói anh đều đã nói với mẹ, còn việc mẹ anh có thể chấp nhận được hay không là một chuyện khác, điều quan trọng là anh và Lam đều có niềm tin cho mối quan hệ này, cùng nắm tay nhau để song hành bên cạnh nhau.

Quay trở lại với công việc, cách đó ít lâu trước bữa tiệc liên hoan công ty cuối năm Lâm đã nhận được tin có sự cố. Công ty anh sắp phải đối mặt với một vụ kiện từ một công ty vốn là đối thủ cạnh tranh. Theo những thông tin ban đầu thì bên công ty đối thủ đã cài người nằm vùng trong công ty của Lâm, cố ý ăn theo mẫu sản phẩm và tung ra thị trường trước. Chưa kể đến tổn thất từ vụ lộ sản phẩm, kế hoạch kinh doanh thất bại, mà còn danh tiếng và món tiền có khả năng sẽ phải trả nếu bị xử thua kiện. Lâm cảm thấy chuyện này chắc chắn là có người trong hàng ngũ lãnh đạo của công ty tiếp tay hãm hại. Chỉ có điều trong công ty chưa điều tra ra được người đó là ai. Càng nghĩ Lâm càng cảm thấy đau đầu, anh xem xét lại tài liệu ghi chép, sổ sách, tìm hiểu thông tin về công ty cạnh tranh đã tung ra cú lừa quá ngoạn mục. Mấy ngày liền Lâm hầu như không có thời gian nghỉ ngơi, thi thoảng ai đó vào phòng sẽ thấy anh thiếp đi trên bàn làm việc. Đối với anh sự việc hiện tại cũng giống như một cơn ác mộng, nhưng cơn ác mộng kéo đến không sớm không muộn, đúng vào thời điểm mà anh dự định sẽ ngỏ lời cầu hôn Lam, muốn cưới cô về làm vợ.

***

Sáng cuối tuần Lam đến công ty làm việc như thường lệ, vì là thứ bảy nên cô chỉ phải làm buổi sáng, buổi chiều được nghỉ. Lam dự định sẽ tận hưởng ngày cuối tuần đi tìm mẫu giá sách để đặt trong Café Alo. Cô nhận thấy nhu cầu đọc sách của khách đến quán cũng khá cao. Hơn nữa, trong không gian tĩnh tại và thơ mộng xung quanh quán, việc đặt một giá sách là rất thích hợp, vừa mở rộng đối tượng khách, vừa thỏa mãn sở thích đọc sách của cô. Vừa đến công ty Lam đã bắt đầu nghe mọi người xì xầm bàn tán một chuyện động trời. Công ty sẽ đóng cửa không hoạt động một thời gian, chỉ duy trì một số hoạt động chính như kinh doanh khu thương mại hay kinh doanh bất động sản, còn công ty sản xuất hàng tiêu dùng nơi mà Lam và mọi người đang làm việc sẽ phải tạm dừng hoạt động. Ai cũng bán tín bán nghi, có người nói rằng sắp có thông báo từ phía công ty Tổng, sếp Tổng cũng vì việc này mà chưa trở về Việt Nam.

- Tôi đã tìm hiểu thông tin chính thức rồi, tôi có người quen bên đó, họ nói công ty Tổng của chúng ta có nguy cơ phải hầu tòa vì vụ nhái theo sản phẩm của một công ty khác. Sếp Tổng bây giờ đang phải chạy về giải quyết, nhưng chuyện này chưa có manh mối gì cả.

Lam vẫn chưa thật sự tin, cô lập tức chạy đi tìm trợ lý Tuấn Không Tóc. Anh nhìn vẻ mặt hốt hoảng của cô đã phần nào đoán ra sự việc, cặp kính hơi trễ xuống lại được nâng lên một cách gượng gạo, anh cố gắng làm dịu sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt Lam.

- Cô Lam, chắc cô đã nghe nói...

- Anh Tuấn, có đúng là như thế không?

- Thật ra... mọi người cũng đừng quá bi quan. Sếp Tổng có thể lo được.

“Có thể lo được?” Lam cảm thấy rất choáng váng. Một mình anh phải lo việc này. Cô từng nghĩ không biết anh có phải là siêu nhân hay không. Nhưng rõ ràng, anh không phải là siêu nhân, anh cũng chỉ là một con người bình thường. Mà người bình thường thì những lúc gặp khó khăn bất trắc sợ nhất là không được ai tin tưởng, lại không có ai bên cạnh. Chính là sợ cảm giác đơn độc một mình trên con đường mịt mù ánh sáng. Lam tự trách mình quá vô tâm khi không chủ động hỏi han anh, còn tự viện cớ sợ anh bận, sợ anh mệt mỏi. Lam ngồi cùng trợ lý Tuấn Không Tóc thêm một lát nữa mới quyết định ra về. Hôm nay, công ty rất náo loạn, cũng không ai còn tâm trạng làm việc được nữa. Thậm chí, khi đi ngang qua phòng nhân sự cô còn có thể nghe thấy tiếng nhân viên than vãn với nhau, họ sợ công ty đóng cửa thì họ không biết đi đâu về đâu và tiền lương tháng vừa rồi có được thanh toán hay không. Lam thấy đắng lòng. Đúng là con người ta trong những lúc khó khăn hoạn nạn mới biết rõ nhất ai sẽ là người còn ở lại bên mình. Chưa nói đến vấn đề pháp lý, chỉ mới là vấn đề đạo đức, những con người này đã từng gắn bó với công ty lâu hơn cô, sếp Tổng đối xử với mọi người cũng không có gì là không tốt, vậy mà khi anh gặp chút chuyện thì họ rời ra anh, còn sợ anh không thực hiện đúng như lời hứa trong hợp đồng với họ. Lam thấy làm sếp Tổng đúng là rất tủi thân, tốt với nhân viên đến mấy thì khi họ cần vẫn rũ áo ra đi. Lam vừa hoang mang vừa đau xót, hóa ra cảm giác bất an của cô không phải ngẫu nhiên mà có, mà là điềm báo trước cho một sự chẳng lành.

Lam về trú ở một góc tĩnh lặng trong Café Alo. Bảo thấy vẻ mặt cô không tốt cũng không dám hỏi nhiều, chỉ dặn cô nếu có gì khúc mắc có thể tâm sự

với anh. Lam gọi điện cho Yên, Yên cũng thờ dài:

“Hóa ra mày biết rồi à?”

“Yên, mày cũng biết?”

“Tao có biết, thời tao sang đó du học có quen mấy người bạn của anh Lâm, bây giờ anh ấy gặp chuyện, bạn bè chung của cả hai cũng có liên lạc cho tao.”

“Sao không nói cho tao nghe?”

“Vì anh Lâm không nói cho mày nên tao nghĩ anh ấy có lý do riêng, tao nói cho mày không tiện.”

Hóa ra Lam lại là người được biết cuối cùng, cô bỗng giận Lâm rất nhiều, rất muốn anh ở đây cho cô xả một trận như nước lũ tràn đê. Anh quá ích kỷ, không nghĩ cho cảm giác của cô. Anh cứ ôm khư khư mọi sự không hay về mình để cô mãi sống trong một bức tranh màu hồng, làm cô có cảm giác khi biết sự thật thấy mình là đứa bất tài vô dụng. Trước đây chuyện của Bảo đối với Lam đã là to tát, nên cô cố gắng hết sức để có thể giúp Bảo, nhưng bây giờ chuyện của Lâm còn là chuyện mà cô không thể định hình được rằng nó to-tròn-vuông-méo ra sao nữa, cô chỉ thấy cô hoàn toàn không thể giúp gì được cho anh.

Vô thức Lam gọi điện cho Lâm. Lúc nghe những tiếng tút dài cô đã thấy tim mình hẫng hụt, thấy sụp đổ quãng đời tươi đẹp phía trước. Ngay lập tức lấy lại tinh thần, Lam không cho phép mình được gục ngã, bởi người Lâm cần lúc này là cô, có thể đi bên cạnh anh lúc này cũng là cô. Dù cô không góp được nhiều công sức, nhưng cô vẫn tự tin có thể là chỗ dựa tinh thần cho anh.

- Lam à, có chuyện gì thế em?

Giọng Lâm hơi khàn nhưng vẫn nhẹ nhàng và bình thản, Lam giấu một tiếng nấc khẽ, cô hỏi lại anh:

- Sao không cho em biết? Sao em lại là người cuối cùng được biết tin này?

Lam gần như không nén được xúc động, nước mắt giàn giụa hai bên má. Cô cứ nghĩ đến cảnh anh phải chiến đấu một mình đã là điều quá đau lòng, hẳn anh cũng sẽ tiêu tụy giống như Bảo trước đây, cô không còn dám tưởng tượng nữa.

- Lam, nghe anh nói này, chuyện vẫn trong tầm kiểm soát của anh. Không

sao cả.

- Lam, đừng khóc. Em biết là nếu em khóc anh sẽ không yên tâm mà, đúng không?

Ngay cả khi tình hình tồi tệ đến đâu Lâm cũng vẫn dành những lời dịu dàng yêu thương nhất cho Lam. Anh thật sự không đủ mạnh mẽ để chứng kiến cảnh người yêu mình phải khóc, lại vì thất bại của chính mình.

- Em không biết, nhưng anh phải giải quyết xong tất cả, rồi quay về đây với em! Anh phải về đây với em!

Mặc dù tâm trạng rối bời và lời nói ra mất kiểm soát, nhưng Lam vẫn kìm nén được cảm xúc của mình, cô cắn chặt môi để không cho tiếng khóc bật ra. Sau khi nói chuyện với Lâm Lam mới biết môi bật máu.

Lam tự nhủ rồi anh sẽ trở về, cô có thể hình dung ra khuôn mặt cổ gượng cười của anh với câu nói quen thuộc: “Sẽ ổn cả thôi!”. Lần này cô đúng là hy vọng như thế, “sẽ ổn cả thôi”. Nhưng vừa nãy khi nói chuyện với cô, anh đã không nhắc lại. Không biết do không đủ tự tin hay anh vô tình quên đi mất, Lâm đã không nhắc lại câu nói tự trấn an quen thuộc của anh.

Sau cuộc nói chuyện với Lâm, Lam không còn được nhận bất cứ tin tức nào về anh nữa. Cô không thể gọi cho anh, gửi email cũng không nhận được câu trả lời, địa chỉ email giống như là đã bị hủy, sau mỗi lần cô gửi email đi lập tức nhận lại một email tự động báo sai địa chỉ hòm thư. Lam tìm gặp trợ lý Tuấn Không Tóc, anh ấy cũng mơ hồ không biết sếp Tổng đang làm gì, tình hình ra sao. Công việc công ty đúng là đã dừng hoạt động theo một văn bản được fax từ công ty Tổng. Bây giờ Lam chỉ còn việc ra quán Café Alo để trông coi quán, lại thấy mình quá nhàn rồi, càng nhàn rồi càng hay nghĩ ngợi lung tung. Thời gian cũng rất vô tình, Lam lãng quên cả sinh nhật lần thứ hai mươi tư của mình. Tuổi xuân của cô chậm rãi thở, chậm rãi chờ đợi mỗi mòn một mối tình...

***

Yên sang chơi nhà Lam. Thời gian này Yên sắp đến thời kỳ cuối của việc mang thai, muốn Tùng dẫn đi chơi đây đó cho khuây khỏa rồi yên tâm vào viện chờ đón sự ra đời của thiên thần nhỏ. Tâm trạng của Lam vốn không tốt, nhưng có thể gặp và trò chuyện với Yên cô cũng thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

- Lam, mày vẫn chờ Lâm đúng không?

- Ủ. Anh ấy sẽ về mà, chỉ là chưa biết bao giờ thôi.

- Tao không nghĩ mọi chuyện lại đến mức này. Anh ấy làm việc gì cũng rất cẩn thận, đúng là bị người ta hại đằng sau lưng thì có muốn tránh cũng rất khó.

- Ủ. Nhưng sẽ ổn cả thôi!

Lam tự an ủi mình. Bây giờ mỗi ngày cô đều tự nói câu đó. Khi nhìn trong gương ngắm lại mình cũng tự nói câu đó, trước khi đi ngủ cũng lặp lại như thói quen. Thậm chí người không biết còn nghĩ Lam bị trầm cảm hay có vấn đề về thần kinh nếu vô tình tiếp xúc với cô vào lúc cô nhắc đi nhắc lại câu “sẽ ổn cả thôi”.

Yên vừa ra về thì mẹ Lam gọi điện lên, không biết sao mẹ lại biết chuyện. Mẹ khuyên giải:

- Con gái, nếu người ta gặp chuyện thì con đừng ngốc nghếch chờ đợi nữa. Nghe lời mẹ, con gái có thì, Bảo lại là người tốt...

Lam không có tâm trạng để nghe mẹ cô nói những điều như thế bèn đặt điện thoại ra bàn, thỉnh thoảng cô chỉ dạ vâng một tiếng cho bà yên lòng. Lam có bị cho là ngốc cũng chẳng sao, trước giờ cô vẫn quen với điều đó, chỉ cần người cô yêu vẫn bình an vô sự, chỉ cần anh còn có ý quay lại tìm gặp cô thì cô sẽ vẫn tiếp tục dõi theo anh. Cô tự nhủ, cô không muốn buông tay, cô vẫn còn đủ sức để nắm tay anh đi một đoạn rất xa, rất dài nữa, chỉ mong anh đừng mỏi mệt, chỉ mong anh đừng buông tay cô.

***

Lâm vẫn cho người tiến hành điều tra tung tích của kẻ ném đá giấu tay. Mặc dù hy vọng rất mong manh nhưng không có nghĩa là anh sẽ vì thế mà bỏ cuộc. Anh chỉ thấy bất an về Lam. Kể từ khi biết chuyện cô luôn tìm cách liên lạc với anh, có lẽ vì sợ anh xảy ra chuyện không hay nào đó. Có lần cô nhắn tin cho anh: “Dù thế nào em cũng vẫn ở bên cạnh anh. Xong việc thì về nhà anh nhé, em luôn chờ anh!”

Chính là Lâm sợ rằng Lam vẫn chờ đợi anh, vẫn bên cạnh anh mà anh không có cách nào quay trở lại tìm cô được. Bây giờ không có hy vọng tìm ra người làm hại anh, nhưng anh đoán chắc chắn kẻ đó có gia đình, chỉ cần tìm được ra họ và cố gắng nắm bắt, trao đổi tình hình chắc sẽ khá hơn. Nhưng

điều tồi tệ là thời gian dành cho công ty anh không nhiều, phiên tòa đã mở và anh bị xử thua. Hiện tại không có bằng chứng, không có nhân chứng, rõ ràng việc lật ngược tình thế là rất khó khăn. Đối với Lâm, anh sợ nhất là khi để người con gái mình yêu chứng kiến cảnh mình gục ngã. Anh không muốn Lam lo nghĩ nhiều cho mình, càng không muốn cô bị ảnh hưởng.

Tiếng chuông trong phòng làm việc ngọt ngào phá tan mọi dòng suy tư, Lâm nhận được thông báo đã tìm ra gia đình kẻ gian, nhưng họ một mực phủ định quan hệ, cũng không có dấu hiệu sẽ hợp tác cùng phía công ty anh. Rõ ràng là những người bình thường với cuộc sống yên ổn sẽ không ai chấp nhận đánh đổi chuỗi ngày bình yên và mối quan hệ thân tình để đứng ra làm chứng cho một người xa lạ nào đó, dù cho người đó bị ám hại và bị ảnh hưởng nhiều như thế nào. Lâm nhú mày, đưa tay lên day day hai bên thái dương. Cảm giác bất lực bao vây khiến thân hình cao lớn của anh bỗng chốc trở nên nhỏ bé, thu lại một góc đơn độc sau ánh sáng đèn phòng. Lâm gọi về Việt Nam, tìm gặp trợ lý Tuấn, sau đó sắp đặt về công ty đầu tư cho dự án Café Alo của Lam. Anh thu xếp mọi chuyện gọn gàng, dứt khoát không để ảnh hưởng đến Lam, cũng không để cô phải chịu thiệt thòi điều gì. Sau khi dọn dẹp xong xuôi một số công việc cần thiết, Lâm buông một tiếng thở dài, đi vào vòng luẩn quẩn của những suy nghĩ trùng lặp. Chính là không thể để ảnh hưởng đến Lam. Chờ anh, đợi mong anh, là đang dần mòn hủy hoại tuổi thanh xuân của cô. Bắt cô nuôi yêu thương trong vô vọng chi bằng... giải thoát cho cô.

Cuối cùng, Lâm quyết định gửi một email cho Lam, dòng chữ ngắn ngủi nhưng anh phải gõ rất lâu, bởi tim luôn nhói đau mỗi khi nghĩ đến.

“Lam, đừng chờ anh!”

Không biết Lam đã đọc email hay chưa nhưng Lâm không nhận được phản hồi của cô. Rất lâu sau anh vẫn không nhận được phản hồi nào từ Lam. Lâm nghĩ, sự cô đơn của một người con gái rất đáng thương, Lam yêu anh nhưng cô xứng đáng có được hạnh phúc, một người đang ở xa như anh, tương lai lại đang bị phủ mờ, vốn dĩ không có tư cách để đem lại hạnh phúc cho cô. Lời hứa về những cái nắm tay, về chặng đường vòng gian nan phía trước, anh là người đơn phương chấm dứt. Anh không hy vọng nhận được sự tha thứ của Lam, chỉ hy vọng có thể nhìn thấy cô mỉm cười vui tươi như ngày xưa.

Màn đêm bao trùm lên những suy nghĩ chông chéo, trùm lên cả những bước chân đơn độc bước đi trên chặng đường quá nhiều chông gai. Lâm hồi tưởng lại quãng thời gian hạnh phúc bên Lam, anh mơ hồ nhận ra đó chính là

những tháng ngày đẹp nhất trong cuộc đời mình. Quen cô, theo đuổi cô, bên cạnh cô, tất cả những ngày có cô đồng hành đều trở nên thân thuộc khó phai mờ. Lâm muốn được trở về nhà, được về bàn ăn ấm cúng, được cùng cô ngồi trò chuyện, được đan tay mình vào tay cô, chạm môi mình vào môi cô, được yêu cô say đắm... Nhưng những điều đó giờ chỉ là điều ước xa xỉ. Với anh lúc này, thực tại giống như một vùng lầy, càng vầy vùng sẽ càng lún sâu, nếu vẫn cố chấp nắm tay Lam thì cô cũng vô tình bị anh làm ảnh hưởng.

Chi bằng buông tay...

***

Nơi quê nhà, Lam đã từng thẩn thờ ngồi nhiều giờ liền trước máy tính, nhìn vào dòng chữ ngắn từ một email lạ và đọc như vô cảm.

“Lam, đừng chờ anh!”

Trong tình yêu có thể nói không chờ nữa là nhất định sẽ không chờ nữa hay sao?

Giống như việc bảo cô đừng tiếp tục yêu anh, cô không thể làm được. Lam biết, Lâm mệt mỏi rồi, anh muốn buông tay, cô cũng cảm thấy bản thân mình rất mệt mỏi. Nhưng không phải mệt mỏi vì yêu anh, mà vì phải vượt ve cái tôi của anh. Anh vẫn là sếp Tổng, bây giờ và sau này trong lòng cô anh vẫn là sếp Tổng. Nhưng Lâm không tin vào điều đó, lại không đủ mạnh mẽ để tin tưởng. Anh đã làm cho cô yêu anh, sao lại dễ dàng đẩy cô rời xa anh đến thế? Nếu đã vậy, chi bằng hai người đừng gặp nhau, đừng nói lời yêu thương nhau, cũng đừng hẹn ước thuộc về nhau.

Lam gục trên bàn và bật khóc. Cô bây giờ giống như một cây con thiếu nước, vốn đã xanh xao và thiếu sức sống, bỗng nhận ra ngoài trời còn có một cơn bão to đang nổi lên, những chiếc rễ cắm xuống đất chưa lâu bị lung lay, cành lá bơ phờ trước gió.

Tuyệt vọng nhất không phải là không đủ sức chờ đợi, mà sự chờ đợi của bản thân không được đón nhận. Tuyệt vọng nhất cũng chính là người mà mình ngỡ sẽ nắm chặt tay không buông lại chủ động buông tay rời xa mình.

Lam bây giờ thảm hại đến mức không còn đủ niềm tin vào tình yêu nữa, chỉ cảm giác tình yêu như một thứ gia vị đắng ngắt, dù cố bỏ ra nhưng bữa ăn nào cũng gặp phải, ám ảnh đến mức cô không dám tự nấu ăn, không dám ngồi vào bàn ăn. Lam thậm chí còn nghĩ tới chuyện chuyển nhà. Nhưng cô lại

sợ, sợ một ngày nào đó Lâm trở về, muốn tìm lại cô nhưng không thể tìm ra được.

Tuy trái tim người con gái mang nhiều vết xước, yêu thương cũng mong manh, nhưng vẫn đủ kiên định để chờ một người khi đã quyết định trao hết cảm tình cho người đó.

Bên cạnh Lam thật ra không cô độc, bởi Bảo vẫn luôn là cái bóng lặng lẽ âm thầm song hành cùng cô. Anh chăm sóc và quan tâm cô như trước đây, không quá ít cũng không quá nhiều, vừa đủ để cô cảm thấy cô không tồn tại một mình trên thế gian này. Rồi người ta nói cô nên chấp nhận anh, nên quên Lâm và đến bên anh. Nhưng người ta không biết rằng, cô vẫn chỉ hướng về một người, không muốn thay đổi bước chân mình, cũng không muốn làm ảnh hưởng đến người khác. Nếu không chờ được Lâm, cô cũng sẽ tự đi một mình, tự níu giữ chút kỷ niệm về mối tình với anh mà tiếp tục sống.

Sáu tháng trôi qua vẫn không có chút tin tức gì của Lâm, Lam vẫn một mực bầu víu vào tình yêu với anh. Có một đêm vì nhớ anh không ngủ được, cô lại mở máy, trả lời email lần trước anh gửi cho cô. Trong email đó chỉ vền vẹn một dòng, email trả lời của cô cũng chỉ có một dòng:

“Sếp Tổng, về nhà thôi!”

Chương 10 – Đợi anh lâu thế có sốt ruột lắm không?

Thật ra thời gian là thứ rất đáng sợ, nó có thể khiến con người ta trở nên khắc khoải nhớ mong, cũng có thể khiến con người ta chơi vơi vô định trong tình cảm của chính mình. Hiện tại Lam cũng như vậy, cô bắt đầu thấy hoang mang với sự chờ đợi của mình. Sáu tháng trôi qua kể từ ngày anh đi, cô thậm chí còn luôn tin vào tình yêu, luôn nuôi dưỡng sự kỳ vọng. Nhưng đáp trả lại cô chỉ là im lặng, không có bất cứ một tin tức nào về anh. Người con gái với mối tình đầu của mình luôn chôn giấu rất nhiều niềm đau. Nhất là bây giờ, khi Lam đã quá mông lung. Lam muốn làm cái bóng sau vạt lưng của anh nhưng cũng không còn đủ kiên nhẫn nữa. Người đợi vẫn đợi, người đi vẫn đi. Trớ trêu nhất là dù đã gắng sức chờ mong cuối cùng cũng không có một câu đáp lời.

Lam đến thăm Yên sau ca mổ để thành công, một bé trai khá khinh nặng 3,7kg đã chào đời, như Yên nói cứ tạm gọi bằng tên yêu là cu Sun. Nhìn khuôn mặt còn vẻ mệt mỏi của Yên, nhưng nụ cười vẫn chan hòa hạnh phúc,

Lam nghĩ về khoảng thời gian trước đây, khoảng thời gian hiện tại và hình dung cả khoảng thời gian sau này nữa, khuôn mặt Yên hiếm khi lộ nét đau khổ, lúc nào cũng mỉm cười rất mãn nguyện. Chính là vì cô ấy đã tìm đúng người, đặt niềm tin đúng nơi, và gửi gắm hạnh phúc đúng lúc. Yên nhìn thấy vẻ mặt của Lam đoán ra ít nhiều tâm sự, cô hỏi nhỏ:

- Mà có trách Lâm không?

Nhắc đến tên sếp Tổng Lam bỗng thấy xa lạ. Bao ngày rồi không còn ai nhắc tên anh trước mặt cô. Cũng đã bao ngày rồi cô không được gọi anh là sếp Tổng. Đến việc nói chuyện điện thoại đường dài cũng không có, một email ngắn ngủi chỉ một dòng hỏi han cũng không. Đã có lúc Lam nhìn vào những con chữ vô tri mà bật khóc, đó chính là dòng chữ cuối cùng anh dùng để liên lạc với Lam, đó lại chính là một lời chia tay không trọn vẹn.

“Lam, đừng chờ anh!”

Lam cười buồn. Mặc dù cũng đã một khoảng lâu trôi đi nhưng với Lam ký ức chỉ như vừa mới ngày hôm qua, bây giờ vẫn rất sống động ngay trước mắt. Lam là vậy, từng ngày trôi trong vô vọng nhưng vẫn ôm ấp khờ khạo. Lam không học cách để tin rằng anh đã bỏ rơi cô, vì học cách để tin vào điều ấy là vô cùng tàn nhẫn, giống như tự cầm dao cứa vào tim mình. Lam có trách anh không? Nếu nói không trách thì chỉ là nói dối. Cô vẫn mơ thấy anh, vẫn tìm cách gặp gỡ anh trong những giấc ngủ chập chờn, rồi cố níu bóng hình anh ở lại, khi tỉnh giấc nhận ra đó chỉ là một thoáng trôi qua, cô lại bất lực khóc, lại trách anh quá ích kỷ, trách anh là một người không giữ lời. Kể cả khi Lâm không thể giữ lời, cũng hãy cho cô biết. Mà không, thật ra là anh đã nói, nhưng do Lam cố chấp không chịu thừa nhận.

- Mà nói xem, tao có nên trách anh ấy không?

Yên cảm thấy có lỗi trong chuyện tình của Lam. Là do Yên ủng hộ Lâm tiến đến với bạn thân mình, cô cũng nhiều lần giúp Lâm đến gần Lam. Cô vẫn định ninh rằng Lâm sẽ đem lại hạnh phúc cho người bạn mà mình yêu thương nhất. Nhưng cuối cùng, một cái kết bỏ lửng, một thời xuân con gái còn ngậm ngùi ôm đau thương. Người đi bây giờ cũng không có tin tức, người ở lại cũng không chịu hướng tới tương lai. Đó chính là sai lầm. Cũng có lần Yên định khuyên bạn mình từ bỏ, nhưng cô biết, với cá tính của Lam chuyện từ bỏ không dễ dàng. Lam sẽ vẫn yêu, mãi yêu, cho đến khi nào không thể yêu thương thêm được nữa. Yên cũng trách Lâm sao lại đối xử với

Lam như thế, nhưng Yên biết, anh yêu Lam thật lòng, cũng không bao giờ chấp nhận đánh mất Lam, nhưng một khi anh đưa ra quyết định thì có nghĩa lúc ấy đối với anh đó là sự lựa chọn cuối cùng. Yên thở dài, bỗng thấy xót thương Lam nhiều hơn. Vẫn cô cút ở nhà một mình, đi làm có một người đàn ông bên cạnh nhưng không thể đem lòng yêu thương người đó, cũng không chịu mở lòng mình. Là vì quá khứ đối với Lam quá sâu đậm, là vì tình yêu dành cho Lâm quá nồng nàn.

- Tao biết tao không nên nói với mày những lời này. Nhưng mà, nếu không thể chờ nữa, thì đừng cố, Lam à!

- ...

- Mẹ mày nói cũng không sai đâu, con gái có thì, hay là...

Lam tìm cách đứng dậy để tránh phải nghe câu nói của Yên. Lam không nghĩ rằng ngay cả Yên cũng đồng tình với lối suy nghĩ của mẹ cô. Mẹ cô là người lớn tuổi, luôn muốn con cái ổn định mối yên lòng, đó là một lẽ. Còn Yên là bạn cùng trang lứa với cô, lại hiểu cô rất rõ, cũng khuyên răn cô nên nhắm mắt buông tay chuyện tình đã qua? Như thế có quá vô tình không? Lâm cũng là bạn của Yên cơ mà. Đối xử với anh như thế, Lam không còn niềm tin vào trái tim mình nữa, sẽ đau xót biết nhường nào.

- Yên, tao vào thăm mẹ con mày một lát rồi phải về trông quán. Hôm nay anh Bảo có việc, chỉ một mình tao trông quán thôi. Tao về sớm đây!

Lam tìm cách ra về, thoái lui những câu hỏi bỏ lửng của Yên.

Hay là...?

Đằng sau hai tiếng “hay là” ấy luôn là một sự lựa chọn, luôn là một phương án được cân nhắc kỹ càng, là một con đường mới. Nhưng nếu Lam không có niềm tin, cũng không muốn phải lựa chọn, thì bắt cô phải tiếp tục điền vào vế đằng sau hai tiếng “hay là” ấy như thế nào đây? Lam cũng không phải là con rối, cô có trái tim, có cảm xúc, có vấn vương, có giận hờn trách móc, có cả yêu thương. Bây giờ hết người này đến người khác tìm cách gạt bỏ tiếng yêu thương ấy trong cô, chỉ bắt cô sống bằng thứ cảm xúc mờ nhạt không định hình được cụ thể là gì, thì cô bầu víu vào niềm tin nào để tồn tại?

Lam trở về quán, hôm nay Café Alo không quá đông, trời chiều thường là khoảng giao ca nên khách hàng đa số sẽ chọn về nhà ăn cơm, sau đó họ mới cùng bạn bè ra quán. Như thường lệ, hôm nay Café Alo sẽ có chương trình

Radio cảm xúc, khách hàng có nhu cầu chia sẻ sẽ cùng ghi vào một tấm thiệp nhỏ đặt sẵn trên mỗi bàn uống nước, đến khi MC bắt đầu chương trình mọi người sẽ gửi những tấm thiệp đó vào một hộp rỗng, MC sẽ chọn ngẫu nhiên những tấm thiệp và đọc lên, cùng chia sẻ với mọi người. Nếu tình ý sẽ thấy quán Café Alo của Lam giống như là một nơi để tổ chức offline, nơi để gặp gỡ và giao lưu chứ không phải là quán café thông thường. Tuy nhiên, tổ chức offline không hề lên trước danh sách tham gia, chỉ là những vị khách đến vào quán ngày hôm đó, vô tình trở thành một thành viên của buổi offline, cùng trao đổi, cùng sẻ chia, phong vị rất tình và chân thật. Lam thấy chủ đề hôm nay mọi người đề cập đến là Yêu xa. Vốn dĩ như ngày thường, Lam sẽ ngồi ở một góc bàn riêng chăm chú vào sổ sách. Nhưng hôm nay chủ đề này rất thú vị, thu hút được khá nhiều sự quan tâm, nhạc nền trong quán cũng da diết những bản tình ca bất hủ, lúc ngọt ngào sâu lắng, lúc lại hững hờ lướt qua, giống như những mối tình đi qua một thời tuổi trẻ của mỗi người. Chính vì thế Lam gác lại sổ sách ở một bên, chăm chú lắng nghe cuộc trò chuyện của những vị khách và MC của chương trình.

- Có một câu hỏi khá thú vị, đến từ một vị khách giấu tên. Anh ấy hỏi: “Tôi đã chủ động rời xa cô ấy, vì tôi sợ khoảng cách và thời gian làm cô ấy thêm đau khổ. Tôi có làm sai không? Muốn sửa sai, tôi phải làm thế nào?”

Mọi người cùng ồ lên, sau đó lại xì xào bàn tán. Có người nói là chàng trai đã quá ích kỷ vì không nghĩ tới cảm nhận của cô gái, nhưng cũng có người nói anh ấy đã biết hy sinh cho người mình yêu, giữ cô ấy ở bên mình mà không đảm bảo mang lại kết cục tốt đẹp cho cô ấy mới chính là ích kỷ. Lam ngẩn ngơ, tự thấy giống chuyện tình của mình, cô bỗng háo hức nghe câu trả lời từ những vị khách hơn bao giờ hết. Cô chờ đợi, chờ đợi rất lâu, mọi người cùng hào hứng phát biểu ý kiến của mình. Cuối cùng, cô nhận ra rằng, không ai có thể phán quyết tình cảm của ai, ngay cả chính bản thân mình cũng vậy, bởi lúc bấy giờ con tim quyết định, vốn dĩ nó đã tự đưa ra lý lẽ bao biện cho hành động của mình rồi.

Mỗi đêm có chương trình Radio cảm xúc đều thu hút rất đông khách, ai vô tình đến một lần sẽ ghi nhớ lịch để ghé thăm Café Alo những lần sau. Và vào những ngày này quán cũng đóng cửa khá muộn. 11 giờ 30 phút, Lam vẫn còn chờ những đợt khách cuối cùng ra về, chờ nhân viên dọn dẹp lại quán, rồi cô mới đóng cửa lại ra về. Như mọi hôm, Bảo sẽ ở lại cùng cô, ra về cùng cô, đi với cô một quãng xa, chỉ khi nào cô lên tiếng nói khéo anh mới không theo cô về tận nhà. Nhưng cũng nhờ những lần ấy Lam mới không thấy mình suy

nghe lung tung, chờ nghe câu chuyện cười Bảo kể, nghe những sự việc vặt vãnh hằng ngày, thậm chí cả chuyện thời sự, chuyện giá vàng,... Hôm nay không có Bảo về cùng, Lam cảm nhận rất rõ về sự trống trải cô đơn của mình. Cũng là con gái, cũng từng yêu, cũng từng mơ về hạnh phúc, nhưng Yên bây giờ là mẹ của một bé trai kháu khỉnh, là vợ của một người chồng có trách nhiệm. Không thể phủ nhận rằng Lam cũng có một chút ghen tị với bạn , không phải thứ ghen tị muốn chiếm đoạt, mà ghen tị vì mình không thể có được thứ hạnh phúc đời thường ấy. Lam tự nhắc nhở mình, nếu đã quyết tâm chờ đợi một ai đó thì hãy cố gắng chờ cho đến khi có kết quả cuối cùng, lúc ấy mới cảm thấy không hối tiếc vì đã bỏ dở giữa chừng, giống như trong một cuộc đua đã gần tới đích lại quay đầu đi về hướng ngược lại. Nhưng cuộc sống và tình cảm có nhiều điểm trái ngược, ví như cuộc đua còn có đích để hướng đến, còn chuyện tình cảm có cái đích rất mơ hồ, thậm chí chạm vào rồi còn không biết nên hạnh phúc hay khổ đau. Vậy nên, chờ đợi với con gái chính là đánh cược với tuổi thanh xuân của mình. Lam đang chơi một ván cược, lại phó mặc số phận mình cho trò đen đỏ, tất cả cũng chỉ vì không thể quên anh.

***

Lâm đến thăm Café Alo vào buổi tối cuối tuần, vô tình không biết đây là buổi có chương trình Radio cảm xúc, anh cũng đặt câu hỏi như mọi người, cũng dễ tấm thiệp trộn lẫn vào những tấm thiệp khác trong hộp rỗng, nhưng anh không dõi theo tay người MC đang chọn một tấm thiệp để đọc, anh dõi theo khuôn mặt mờ nhạt hắt sáng của Lam khi ngồi bên bàn tách biệt gần cửa sổ. Cô có vẻ gầy hơn trước, lại xanh xao hơn, bất giác những ngón tay thon dài của Lâm đặt trên mặt bàn nắm chặt lại, anh không rời mắt khỏi cô, chăm chú nhìn cô, muốn đến gần bên ôm cô vào lòng, tựa đầu vào vai cô rồi thì thầm với cô rằng anh đã về. Nhưng lần này về nước vẫn chưa thật ổn định, anh vẫn còn một số chuyện còn phải giải quyết, anh không đủ tự tin, lại thấy nét mặt Lam ẩn giấu nhiều nỗi buồn, anh sợ khi anh chạm vào cô, khuôn mặt cô loang loáng nước, rồi anh đăng lòng không đủ can đảm bỏ cô lại một lần nữa. Anh còn phải sắp xếp lại chuyện công ty sau một thời gian ngưng hoạt động, phải cho chạy lại kế hoạch truyền thông, còn phải chuẩn bị tất cả mọi việc để ra mắt sản phẩm mới. Điều quan trọng nhất chính là giải quyết dứt điểm vụ công ty Tổng. Còn một phiên tòa cuối cùng nữa, lần này chỉ là hình thức bởi người của anh đã tóm được thủ phạm. Dầu vậy anh cũng muốn trở về bên Lam với không chút vướng bận, anh cố nhủ cần phải kiên nhẫn, kiên

nhấn hơn một chút nữa thôi. Và anh gọi thầm tên cô, hy vọng cô đợi anh thêm một chút nữa, cho anh thêm một khoảng thời gian nữa thôi.

“Lam, cố gắng đợi anh. Anh sẽ về sớm thôi!”

Lâm biết mình rất mâu thuẫn, khi anh đã chủ động giải thoát cho Lam nhưng chính anh lại không thể giải thoát cho mình, vẫn lòng vòng trong một vòng tròn tình cảm với Lam, vẫn muốn được trở về bên cô. Nhưng vốn dĩ tình yêu là thứ rất nhiều mâu thuẫn, sẽ không lúc nào bạn biết chắc chắn rằng bạn hết yêu một người. Có chăng là khi ấy, bạn sẽ mỉm cười rất nhẹ khi nhớ về họ, nụ cười nhẹ như thỉnh thoảng. Đối với Lâm lúc này, nụ cười của anh còn ám ảnh chuỗi ngày bên Lam. Vậy nên anh biết mình không quên được cô, càng không có lý do để quên đi tình yêu của cô. Anh tự hứa trong những ngày khó khăn nhất, hãy cố gắng vượt qua, nếu có thể vượt qua và lúc bấy giờ Lam vẫn chưa chọn đi một con đường khác, anh sẽ trở về bên cô, cùng cô thực hiện những gì anh đã nói. Lâm ngồi trong xe ở một góc khuất ven đường để quan sát Lam, chỉ khi cô đi về nhà và ngôi nhà ấy không còn sáng đèn nữa anh mới yên tâm quay đi. Trong lúc đó anh gọi điện cho trợ lý Tuấn, hai người hẹn gặp nhau tại nhà anh sau khi anh từ chỗ Lam trở về. Giọng trợ lý hồ hởi, vui mừng xen lẫn ngạc nhiên. “Cuối cùng thì sếp Tổng cũng trở lại”, đó chính là câu đầu tiên Tuấn nói, trước khi gác máy Tuấn cũng mừng rỡ lặp lại câu nói ấy, Lâm chỉ nhoen cười, nụ cười nhiều suy tư.

Đúng hẹn với Lâm, trợ lý Tuấn có mặt tại căn hộ của anh. Người khác thì không chắc, nhưng đối với Lâm thì công việc lúc nào cũng có thể mang ra giải quyết, kể cả là đêm muộn hay tờ mờ sáng, vì làm việc với Lâm lâu ngày nên Tuấn rất hiểu tính cách anh. Huống hồ bây giờ là thời điểm nhạy cảm, Lâm vừa trở về sau một cơn cuồng phong, Tuấn có thể hiểu được tâm trạng rối bời của anh, hiểu cả chút yếu đuối bất lực của một người đàn ông không đủ sức đối mặt với người con gái mình yêu thương. Vốn định mở lời nói qua cho Lâm biết tình hình của Lam gần đây, nhưng nhìn khuôn mặt trầm tư phảng phất nét buồn của sếp Tổng, Tuấn đoán rằng sếp Tổng đã ghé qua chỗ Lam trước khi gọi điện cho anh. Chắc chắn là vậy.

- Công ty bây giờ nếu hoạt động trở lại sẽ gặp nhiều khó khăn đúng không?

- Thưa sếp, chắc là phải kiên trì một chút, chúng ta thật lùi so với các đối thủ cạnh tranh. Chuyện bên công ty Tổng không có ảnh hưởng quá lớn tới thị trường trong nước, nhưng cũng không thể nói là không ảnh hưởng.

Thấy sếp Tổng ngay lập tức bàn đến chuyện công việc nên trợ lý tỏ ra rất hào hứng. Rõ ràng mọi chuyện ở công ty lúc này không được suôn sẻ, cũng rất khó có thể khẳng định sẽ lấy lại thời hoàng kim như trước, nhưng Tuấn chắc chắn một điều, rằng sếp Tổng đã trở về nghĩa là công ty còn hy vọng vực dậy.

- Tôi biết. Việc vực một công ty đóng cửa hoạt động sau nhiều tháng liền là điều không tưởng. Vậy nên... hãy khai tử nó đi!

- Sếp Tổng!!!

Tuấn ngỡ ngàng. Dù công ty không thể nhanh chóng trở lại cuộc đua nhưng không thể nói bỏ là bỏ. Một công ty nuôi giấc mơ cho bao nhiêu người lao động, một công ty cung cấp cơm ăn áo mặc cho bao nhiêu gia đình, còn nữa, cũng công ty đó gắn liền với tuổi thanh xuân của bao nhiêu nhân viên, trong đó có cả Tuấn, sếp Tổng, có cả Lam...

- Không phải là tôi không có niềm tin. Chính là nhân viên không đặt niềm tin nơi tôi. Như thế tiếp tục có ích gì?

- Sếp...

- Dù sao chuyện này cũng cần thêm thời gian. Tôi gặp anh hôm nay chỉ để nói với anh một chuyện. Dù thế nào, tôi cũng muốn tiếp tục làm việc với anh. Không dự án này thì dự án khác. Sáng mai, tôi phải bay sang Mỹ dự phiên tòa phúc thẩm cuối cùng, sẽ sớm có kết quả.

- Sếp Tổng, nếu phiên tòa ngày mai chúng ta thắng thì anh có thể giữ công ty lại được không?

- Nếu như thua?

- Chuyện này...

Lâm nhoẻn cười, nâng gọng kính lên cao hơn một chút, anh lấy trong tủ lạnh hai lon bia rồi đưa cho trợ lý một lon. Lần xét xử này chỉ là hình thức, đã có đầy đủ nhân chứng vật chứng, Lâm không tin là mình không thắng được. Tuấn cũng là người đủ thông minh để đoán biết điều đó. Tuấn hy vọng rằng Lâm sẽ xem xét lại ý định khai tử công ty ở Việt Nam.

- Anh lưu luyến đúng không?

Trợ lý chỉ im lặng.

- Tôi cũng rất lưu luyến. Đây là công ty tôi nhận sự ủy quyền từ bố mẹ, sau đó gán bó một khoảng đủ dài để thấm thía sự nhọc nhằn của ông bà tại nơi đây. Công ty này cũng là nơi đơm hoa kết trái cho chuyện tình của tôi. Chỉ tiếc là...

- Sếp Tổng, Lam vẫn chờ anh! Cô ấy tối nay còn gọi điện cho tôi hỏi xem có tin tức gì về anh không. Cô ấy vẫn...

Lâm như bỏ qua lời Tuấn nói, chạm bia với Tuấn, môi anh lại phảng phất một nụ cười buồn, chìm trong thinh không. Chỉ ít, phép thử của anh cũng có kết quả. Đã có những nhân viên nhiệt thành như trợ lý Tuấn Không Tóc, anh còn sợ điều gì ngăn cản bước chân trở lại của mình nữa?

Có rất nhiều tâm sự chỉ biết gói ghém vào đêm, cũng có rất nhiều nỗi trăn trở chỉ có thể lén trút qua tiếng thở dài. Tâm trạng lúc này của Lâm chính là thế. Anh chỉ có niềm băn khoăn duy nhất, dâng đầy lên hơn bao giờ hết, không rõ dành câu hỏi đó cho Lam hay dành cho chính anh.

“Đợi anh lâu thế, có sốt ruột lắm không?”

***

Sau đó mọi việc bắt đầu vào guồng quay mới, công ty nhận được lệnh tiếp tục hoạt động. Tất nhiên trong khoảng thời gian này Tuấn đã theo lệnh sếp Tổng rà soát lại nhân viên. Sếp Tổng có chính sách rất lạ, chính là gần như gõ cửa từng nhà nhân viên cũ để xác nhận họ có muốn tiếp tục làm việc tại công ty hay không. Đúng là so với người khác thì sếp Tổng luôn có cách giải quyết của riêng mình, cách này vừa đảm bảo không phải mất chi phí tuyển chọn và đào tạo mà vẫn có thể có được lứa nhân viên ưu tú nhất. Nhưng không phải là không có trở ngại, chính vì thời gian công ty ngừng hoạt động khá lâu nên đa số nhân viên đều tìm cơ hội mới, không thể trách họ bởi điều đó là việc phải làm trong guồng quay hồi hải cẩu của cuộc sống. Bước tiếp theo mới là bước tuyển dụng nhân sự mới, chính là mở một hội chợ việc làm với quy mô vừa, nhằm tìm được ra những nhân tố quản lý có năng lực từ khá trở lên. Tuấn cũng đến tìm gặp Lam, cô như không tin vào tai mình, liên tục hỏi đi hỏi lại:

- Vậy còn sếp Tổng? Anh ấy sẽ về điều hành công ty đúng không?

Vì sếp Tổng không ra chỉ thị về việc này nên Tuấn nhất thời không biết trả lời sao cho phải. Anh cảm thấy trong việc này chắc chắn sếp Tổng cũng đã có cách giải quyết riêng, nếu không sếp đã chủ động gặp Lam chứ không để cô

phải mơ hồ như thế. Nghĩ vậy anh lại lảng sang chuyện khác.

- Cái này tôi cũng không rõ, chỉ biết thừa lệnh bên công ty Tổng mà thôi. Nhưng cô yên tâm, việc kiện tụng bên Mỹ đã xong rồi, chúng ta toàn thắng trở về.

Lam không biết mình nên vui hay nên buồn. Nếu là toàn thắng trở về còn sếp Tổng của cô thì sao? Anh liệu có trở về hay không? Hay anh đã nhìn ra con đường trước đây là sai lầm, không muốn tiếp tục đi trên con đường đó? Mắt Lam ươn ướt nước, cô lại bắt đầu thấy tủi thân. Mỗi lần nhắc đến Lâm cô đều có lý do để khóc. Không phải là quá nhiều nước mắt cho anh, mà là không thể làm gì khác ngoài việc rơi nước mắt vì anh. Cô nhớ anh, là nỗi nhớ có thể nhấn chìm những định kiến về nhân duyên, về môn đăng hộ đối,... nhấn chìm tất cả. Thế nhưng anh lại không cho cô một tia hy vọng, cũng không cho cô một đường lui. Bây giờ Lam tiếp tục loay hoay. Cô không biết mình tiếp theo nên làm gì. Vẫn mòn mỏi chờ đợi anh.

- Cô Lam, cô có ý muốn tiếp tục trở về công ty hay không? Vị trí đó... vẫn còn trống.

Nếu sếp Tổng trong văn phòng không phải là Lâm thì cô đi làm ở công ty có nghĩa lý gì không? Hay quay lại đó chỉ để nhớ một góc bàn mình từng ngồi, nhớ một mối tình từng qua. Lam mím môi:

- Tôi... tôi không chắc lắm. Café Alo của tôi đang vận hành rất tốt, cũng rất bận.

Trợ lý không tóc có thể nhận ra được ngụ ý câu này chính là sự từ chối khéo, nhưng trong câu từ chối lại rất đau lòng, vẫn muốn níu kéo một thời quá khứ đã qua. Anh bất giác đưa tay lên xoa xoa đầu, vốn đã rất ít tóc nên động tác của anh hơi vụng về, lại không được tự nhiên. Anh không hiểu cuối cùng thì hai người này còn chơi trò cút bắt nhau đến bao giờ. Cũng chính là sếp Tổng đã làm khổ con gái nhà người ta. Anh nhất định phải tìm cách để sếp Tổng xuất đầu lộ diện nhận lỗi với Lam. Kiểu đầu trục của anh cũng khá lâu rồi, nay chịu khó nuôi thêm ít tóc để làm phù rể cũng không thành vấn đề. Nghĩ vậy Tuấn liền nói:

- Vậy tôi về trước. Nếu có việc gì cô chủ động liên lạc với tôi. Chúng ta vẫn có thể là bạn mà, đúng không?

Sau khi trợ lý không tóc ra về Lam hầu như vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, cô ngồi ở một góc quán café không phải Café Alo của cô, vì cô sợ Bảo nghe

được nội dung cuộc nói chuyện anh lại có những suy nghĩ không hay về Lâm, lại mở lời khuyên răn cô nên từ bỏ. Bảo đúng là một người rất tốt, cũng là sự lựa chọn an toàn cho Lam lúc này. Nhưng cô thiết nghĩ người ta không thể bắt ép mình yêu một người chỉ vì người đó tốt với mình. Lại càng không được phép coi sự lựa chọn an toàn là một cái phao cứu hộ, lúc không thể tiếp tục vẫy vùng mới cố chấp bám víu lấy. Lam không phải là người như vậy. Hơn nữa, nếu chấp nhận Bảo thì cô đã chấp nhận anh từ nhiều ngày trước, không cần phải đợi đến bây giờ. Nhưng còn người cô yêu thì sao? Mọi chuyện đã bình an vô sự vậy sao anh chưa trở về với cô? Có sự chờ đợi nào đau khổ bằng việc ngóng trông kết quả nhưng khi có kết quả rồi mới nhận ra rằng mình không thu được gì cả. Cuối cùng mới cay đắng nhận ra mình đã cố chấp chạy một mình, đi một mình, khóc cười một mình rồi sau cùng cũng chỉ tồn tại có một mình. Lam ngồi lặng trong một góc quán, nép người vào chiếc ghế to như vòng tay ôm của một người cao lớn. Lam đưa tay chạm vào những giọt mồ hôi nước từ cốc café đá, vẽ lên mặt bàn kính những hình thù kì dị, lát sau nhìn lại mới nhận ra rằng cô đã vẽ tên anh, tên cô, lồng giữa một trái tim méo mó. Lam bật cười, hóa ra cô cũng chơi trò trẻ con đến thế, có khác gì sếp Tổng khi xưa?

...

Chính là thế. Chỉ là một thoáng mơ hồ của ngày xưa, vốn dĩ là đã đi vào dĩ vãng, chỉ có một người ngây ngốc như cô mới cố chấp níu kéo. Lam cố nhìn ra ngoài những ô cửa kính để dõi theo dòng người chuyển động, tự nhủ với mình rằng ngần ấy thời gian trôi qua, bao nhiêu phút, bao nhiêu giờ, bao nhiêu bước chân con người đi hết đường này đến đường khác, bao nhiêu đứa trẻ được sinh ra, bao nhiêu người bị mất đi mạng sống,... Cuộc sống vẫn luôn chuyển động, thời gian vẫn vô tình quay, dòng đời vẫn vô tình hồi hải. Vậy mà Lam vẫn giam mình trong khung màu quá khứ cũ kỹ nhàu nát, vốn đã nhàu nát đến nỗi không thể nhìn thấy hình hài nhưng cô vẫn cố chấp vuốt ve từng nếp gấp, cố gắng lượm lặt từng mẫu quá khứ rồi đưa lên thổi bụi.

“Lam à, mày tệ hại quá!”

Ngoài trời đang có một cơn mưa mùa hạ, từng đường mưa đâm xiên vào cửa kính, làm nhòe đi những bước chân đi nhanh trên phố, Lam bất giác co mình. Bên trong quán đang bật bài hát của một nữ ca sĩ có chất giọng trầm buồn, da diết, nỗi đau đớn như xé toang lồng ngực, lại như vụng về gói ghém vào một hộp nhỏ, cố tình cất giấu đi.

“Em thấy lạc lõng... ở giữa dòng người đi trên phố đông.
Đi tiếp bao lâu mới tới cuối nỗi buồn?
Tại sao em thấy lòng trống rỗng khi đã trải qua bao rung động?
Giờ nhìn yêu thương trôi đi nhẹ bằng như không còn gì.
Tại sao dù muốn cũng chẳng thể rơi một giọt nước mắt nào?
Chỉ biết đành lòng thả trôi”
Giống như cô gái ấy đang hát thay lời cho cuộc tình của Lam...
“Nếu như lúc này mưa nặng hạt hơn và gió cũng lạnh hơn,
Thì có lẽ em sẽ chẳng mang điều gì nữa mà òa khóc.
Mở lòng ra cùng cơn mưa,
Nếu anh có về em sẽ vờ như chẳng có gì xảy ra,
Vờ như thiếu anh cuộc đời em vẫn tươi tắn và hối hả,
Chỉ là, chỉ là em giấu đi...”

Lam không biết mình đã ngồi lại bao lâu trong quán, đã nghe lặp lại bao nhiêu lần bài hát da diết ám ảnh ấy, cô chỉ biết khi cô bước ra ngoài thì trời vẫn mưa, nhưng đèn cao áp trên từng con phố đều đã được bật sáng, những bóng người và xe nhật nhòa trong màn mưa trắng xóa. Lam không mang ô, cũng không có áo mưa ở đây, cô bước đi chậm rãi như trở về những ngày thơ bé, hồn nhiên đi dưới mưa, để nước mưa làm khuất lấp đi một nỗi buồn đang lan tỏa, và cũng là để ngụy trang cho những giọt nước mắt đang rơi. Lam không về Café Alo vì sợ Bảo sẽ lo lắng khi nhìn thấy cô như thế. Cô muốn về nhà!

***

Lam về tới nhà nhưng không nhớ trước khi đi mình có bật điện hay không. Từ khi không có Lâm ở bên cạnh cô thỉnh thoảng cũng cố tình quên tắt điện trước khi ra khỏi nhà, là vì khi trở về sẽ có cảm giác như có ai đó đang chờ đợi. Khi tra chìa vào ổ, Lam cảm thấy mình hình như quá đãng trí, đến khóa cửa cũng quên mất thì phải làm sao.

- Ai cho em lang thang về muộn thế? Thức ăn đã nguội hết rồi, gọi điện thì không chịu nghe...

Lam chắc chắn là mình đang lạc vào một giấc mơ nào đó. Anh đứng ở bếp, trên bàn bày một mâm thức ăn toàn những món Lam thích ăn. Hình như trong truyện cổ của Andersen, cô bé bán diêm cũng từng có giấc mơ về một bàn thức ăn như thế, trong một đêm Giáng sinh có tuyết rơi nhiều.

- Sao còn dầm mưa nữa? Em có phải càng ngày càng khiến người ta lo lắng không Lam?

Giọng nói cũng rất chân thực, ánh mắt nửa nghiêm nghị nửa như đang mỉm cười, dáng người cao lớn tiến lại gần Lam hơn. Lam muốn nói anh đừng đến, đừng chạy đến chỗ cô, nếu là ảo ảnh thì khi chuyển động sẽ bay biến mất. Cho Lam ở gần anh hơn một chút nữa thôi, được nhìn anh lâu hơn một chút nữa thôi, Lam cố nén nỗi nhớ nhung lâu lắm rồi, đến nỗi nó đã bị bật tung bởi cơn mưa ngoài kia, bởi lời hát của cô ca sĩ có chất giọng buồn. Nỗi nhớ ấy vốn dĩ còn bướng bỉnh hơn Lam. Lam phải làm sao?

- Đừng khóc, anh đây, anh về rồi!

Lam mà ngoan ngoãn nghe theo lời Lâm thì cô không phải là cô nữa. Nước mắt cô như một cơn lũ tràn về, từng giọt tròn lăn xuống má, rơi xuống cả bờ vai Lâm. Cô thấy ảo ảnh là có thật, ảo ảnh có thể chuyển động, lại có thể ôm cô vào lòng, truyền cho cô thứ hơi ấm đã bao ngày cách xa, cho cô nghe nhịp tim thân thuộc, còn hôn lên mắt môi cô ướt đầm. Ảo ảnh lần này không giống như những lần trước, lần này là có thật.

- Đợi anh rất lâu rồi có đúng không? Anh nghe lời em. Anh về nhà rồi!

Lam vẫn chưa thể ngừng khóc, cô cảm tưởng như mình có thể khóc cho đến cạn nước mắt. Chính là để lần sau sẽ không phải rơi nước mắt vì những chuyện chia ly hay xa cách nữa, đau đớn biết nhường nào. Lâm vỗ về cô, đưa tay lau nước mắt cho cô, lại nhìn vào đôi mắt nhòe nước của cô mà mỉm cười. Anh tìm thấy niềm vui trong đáy mắt của Lam, chỉ vừa ít phút trước thôi cô còn đứng như đang nhìn vào một chiếc gương ma thuật, cô nhìn anh không chớp mắt rồi ngây ngốc lắc đầu như phủ nhận.

Sau những giây phút xúc động, Lam đi thay đồ. Lâm khăn tắm ra lau khô tóc cho Lam, nhìn cô ngồi vuốt tóc bên cạnh bàn ăn cũng thấy rất yên bình, những lọn tóc ướt nhỏ giọt xuống vai, nhìn vừa gợi cảm vừa hồn nhiên.

Sau khi ăn xong Lâm giục Lam đi tắm, một mình anh ở trong bếp dọn dẹp. Lam vẫn còn muốn lưu luyến đứng nhìn anh lâu hơn, cô sợ sau khi mình từ nhà tắm bước ra sẽ không còn thấy anh đâu nữa.

- Em thật ngốc, anh là sếp Tổng của em chứ có phải cô Tấm chui từ quả thị ra đâu mà rửa bát xong thì biến mất.

- Sếp Tổng!

- Ừ.

- Sếp Tổng!!!

- Anh đây!

- Sếp Tổng!!!

- Lam, em có thôi đi không? Anh đếm rồi nhé, ba lần, đợi em tắm xong anh sẽ đòi nợ.

Lam lại gần vòng tay ôm Lâm từ phía sau, cô tựa đầu vào lưng anh, nói nhỏ vừa đủ nghe:

- Anh đòi luôn đi, không là em trốn đấy!

Lâm quay người lại, cố định khuôn mặt nhỏ xinh của Lam, đặt một nụ hôn lên môi cô, không để cho cô có cơ hội khước từ. Tiếp đó là một nụ hôn nữa, lại một nụ hôn nữa, thêm một nụ hôn nữa... Nụ hôn nào cũng da diết, dâng đầy ham muốn có được cô trọn vẹn. Lam không ngờ rằng sếp Tổng của cô lại phản công mãnh liệt đến thế, không những ăn gian rất nhiều nụ hôn mà còn bế bổng cô đặt lên giường.

- Sếp Tổng, em chưa tắm!

- Bây giờ thì không cần nữa. Tại em. Chịu trách nhiệm với anh!

Giọng Lâm gấp gáp dần. Lam mất dần kiểm soát, đưa tay lên ôm vòng qua cổ Lâm, tận hưởng những phút say đắm lòng người. Lần đầu tiên của Lam dành cho sếp Tổng. Cả cuộc đời này của cô đều dành cho anh.

Lam không hối hận vì đã chờ đợi anh, không hối hận vì đã yêu anh, chỉ trách tại sao lại không thể gặp anh sớm hơn, để được yêu anh nhiều hơn. Ngày xưa, trước khi biết tình yêu là gì, trước khi có dịp gặp gỡ sếp Tổng, cô từng vò vớ cô đơn đến thất vọng, cũng từng ngây ngốc tự hỏi bản thân, tự trách móc người thương tương lai rằng tại sao anh ấy không đến sớm hơn một chút. Chẳng nào cũng sẽ đến bên cô, yêu thương cô, cố sao lại bắt cô chờ đợi mãi mòn mỏi đến thế. Rồi lại nghĩ đến khoảng thời gian phải ôm thương nhớ độc hành lầm lũi trên con đường tình yêu, Lam không khỏi ghen ngào,

cũng vẫn là cô khẳng khẳng làm theo ý mình, nguyện chờ đợi người mình yêu đến trọn đời trọn kiếp. Như vậy, sếp Tổng của Lam đã bắt cô hai lần chờ đợi, lần nào cũng đều dài đằng đẳng, cũng thách thức và chông gai khiến trái tim con gái không ngừng run rẩy và khao khát yêu thương phủ đầy.

Người ta nói khi yêu thường mù quáng, nhưng Lam lại nghĩ, mù quáng cũng được, mù quáng có gì là không tốt, khi có thể vì người mình yêu mà làm rất nhiều thứ, cũng bởi chỉ có người mình yêu mới cho mình cảm giác muốn hy sinh tất cả, hiến dâng tất cả, dành trọn vẹn cho người đó mà thôi. Nếu không thể yêu một ai đủ đậm sâu, thì tình yêu đó chỉ mới trao đi một nửa. Với Lam, khi yêu không có khái niệm yêu nửa vời, nhất định phải yêu bằng cả trái tim, có thể sau này mới không phải quay đầu hối tiếc.

***

Sau buổi tối hôm đó Lam dẫn Lâm về nhà ra mắt với mẹ. Mẹ cô khi nhìn thấy Lâm chỉ hỏi một câu duy nhất:

- Con đợi cậu này có đúng không? Đợi lâu thế rồi rất sốt ruột, mau bảo cậu ta cưới con đi!

Lam cười khỏ, xem ra mẹ cô đã quá nôn nóng việc gả con gái, chỉ vừa đưa Lâm về ra mắt đã lập tức muốn bán rả cô đi cho anh, càng nhanh càng tốt.

Hai tháng sau diễn ra đám cưới của Lam và sếp Tổng. Nhưng lần này đám cưới của cô và sếp Tổng không giống như Yên, không phải vì “sự cố” nho nhỏ, mà vì cả hai đều không thể đợi lâu hơn nữa. Khi Lam và Lâm chụp ảnh cưới, cô một mực muốn chụp cảnh anh cúi người xuống đi giày cho cô, Lam nói rằng cô bắt đầu có tình cảm với anh từ giây phút đó, mặc dù không rõ ràng, cũng rất nhiều lần phủ nhận, nhưng cuối cùng ngày hôm ấy cũng trở nên rất ám ảnh, ám ảnh đến nỗi sau này đi ngang trên phố, nhìn vào một cửa hiệu bán giày bất kỳ cô cũng đều nhoén miệng cười vì nghĩ đến anh.

Hạnh phúc của một cô gái chỉ đơn giản như vậy thôi, chính là có một người để yêu thương, cho cô ấy những kỷ niệm đáng nhớ, lại tình nguyện nắm tay cô ấy cùng đi.

Ngoại truyện: Tại sao lại là cô ấy?

Lâm đang ngồi đọc báo ngoài ban công, vì Lam cố ý chiếm tivi của anh, lại không cho anh được xem chương trình thời sự. Để cô ấy làm gì? Chính là để xem bóng đá, cô ấy thích bóng đá còn hơn anh.

Sau khi kết hôn hai người đã có một trai một gái, là sinh đôi, nick name là Cam và Quýt. Mọi người hỏi thì Lâm đều chỉ sang Lam, Lam lại cười, vì khi nghén hai đứa cô rất thèm ăn hai thứ quả ấy, Lâm còn sợ không biết sau này hai đứa trẻ sinh ra liệu tính khí có chanh chua như họ nhà cam quýt hay không.

Có lần Lam hỏi anh, tại sao gặp cô say khướt ở quán bar lại có thể đem lòng thích cô, không sợ cô là loại con gái hư hỏng chơi bời hay sao. Lúc bấy giờ Lâm mới nhú mày, hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp cô. Thật ra lần gặp cô ở quán bar không phải là lần đầu tiên.

Lần đầu là khi...

Lâm chuẩn bị trở về Việt Nam tiếp nhận vị trí sếp Tổng theo như lời dặn của bố. Tuy nhiên anh chưa thực sự sẵn sàng, anh muốn thăm dò thị trường, đồng thời học hỏi thêm kinh nghiệm của các công ty khác cùng làm về lĩnh vực này. Một trong số những công ty đó là công ty cũ mà Lam từng làm việc. Vào một ngày đẹp trời nào đó, khi Lâm tham quan công ty của Lam, anh có dịp chứng kiến cô bị đám nhân viên văn phòng đối xử rất tệ. Khi cô vừa bước vào chào mọi người thì tất cả đều hồ hởi chào cô, còn nói cười rất tự nhiên, sau đó cô vừa đi khuất họ lập tức buông lời xì xào. Vốn dĩ Lâm không định để ý đến Lam, nhưng anh bắt gặp cô đứng lặng người ở một góc phòng, khóc rấm rứt, đưa tay lên chặn ngang miệng để tiếng nấc không vang lên to hơn. Tay Giám đốc ở đó vừa mắng cô vì chuyện gì đó, lát sau cô xuất hiện, vẫn dáng vẻ bình tĩnh, chỉ còn đôi mắt hoe đỏ. Lâm thiết nghĩ, một cô gái nhỏ nhắn mà một ngày đi làm phải chịu bao nhiêu áp lực, đúng là quá sức. Nhưng chuyện chưa dừng ở đó. Cho đến khi anh đi ra xe toan trở về thì thấy Lam ôm theo tập sách phía sau, trên tay còn mang rất nhiều tài liệu, trong khi đó những gã đồng nghiệp khác chỉ nhường mày nhìn cô rồi coi cô như vô hình. Lúc ấy Lâm đang ngồi trên xe ô tô, anh chỉ kịp nhìn lướt qua khuôn mặt cam chịu của Lam. Đó mới chính xác là lần đầu Lâm nhìn thấy Lam. Dáng vẻ của cô quá nhỏ bé, lại luôn nhún nhường. Lần thứ hai chính là lần gặp ở quán bar, vẫn vẻ khóc mà không dám khóc to, cũng không dám nấc to, lại càng không

dám lớn tiếng mắng chửi ai. Lúc bấy giờ Lâm thấy trong lòng rung động, muốn bảo vệ và che chở cho cô. Khi Yên định đưa cô về nhà thì Lâm ngỏ lời trước:

- Nhà em có bạn trai, liệu có tiện không? Nhà anh còn một phòng trống, hay là để anh đưa cô ấy về nhà?

- Nhưng mà...

- Anh không làm gì cô ấy đâu. Chỉ là, cô ấy cũng là người quen của anh.

- Thật không?

- Ừ. Là anh quen, còn cô ấy chắc cũng sắp nhận ra rồi.

Yên chơi với Lâm đủ lâu để biết có thể tin tưởng được anh hay không. Vậy nên Yên nhờ Lâm đưa Lam về nhà. Dáng vẻ khi say rượu của Lam khiến Lâm không bao giờ có thể quên được. Lúc Yên thay bộ quần áo công sở trên người Lam ra mặc vào cho cô áo sơ mi của Lâm thì cô đứng ngẩn ngơ một hồi trên giường, lại nhảy xuống đất, lấy tay che từ vạt áo sơ mi trở xuống, chân nhón nhón trên nền đá hoa. Lâm xoa hai bên thái dương vì Lam cứ nghịch hết trò này đến trò khác, cô thậm chí còn chạy lại bên cạnh bẹo má anh, tát vào mặt anh giống như đang trút giận lên ông sếp đã sa thải cô. Tức giận quá Lâm liền nói:

- Em tỏ ra mạnh mẽ với tôi làm gì? Cũng đâu phải tôi sa thải em!

- Là tại tôi ngốc nên mới bị bắt nạt. Ai tỏ ra mạnh mẽ? Họ đâu có cho tôi được tỏ ra mạnh mẽ, họ còn sa thải tôi cơ mà...

Lâm không còn cách nào với cô gái này bèn đi ra sofa ngồi, chỉ còn cách để cô ấy mệt mà ngủ thiếp đi. Một lúc sau anh quay lại thì thấy Lam đúng là đang ngủ say, anh kéo chăn lên đắp cho cô, lại nhìn khuôn mặt còn vương vệt nước mắt của cô mà xót xa.

- Từ nay tôi sẽ bảo vệ em. Đừng sợ!